HİKMET ANIL ÖZTEKİN

eyvallah

Bir Eyvallah'ım var; gelsen de, gelmesen de sana yazacağım...

FESLEĞEN KOKULU KİTAP
İLK BASKI 150.000 ADET

yakamoz

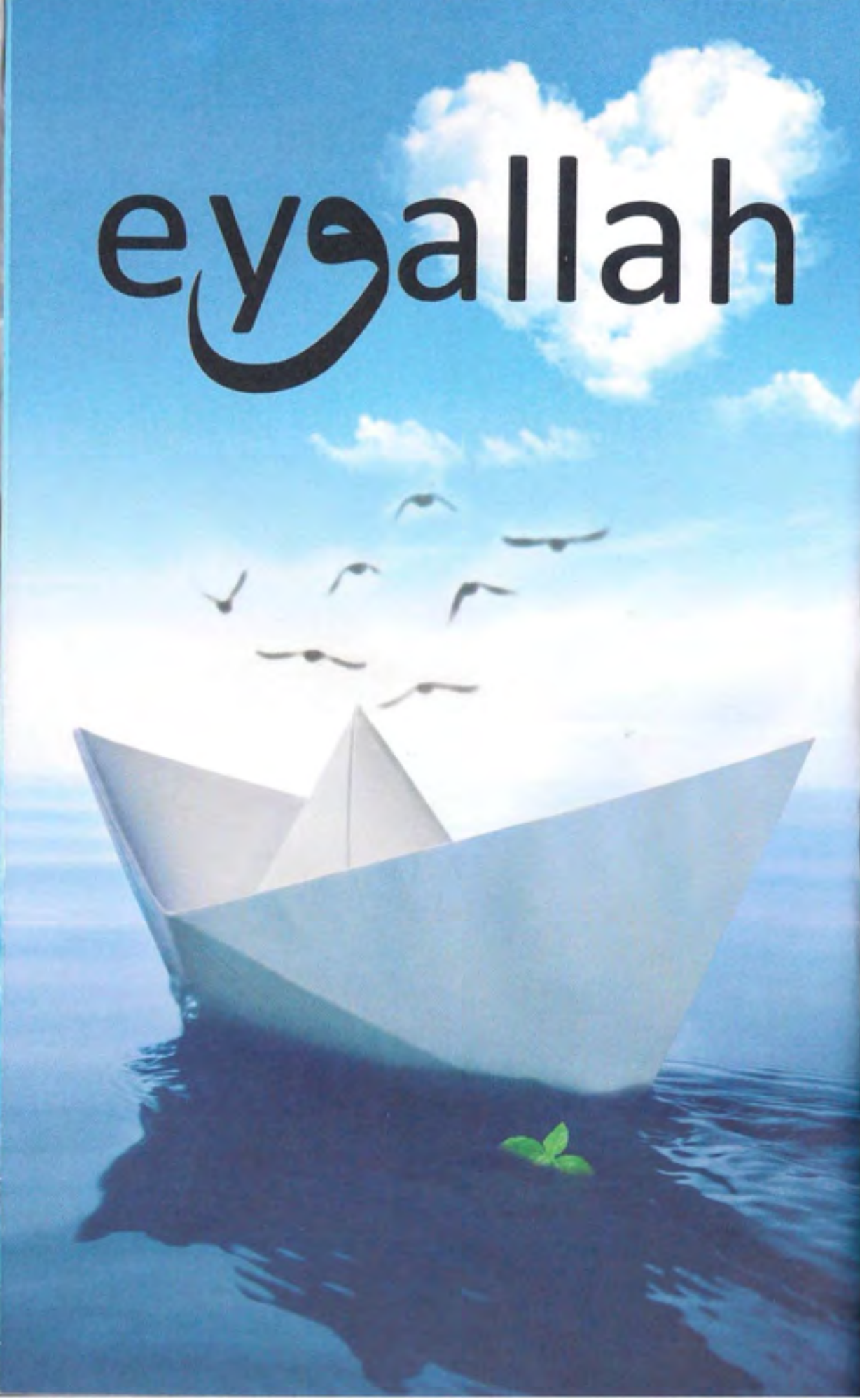
HİKMET ANIL ÖZTEKİN
eyvallah
yakamoz

Hâlâ çayı sessizliğe demletenler var ya içimizde,

hepsine Ey allah...

eygallah

Hikmet Anıl Öztekin

eygallah

...../...../.....

Şiir - Deneme: 16
1. Baskı: Haziran 2015

ISBN: 978-605-384-874-5
Yayıncı Sertifika No: 16238

eyvallah

Yazar: Hikmet Anıl Öztekin
Genel Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Tanıl Yaşar
Editör: Hatice Çolak
Kapak Tasarımı: Merkez Ajans / www.merkezajans.com
İç Tasarım: Gürkan Ademir

Sosyal Medya ve Dijital PR Çalışması
Merkez Ajans Tarafından Yapılmaktadır
www.merkezajans.com

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıtçılık Müc. Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 28487
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C Blok 2. Kat No: 291 Topkapı/İSTANBUL
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 Faks: 0212 674 85 29
E-posta: sonsuzbasim@gmail.com

YAKAMOZ KİTAP © 2015, Hikmet Anıl Öztekin

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

Hikmet Anıl Öztekin

eygallah

Hikmet Anıl Öztekin

Sevmek belki bir gün okur diye şair olmaktır deyip kimseye anlatamadıklarımızı kağıtlara dökmeye başladık. Her kelime biraz yağmur, biraz dem, çokça özlem, çokça sevmek ve muhabbet doluydu. Anlatmak değildi derdimiz, paylaşmaktı. Muhabbet kokulu satırlarda buluşmaktı...

Trabzon'da dünyaya açılan gözlerimiz, asıl görmeye onsekiz yıl sonra bir imtihanla başladı. Birşeyler olmaya çalıştıkça kaybolup duruyorduk. Biz de çektik elimizi ayağımızı öleceklerden. Dünyayı, dünyayı sevenlere bıraktık. Heybemizde bir güzel dert var, kokusuna şükredip yolumuzda yürüyoruz.

Öyle güzel bir yol sevdirdi bize sevdiğimiz. Yürüdük, özlem ağırlaştı, hüzne bulandık, gözler yaşlandı, yağmur yağdı... Değişmeyen tek şey bir güzelin gözlerine mühürlü gözlerimizdeki buğu oldu.

Bir derdimiz var dedik, kimse anlamadı...
Yandık, yandık, yağmurlar söndüremedi...
Tek keyfimiz hüznün düştüğü gecelerde demli bir çaydı...
Yana yana kül olduk, külümüzden kalanları derttaşlarla paylaştık.
Biz sadece sevdik, insanlar yazıyor sandı...

Hikmet Anıl Öztekin kitapları:
1- Elif gibi Sevmek
2- Elif gibi Sevmek 2 - Aşk-ı Tevekkül
3- Eyvallah

Herkesin bir derdi vardır. Bazıları geçer, bazıları geçmez. Bazıları anlatılır bazıları da anlatılmaz. Bazen de anlatmak istersin ama dinleyecek kimseyi bulamazsın. Bilirsin, muhabbettir ihtiyacın ama edecek kimse yoktur.

İşte bu kitap bunun için, dertleşmek için yazıldı. Yalnız olmadığını bil diye yazıldı. Muhabbet için, muhabbetle yazıldı...

Biraz yağmurun, biraz da hüznün düştüğü gecelerde bu kitabı okurken şunu hissedeceksiniz;

"Hâlâ dertleşebilecek birileri varmış bir yerlerde..."

Dünyaya hala daha alışamamış,
tanıdığım ve tanımadığım herkese...

eyvallah..

Öğle saatleri...

Güneş tam tepeden seyrediyor dünyayı. Sultan Ahmet Camii az arkamda kaldı. Bugün eve yürüyerek gitmek istiyorum. İçimde yine giden bir sevgilinin hüznü. Ramazanın son günü, hissedebildiğim kadar hissetmek istiyorum son demlerini...

Bu seferki en yalnız olduğum ramazandı. Çok kişi gitmemişti ama öyle biri gitmişti ki. Hatta beni bile öyle alıp gitmişti ki. Yağmurlar değişti, sokaklar değişti, güneşin bana bakışı değişti. Eski alışkanlıklarım, heveslerim bu ramazanda yoktu. Baştan aşağı değişmiştim.

Mesela çok fazla kitap okudum. Her yeni kitap keşfe çıkmak gibiydi. Ruhumda saklı olan bir keşfe. Çok da yazdım bu ramazanda. Derdin varsa, konuşacak da kimsen yoksa, kalem durmaz. Bizim derdimiz kaleme yaradı, sevgili edindi kâğıtları. İlk kez bir defteri bitirdiğim için yenisini aldım. O eski hafif sarı saman sayfa defterler ne çok şey biriktirdi bu ramazanda. İnsan bir şeyden tat aldığında önceden nasıl olur da bu tadı almadan yaşamışım diyor ya, önceki ramazanlarıma üzüldüm biraz da...

Bazen yazdıklarım adresini arıyordu. Aklım kalbin hizasından ses verince sorular çoğalıyordu:

Nerede ne yazmam,
Ne kadar daha yalnız kalmam gerekiyor,
Dünyayı, dünyayı sevenlere bıraktım,
Yerin dibindeyim,
Hangi halimi bekliyorsun?..
Sevdiğim, hangi kapının ardındasın da kapıyı açamıyorum...

Şunu fark ettim ki insan üzüldüğünde yalnızlaşıyor, kötü hissediyor. Kötü hissedince tek başına ağlamak gibi büyük bir yükün altına giriyor. Odanda tek başına yorganları ıslatmayı başarıyorsun. Bu sefer yorganları değil de kâğıtları ıslatmıştım. Kâğıtlarla konuşa konuşa insan yalnız olduğunu dibine kadar hissedince, kendini dinlemeye başlıyor. Dinledikçe de bilmeyi. Kendini bildikçe de Allah'a yakınlaşıyor.

'Kendini bilen Rabbini bilir...'

Aslında O hep var da biz onu ancak en yalnız halimizle görebiliyoruz. Ancak aciz hissettiğimizde hatırlıyoruz. Bu sefer de güçleniyorsun. Çünkü öyle bir şey var ki yanında, öyle bir güç var ki. Biraz hüzünlensen, biraz dertlensen tutuyor elinden.

"Herkes bir gün gider, korkma ben buradayım," diyor.
"Herkes küser, korkma ben buradayım," diyor.
"Herkes unutur, korkma ben buradayım," diyor.

O'nu bulan neyi kaybetmiş, O'nu kaybeden neyi bulmuş? Onu bulunca diğer kayıplar pek canını acıtmıyor artık. Gidenlere yürek dilince 'Eyvallah' demeyi öğreniyorsun. Benim eyvallah hikâyem de bir gidişle başlıyor işte. Ama bu başka gidişti. Yağmurun toprağı terk etmesi gibi. Bir sabah kalktığında güneşin doğmadığını görmen gibiydi. Kıyametiydi bir yüreğin...

Bir gidişte gizli olabilir mi her şey?..
Sırrın sırrına, aşkın aşkına varışı olan bir gidiş.
Hem bir yanış, hem bir serinlik...
İnsanın tenhalaşması,
inşirahın farkına varması,
tam bir teslimiyet olan bir gidiş.
Sessiz, sözsüz ama her şeyi anlatan,
Varlıktan öte yokluğa sarılıp
Eyvallah çekip; aşka, hep aşka olan bir gidiş.

Evet, herkes gitti, gitmeyecek dediklerimizin ismini bile unuttuk artık. Üzerine hayat kurduklarımızın isimleri günlüklerimizde kaldı ancak. Belki sararmış, belki kaybolmuş ve gözyaşlarıyla buruşmuş sayfaların arasında.

O gitti, ramazan geldi. Bir sevgili gitti, on bir ayın sevgilisi geldi. Belki de halime yetişti demeliyim Hızır gibi. Bir gönül rahatsızlığına en güzel ilacı getirdi demeliyim.

Oruç oruç, niyet niyet ruhun şifası...
Sabır sabır vaktin şifası...
Sabır çektikçe geçmeyen sandığım zaman geçti.
Sabır ki evrendeki en büyük sır.
Yoksa nasıl dayanırdı bu can,
Ne olacaktı, dursaydı acının en vahim olduğu anda zaman!

Ramazan bedeni aç bırakıp, ruhu besledikçe ben daha da yazdım. Ruhum meğer ne kadar aç kalmıştı.

Ramazan bedenin gıdasına ara verip ruhu beslemektir...

Ramazanda günün kıymeti vardı, aldığın nefesin şükrü vardı. Geçen zaman tefekkür yüklüydü. Kâğıt ve kalemse aşk. Bu sefer anlatmak için değil, anlamak için yazdım. Çünkü dilde uçuyor sözcükler. İstedim ki kanıtı olsun kendime verdiğim sözlerin, istedim ki mühürleyeyim düşüncelerimi kâğıtlara.

Mektuplar yazdım bu ramazanda; sevdiğime, sevemediğime, gidenime, gelmeyenime, Fesleğenime, derdime, derdimi anlatamadıklarıma ve en çok da derdimi anlayabilenlere.

Gönül derdi en ağırı belki de. İmtihanların en ağırı. Okudukça öğrendiğim, Efendimizin şu duası mıh gibi aklımda:

'Gönlümün imtihan edilmesinden, Allah'a sığınırım...'

Bir dost omzu aradım en kötü zamanlarımda. Baktım ki kimsem yok. Benim gibi kimi kimsesi olmayan adam nereye yaslasın omzunu, kâğıtları seçtik işte. Yüreğimizdeki boşluğu dualarla doldurmaya, gözlerimizdeki yaşları da kâğıtlarla silmeye çalıştık.

Kalem kâğıda değdikçe, kalbim de dile geliyordu. Yazdığım her kelime elim, kolum, gözüm gibiydi. Kendimi yazıyordum, derdimi yazıyordum.

Yüküm ağır, söylenmemiş cümlelerim heybemde...
Dertsiz bir kaya dibi var mı bu âlemde?..
Öyleyse dövünüp durmak niye?
Sabreyle...
Nice kapılar açılır, hiç beklemediğin de...

Ramazan öğretmek için gelirmiş. Bunu daha iyi anladım bu ramazan. Öğle namazını Sultan Ahmet Camii'nde kılmıştım. Dün gece okuduğum kitapta şöyle diyordu;

'Namaz, namaz bittikten sonra geriye kalanlardır.'

Şehrin belki de en yoğun bölgesinden geçip Eyüp'e, evime gidene kadar namaz edebiyle kalmakla ilgili düşüncelerime cevap arıyordum. Yoksa üç beş adım sonra namazdaki dualarda mı

kalacaktı adamlığım? Namaz kılıyordum ama kalbim ne kadar eğiliyordu secdeye. Kalbimi de katıyor muydum namaza?

Dünyalık ne varsa 'Allah-u ekber' dediğimde bırakabiliyor muydum bir kenara?

Namazdan sonra bende ne kalıyordu?
O huşuyu arıyordum kendime sorularımda...
Geriye ne kaldı derken atıyordum adımlarımı Eyüp'e doğru.
Ramazanın öğretmek istediklerini öğrenmiş miydim?..
Ve ramazan gitmese diyorum içimden, gitmese biraz daha kalsa...

Ramazanın son saatlerine tekabül eden hüzünlü yürüyüşümün sebebini bir kıssayı tecrübe etmekmiş meğer sonradan öğrendim.

Eskiden ramazanlar gelirdi, 'İşte ramazan, beklenen sevgili geldi,' derdin. Hangi şehre, hangi şehrin hangi sokağına bakarsan bak, anlardın bunu. Baştan aşağı ramazan kesilirdi memleket. Ramazanlar paylaşmak demekti, zenginin fakirle hemhal olması demekti. Birleşmekti.

Bayramlar da öyle, tabii ki her çocuk yeni elbiselerini giyer ve giderdi dedesinin elini öpmeye. Her yer, her dükkân kıpkırmızı bayraklar asardı vitrinlerine. Ülke yaşar, nefes alır, damarlarını da sokaklarda kıpkırmızı görürdün.

Sonra unuttuk işte.
Yaşamayı unuttuk, nefes almayı unuttuk,
ve bir gün geldi sevmeyi de unuttuk biz...
Belki de her şey sevmeyi unutmakla başladı.
Evet, sevmeyi unuttuk biz.
Bugünlerde herkes sinirli...
Herkes kavgalı, gürültülü.

Kimse kimseyi sevmiyor, çıkarına olduğunda seviyormuş gibi yapıyor, o kadar.
Allah'ı bile sevmiyorlar,
korkuyormuş gibi yapıyorlar sadece.
Mış gibi diyorum; çünkü gerçekten korkan böyle yaşantılar sürmezdi.
Şehir karışık, yollar karışık, hisler karışık...
Tam da vaktinde gittin be Fesleğenim.
Birine emanet etseydin bari.
Öyle gittin işte.
Dedin mi acaba kime yazar, nasıl yaşar...
Ateşe gönlümü attın da gittin,
Kime 'Yağmur başladı, koş koş,' diyeceğim,
Gönlüme bir ateş attın da gittin...

İstanbul'un kalabalık semtlerinden geçerken insanların yüzü çok şey anlatıyor hayata dair. Başlarına kötü bir şey gelmesine öyle hazırmış gibi yürüyorlar. Trafikte birbirine küfretmek çok normal ama biri yolda gelip sarılsa, ömür boyu unutamayacakları bir şaşkınlık oluyor. İnsanlar sevmekten çok ölmeye gider gibi yürüyorlar. Donuk yüzleri sokak lambalarının rengini bile kısıyor sanki.

Oysaki İstanbul ne güzeldir, yürüdüğün kaldırım taşlarında hazır bir melodi var. Yani her şey öyle kuşanmış ki elbisesini, sevmeye müsaitim diyor. Boğaz'a bakarken sev, Emirgan'da güneşin batışını izlerken sev, Eyüp'te ezanı dinlerken sev, Topkapı'da tarihi koklarken sev...

Hayır, bilmiyoruz. Hayatı boyunca bir çiçeği koparmadan eğilip koklamamış insan tanıyorum. Evet, gerçek. Bu adamdan, Züleyha'yı hakkıyla sevmesi nasıl beklenecek ki?

İnsanın kendisiyle en çok konuştuğu vakit, sevdiklerinden ayrıldığı vakitlermiş. Yolun çoğu bitmiş, hissetmeden gelmişim. Kafamı kaldırdığımda anladım güneşin tam altında yürüdüğümü.

Çok sıcak. Bugün biraz fazla sanki. Güneş başımdan sımsıkı tutmuş, bırakmıyor. Ayaklarım uyuşuyor. Çok sıcak, karanlık...

Karanlıkta yürüyorum yavaşça, hiçbir şey görmeyecek kadar karanlıkta. Gördüğümden değil ama bir hisle etrafımda insanlar olduğunu anlıyorum. Çokça insan. Belki de başka hiçbir şey yok. Karanlıkta yürüyoruz. Gayet aklım başımda, gayet yaptığımdan eminmiş gibi yürüyorum. Hiçbir şey yapmadan. Sadece yürüyorum.

Sonra hafifçe bir koku geliyor burnuma. Çok hafif, çok güzel. Bir anlam, bir başka his doluyor içime. Tatmadığım bir koku. Tarifsiz bir his. Yayılıyor koku insanlara. Kokladıkça koklayasım geliyor. Karın doyurur gibi, gıdam gibi içime çekiyorum kokuyu...

Koku sardıkça etrafı, ayak sesleri azalıyor yavaşça. İnsanların yavaşladığını hissediyorum. Sesler azalıyor. Ayak sesleri azalıyor. Anlıyorum, insanlar durmaya başlıyor. Ve sesler, insanlar oldukları yere yığılmaya başlıyorlar ve kokunun sarhoşluğuna bırakıyorlar kendilerini...

Dayanamıyorum, ayakta zor duruyorum. Bedenim sarsıldı, tüylerim diken diken. Adımlarım yavaşlıyor. Çömelip mayışmak üzereyim. Koku beni de bayıltmak üzere. Düşmek bayılmak üzereyken gözlerimi açıyorum hafifçe. Ayakta kalmaya çalışıyorum.

Adım attıkça daha da artıyor yoğunluğu. Belli ki kokunun geldiği yere doğru yürüyorum. Bir kaynaktan geliyor bu koku. Bir

müzik dinler gibi yaklaştıkça sesi artıyordu. Bir kaynağı vardı kokunun, oraya doğru yaklaşıyor gibiydim.

- Bu koku da nereden çıkmıştı böyle?

- Neden insanlar yürümeyi bırakıp sessizliğe büründüler?

- Neden herkes mayıştı kaldı yerlerinde?

Bu koku neydi, sürekli sormaktan kendimi alamıyorum!

Nereden geliyordu?

Uzaklardan beni mayıştıran, tatmadığım bir his, lezzet veren bu kokuya yaklaştıkça başka oluyordum. Sanki her zerrem mayışıyor, derin derin içine çekiyordu bu kokuyu. Gözlerimi kapadım, açmak istemiyorum. Gittikçe gitmek istiyorum. Artık karanlık, gözlerime o kadar karanlık gelmiyor.

Kalbimin hiç böyle çarptığını hatırlamıyorum...

Bir adım...

Bir adım daha...

Gittikçe koku daha da coşuyor, daha da bir şeyler anlatıyordu bana. Bir ilim öğreniyordum sanki her adımımda. Aklımla kalbim bir adım atıyordu ilk defa.

Adımlarım hızlandı...

Artık sadece kokunun kaynağına varmak istiyorum...

Aman Allahım!

Birden durdum. Kilitlenmiş gibi kıpırdamıyorum, kıpırdayamıyorum. Derin derin nefes alıyorum. Titriyorum bir yandan. Ama korkmak değil... Her nefes eşsiz bir gıda, eşsiz bir nimet. Her nefes kalbe dokunan bir nur gibi. Bunun tanımı olamazdı.

Sevmek, ölmek. İkisini de birlikte yaşıyor gibiydim.

Yaklaştıkça yaklaşıyordum, koku başımı döndürüyordu. Tüm tanımların üstündeydi bu kokuyu kaynağında içine çekmek. Aklım tüm soruları bir yana bırakıp, kalbim mana kokusuna karışıyordu. Tüm uzuvlar bir yana sadece kalbim duyuyor, kalbim görüyor, kalbim dokunuyor, kalbim kokluyor...

Ayak sesleri yok denecek kadar azalmıştı; birkaç kişi kalmıştı ayakta mayışarak düşüp bayılmayan. Artık devam edemeyecek gibiydim. Artık yeterdi. Artık nefesim kalmamıştı. Bir adım daha atsam, kalbim duracaktı ve düşer gibi oldum...

Kolumda bir his, yarım yamalak hatırlıyorum. Beni kaldırmaya çalışıyor. 'Devam et, sırra az kaldı,' diyor. 'Birkaç adım daha,' diyor. Ama sesi duymaya çalışmak dışında hiçbir şey yapamıyordum. Söylediklerinin çoğunu kaçırıyordum ve her geçen saniye kolumu daha da sıkıyordu...

Birdenbire etrafa yayılan kokudan mayışmış bedenimi uyandırmaya çalışıyordu. Kolumu sıkıyor, beni kaldırmaya çalışıyordu...

Seracı Bekir abi beni kötü görünce taburesine oturtmuş, kolumdan tutmuş, beni taburede tutmaya çalışıyor ve bana kolonya koklatıyordu. Kolonyadan değil de yanımdaki onlarca fesleğen kokusu beni ayıltmıştı sanırım. Kendime geldiğimde gerçek mi, değil mi, tam ayırt edemediğim o olayın etkisi altındaydım. Biraz korkmuştum. Bir bilinçaltı rüyasından öte bir şeydi sanki.

Karanlık, koku ve sesler. Bir şey anlatmaya çalışmışlardı sanki.

Güneş tam tepede. Yakıcı bir sıcaklığın bunaltısında insanlar serin bir yer arayışı içindeydi. Yürürken sıcak mermeri ayakla-

rınızın altında hissedebilirdiniz. Yıllarca orada yaşıyordum ama ilk kez Eyüp Sultan Camii önü öğlen saatleri olmasına rağmen, o günkü kadar kalabalıktı. Yollar insandan, hava nemden, gökyüzü de güneşten kaynıyordu.

Yemeksiz kalmak sorun değil ama o gün güneş sanki benim üzerime nişan almış gibiydi. Fazla sıcaktı. Fazla insan vardı. Ve sokaklar nefes almak için fazla dardı.

Orada çok durmadan ayağa kalktım ve her zamanki gibi hızlı adımlarla eve doğru geçtim. Yürüyüşüm hep aynıdır; biraz hızlı adımlar, başım biraz öne eğik. En güzel bu şekilde kurutabiliyorsunuz gözyaşlarınızı çünkü.

Eyüp'te, çay demliğinin büyüklüğüne bakarsanız 3-5 kişinin kaldığını sanacağınız ama yalnız yaşadığım fakirhane. Evin dışında yedi tahta basamaktan çıkıyorum evime. Yedi kere tahta gıcırtısı eve girerken selamlıyor beni. Gıcır gıcır ses de çıkarsalar hiç gitmiyorlar ya, hep ordalar ya, seviyorum seslerini...

Bir gül, bir de fesleğen. Benim için yerleri farklıydı. Evimde 7 küçük saksıda, 7 küçük fesleğen vardı.

Eve girdiğimde odamın penceresini açar ve uzun uzun solurum fesleğen kokularını.

Odam baştan aşağı kitaplarla dolu, kimsenin tenezzül etmediği kütüklerden kendi emeğimle kütüphaneler yaptım kendime. Modern pahalı abilerinkinden çok daha güzel oldular.

Eskinin her zaman yüreğime dokunan bir yeri olmuştur. Çünkü bir hikâyesi vardır. İşte tam da burası, eskinin o hikâyesini anlatan biraz da içine yeninin karışığı bir yer. Odamın girişinde de, çıkışında da ahşap üzerine yakmalı 'eyvallah' yazıyor. Girsem de, çıksam da halim değişmesin, ne olup bitse her şeye eyvallah demek için...

Dün gece biraz yağmurluydu, yağmura eşlik etsin diye kuzineli sobayı yakmıştım biraz. Yazları kaldırmıyorum sobayı; acil hüzün durumları için kalıyor, pencerenin kıyısına yanaştırıyorum. Yaktığımda da penceremi açarım sonuna kadar. Sıcaklığını paylaşırım yağmurlarla. Havanın sıcak olması kestane, ekmek kızartması, közde patates ve sobada çay keyfime engel olacak değildi. Geceleri başka bir keyif yaşardım bir başıma.

İnsanlar rahata alışmış, hiçbir evde soba yok artık. Böyle düşünen insanların ellerini kimyasal pahalı kremler düzeltmez. Ellerin en iyi ilacı avuçlarını semaya açıp dua etmektir. Yürekten ediyorsan duanı, derdini anlatıyorsan Hakk'a, gözlerinden düşen damlalar o avuçlara iyi bakar merak etmeyin.

O pahalı kremlerin yapamadığını yapar dualar. Hem sadece elinize değil, içinize de iyi gelir.

Kâğıtla kalemi, kalple aklı buluşturan bir mekân. Dualarımda da seninle beni buluşturmaya çalışıyorum. Avuçları fesleğen kokulu kadın. Seni unutmaya çalışmak şöyle dursun, anılarına sahip çıkmaya çalışıyorum. Taş plağın, iğnesi biraz bozulmuş gramofondaki gıcırtılı sesini de uzun uzun anlatayım derdim ama önce soluklanmam gerek.

Yorgunluk var biraz. Çok yürümüş olmalıyım ki biraz nefessiz kaldım. Eski şeyleri seviyorum ama eskiyenleri değil. Ne eskir? Kullanılmayan, dokunulmayan, konuşulmayan eskir, unutulur. Benim odam eskimeyen antikalarla doludur. Çünkü hep muhabbet halindeyiz. Konuşurum, dokunurum.

Radyom var, büyük dedemden kalma. Çalışıyor mu? Hayır. Ama odanın en güzel köşesine koydum onu. Sanki onun etrafına döşemişim odayı gibi duruyor. Bereket olsun ömrüne. Çalışırsa severimcilerden değiliz biz. Çalışsa da, çalışmasa da eyvallah der, muhabbetimizden dönmeyiz. Ama uzaktan, ama yakından.

Dokunuş ardında gizli olan bir his vardır. Yüreğin içine dolan. Ah, ne kadar anlatsam tarifte eksik kalırım. Yıllardır yaşadığı odasını anlatırken hüzünlenir mi bir insan? Evet, zaten bize hüzün yakışır. Yüzümüze de, duruşumuza da, edebimize de en çok hüzün yakışır. Böyle hüzünlü bir başına insanları incitmeyi, kırmayı çok seviyor insanlar. Başıma gelen her şeye eyvallah çekiyorum bugünlerde. Olsun diyorum, ince düşünen insanlar incinir hep.

Bu yüzden satırlarım daha bir hüzünle karışık özlem dolu. İçimde biriken ne varsa gözüm, kulağım, dilim, ellerim, ayaklarım ve kalbim nereden nasiplendiyse, hepsini Fesleğenime anlatmak istiyorum. Aşk rayihama...

Ramazanın son günü, yarından itibaren eve girer girmez yapacağım ilk şey çaydanlıkta şifalı çayımı demlemek olacak. O kadar alışmışım ki kendi çayımı kendim demlemeye; ramazanda da çok kez elim çaydanlığa su koymaya gitti.

Eskiden başka şeylerdi alışkanlıklarım. Dünyaydı. Dünyayı severdim. Kendimi severdim. Kıyafetlerimi severdim, sahip olduklarımı severdim. Sahip olamadıklarıma sahip olmak isterdim. Hep isterdim. İstenecek bir şeyler mutlaka bulurdum.

Gül kokulu birisi, avuçları fesleğen kokulu birisi bana bir şeyler anlattı. Daha önce duymadığım şeyler. Daha önce bilmediğim şeyler. Anlattı, anlattı ve gitti. Belki de en çok şeyi gidişi anlattı.

Anlattıklarının arasında gitmeyle ilgili şeyler de vardı. 'Herkes bir gün mutlaka gider,' diyordu. 'Her şey bir gün mutlaka biter,' demişti.

Gittikten sonra anladım ki ayrılıklar imtihanların en büyüklerindenmiş. Yolu bulmaya geldik bu dünyaya, sonra da o yolda yürümeye. O yola girip ve yürümeliydim; yanından geçtiğim bahçeler, ırmaklar, güzel kokular dünyaya dalıp da o yolda yürümemek olmazdı. Sadece yürümeliydim.

Onun gidişiyle elimi kalbime götürüp, eyvallah çekmeyi öğrendim. Çünkü her ayrılıkta bir nasip açılıyordu. Sevmem gereken şey 'biri' değildi, yürümekti. İnandığım yolda, hiç bitmeyecek yolda, en güzel yolda. Karşıma çıkacaklara takılıp durduğum an ilerleyemezdim. İnanarak hiç durmadan yürümeye devam edecektim. Bir gün en sevdiğim benden gitse de ben yolumdan ayrılmayacaktım.

Sevmek özlü söz okumaya benzemiyor. Yaşadığın zaman, içine girdiğin zaman o çıkmazı anlayabiliyorsun. Anneannelerin nasihatleri, dedelerin tecrübeleri hikâye oluyor. Düpedüz yanıyor insan. Kâğıtta durduğu gibi durmuyor sevmek. Sevince biyolojisi değişiyor insanın.

Hele ki sevdiği gidince. Ah! Bu 'ah'ı dağlar taşlar kaldıramamış. Ayrılıklar, sevmeler bize yüklenmiş. Bütün ayrılıklar bütün dertler 'ham' olanı pişirmek içindi. Biliyordum ama yaşadığın zaman kaldırması o kadar kolay değildi işte. Halimiz 'ney'in haline ne kadar da benziyor;

Ney sazlıkta dünyaya gelir, orada yaşar. Kendi halinde, derdini anlatamadığı bir yerde. Sazlığa ait, hep orada olacaktır. Ta ki bir ustanın eline geçene kadar, ta ki bir nefesle aşk üflenene kadar...

Bir gün gelip keserler neyi. Kökünden koparır, götürürler. Ney ne kadar feryat etse de dinlemezler, alır götürürler. Memleketinden, vatanından, suyundan, toprağından uzaklaşır gider...

Tıpkı bizim, ruhlar âleminden dünyaya atılışımız gibi. Sevdiğimizden ayrı uzakta, feryat figan ederiz. Bundandır içine düştüğümüz sebebini anlamadığımız darlıklar; özlemişizdir sevgiliyi, en sevgiliyi...

İçini boşaltırlar neyin kızgın bir şiş ile. Sonra keskin bir bıçak ile oyar, keser dururlar. İçini yakarlar sonra. Yaktıkça güçlensin, kendine gelsin diye.

Delerler yüreğinin tam ortasından; bir değil, tam yedi kere. Acıların en büyüğünü yaşar ney. Ne içi kalır, ne canı. Yanar yanar durur.

Sonra bir nefes üfler ustası içine. Neyin nefesi yoktur, ustasından aldığı nefes geçer içinden ve feryadı ulaşır insanlara. İşte bundandır neyin bu kadar acıklı ses çıkarmasının nedeni. İçi oyulmuş, kesilmiş, yanmıştır. Diğer kamışlar sazlıklarında rahatça beslenirken, bu ney artık yürekleri yakmaya başlar. Yüreklere Hakk'ı hatırlatmaya başlar. Ama bir bedel ödedikten sonra, oyulup yandıktan sonra.

Dertler de bizi böyle yakar durur işte. Yandıkça olgunlaşırız, yandıkça içimize o ruhani nefesi alacak kıvama geliriz. Ne diyor Pir, 'Hamdım, piştim, yandım.'

İnsan pişmez mi peki? Biz de keyif içinde evlerimizde oturup bekliyoruz. Sazlıklarımızda bekliyoruz. Oysa bize dert lazım, çile lazım, yanmak lazım, yana yana da olmak lazım. Yana yana içimizin oyulup, benliğin atılması lazım. İşte o zaman Hakk zuhur bulur bizden. Hakkını veririz o yolun. Nefeslerin en temizi, en güzeli çıkar bizden...

En büyük yanışım olmuştu Fesleğen. Anlattıklarıyla, anlatamayıp yarıda bıraktıklarıyla. En çok da gitmesiyle...

Penceremin yanı başında güneşi soluma alıp çalışma masama oturdum. Masamın üzerinde eski notlarım ve yeni notlarımı bekleyen bembeyaz kâğıtlar vardı. Bu ramazan karaladıklarımdı hepsi. Fesleğenime, hayata...

Masamın üzerinde açık bir kitap vardı. Dün gece okurken uyuyakalmış olmalıydım.

İşte bundan dolayı ikiye ayrılır insanlar. Bir koku gelir. İnsanların büyük kısmı kokuya duydukları hayranlıktan mayışır kalırlar. Ama diğerleri bu kokuyla yetinmeyip, kaynağına gitmek isterler. 'Koku böyle güzelse, kaynağı nasıldır, o kokuyu yaratan nasıldır,' derler. Ve bütün ömürlerini onu aramakla geçirirler.

Bir insan nasıl olur da daha önce var olmayan bir koku aldığında mayışıp kalır öylece? Sefasını sürer kokunun?

10 yıl önce telefon diye bir şey yoktu. Ne çabuk da alıştın, bütün hayatın oldu. Bütün vaktini alan futbol takımı 100 yıl önce yoktu, nasıl da her şeyin oldu? Evet, o dizi 10 gün önce yoktu, nasıl da müptelası oldun, alıştın? Ve sen. 30 yıl önce yoktun, nasıl olur da birden önüne konan dünyaya böyle alışırsın? Sefasını sürmeye başlarsın? Hiç mi yabancılık çekmiyorsun? Hiç mi merak etmiyorsun bu dünya nasıl meydana geldi? Bu renkler, kokular böyle güzelse bunun kaynağı nasıl güzeldir, bunu yaratan nasıl güzeldir merak etmiyor musun hiç?

Burnuna gelen kokuyla oturup mayışma, kokunun sahibini, kaynağını ara dur. Ara, dur. Aradıkça, sordukça ilmine ilim gelecek. Yüzdükçe ciğerini açan bir denizde yüzeceksin. Geçip bitecek ko-

kuya değil, kokunun kaynağına talip ol. Gelip geçecek dünyaya değil, onu yaradanın muhabbetine talip ol.

Kıpırdamadan duruyorum...
Kalbim ağlıyor,
şimdiye kadar hiç yağmadığı kadar
gözlerime yağmur yağıyor.

Kokunun kaynağı, kokunun kaynağı...

Nasıl bir hakikattir bu. Bir hakikatin daha iyi bir izahı olabilir miydi? Gece öyle etkilenmiştim ki tamamlayamadığım bu hakikat gerçeği zihnimde beni çağırmıştı tekrar. Eve gelirken geçirdiğim baygınlıkta gördüğüm o rüya bundanmış demek. Öyle etkilenmişim.

Şimdi nasıl olur da bir kokuyla yetinebilirim ki? Nasıl olur da geçici bir dünya ile yetinebilirim ki? Nasıl olur da bunları var edeni arayışa düşmem ki? Fesleğenimi öyle severken, nasıl olur da bu sevgiyi bana verene düşmem ki, nasıl olur da Fesleğen'i bana sevdireni sevmem ki?..

Ramazan boyunca içine düştüğüm muhabbeti tamamlıyordu bir olay sanki. Zevk aldığımız her şey kokunun kokusunun da uzaklardan bir zerresiydi. Ve maalesef bizler bununla yetinip, mayışıp kalmıştık yerimizde. İlerleyemiyorduk.

Ayağa kalkmalıydık, yürümeliydik; çünkü bunun için vardık. Bu karanlık âleme oturup mayışmak için gelmemiştik. Ayağa kalkıp, kokunun peşinden yürümeliydik. Hakikatin peşinden yürümeliydik. Belki bir fesleğen kokulu yâr gelir yanımıza, belki de gelmez. Her duruma eyvallah deyip yürümeliydik...

Yağmur uğurluyor bu ramazanı da. Pencerem her yağmurda olduğu gibi açık. Masamın bir yarısını yağmura, diğer yarısını notlarıma ayırdım. Biraz aşka düşme vakti. İftara az kala biraz da muhabbet vakti. Sevdiğimiz gittiğinden beri eyvallah çektiğimiz yüreğimizle konuşma vakti. Kalemle kâğıdın buluşma vakti.

Gittiğinden beri yürekten taşıp kâğıtlara düşenleri okuma,

Bu gece hüzünden nasibimize düşenleri de yazma vakti...

Muhabbetle Gelen Aşka Eyvallah..

Eyvallah

Her şeyi sende sırladığım eyvallahım..

Fesleğenim;
Dokun kalbine...
Dinle!

Sevenlerin içinden bir eyvallah sesi yükselmelidir.

Tüm sözcükleri geride bırakıp, sade ve sadece 'eyvallah' demelidir.

Artık kelimelerimizin sesi kısılmıştır. Hiçbir ses yetmez içimizi teskin etmeye, derdimizi yüklenmeye. Eyvallah hem bir kabulleniş, hem bir razı olmadır aslında. Kabullenmenin ötesinde rıza göstermedir Allah'a.

Eyvallah, aşk olsun diyen bir yüreğin yankısıdır. Aşkla eyvallah demek, teslimiyetin en güzel yanıdır.

Sırtımıza bir heybe alıp yola çıkıyorsak o heybe eyvallahtır. Çünkü Hakla kabul ettik, Hakla razı geldik demektir.

Dilimizde sorumsuzca dolandırdığımız bu sözcük, aslında sözün özünü yüreğinde harmanlayıp, her şeye razı gelmenin adıdır.

Bir duruşu, bir hüznü, bir mutluğu, bir acıyı, bazen gözyaşını, bazen bir tebessümü, dile gelmeyen sözcükleri, umutları, sessiz duaları heybesine yükleyip, tek bir eyvallah deyip, ne var ne yok her şeyi sırtlanmanın adıdır. Ah, benim eyvallahım deyip, gidişini bile muhabbet dolu bir aşkla sırladığım Fesleğenim,

Heybemde biriken kelimelerin hepsi sana...

Kalemi seyyah ettim yoluna,

Gönül gönül dolaşır
elbet bir gün vurur senin de gönül kapına...
Umutla demleyip, çayla yatıştırdığım sensizliği bir eyvallahla susturuyorum...

Eyvallah deyip seviyorum...
Bir eyvallah ki tüm söz sözcükleri aşkla bir eder...

Aşk-ı hakikat arıyorsan teslim ol. Hakk'a teslim ol.

Teslimiyetse vav olmaktan geçer. Allah'a kul olmaktan geçer. İnsan vav şeklinde ses verdiği şu hayatta, namazlarda halini tekrar hatırlar ve secdede vav olur.

Allah yolunda başına gelenlere rıza gösterirse, her şey Hak'tandır; teslimiyeti ile tevekkülü kalbinde inşa edebilirse, eyvallah makamına ulaşmıştır. Eyvallah gönül makamlarının en yükseğidir...

Eyvallah hal olunca, el kalp hizasına gider ve gördüğü her şeye tebessüm eder artık. Önemi yoktur güzelin, çirkinin, iyinin ve kötünün. Bilir ki hepsi Hak'tandır, hepsine çekeceği tek şey eyvallahtır...

Eyvallah ki tüm kelimeleri temize çeker...

Öyle bir tamam, öyle bir kabulleniş ve teslimiyettir ki; artık başına ne gelirse her şeyde akıl ve kalp Hakk'ı arar!

Hak olan her şey de zaten aşka çıkar...

Bizim Yunus der ki:
Verirsin celalinden cefa,
cemalinden vefa
İkisi de cana sefa,
lütfun da hoş, kahrın da...

Her şeyi Hakk'tan bilip, sefaya da cefaya da hoş gözle bakmak,

tüm imtihanlara eyvallah demek lazımdır. Eyvallah dilin değil, kalbin işidir...

Ah, benim gidişinle fesleğen kokulu satırlarda muhabbetimizi devam ettirdiğim, hem derdim, hem şifam...

Gitsen de, gelsen de bir eyvallahım var, sana yazacağım!

'Eyvallah' maneviyatının farklında olan, bilerek, inanarak, severek kabul ettiği için taklidi imandan çıkar, tahkiki iman etmiş olur. Eyvallah insanı benlikten, kibirden, enaniyetten kurtarır. Tevazu sahibi yapar.

Bizler imtihanlara eyvah değil, eyvallah deriz...

Ve sevmenin eyvah demekten değil; gelse de gelmese de, sevse de sevmese de, yare eyvallah demekten geçtiğini biliriz...

Eyvallah Fesleğenim..
Eyvallah...

Günlük

Saklım var, saklın var, saklı şeyler hep var...

Saklı olan ama beni ben, seni sen yapan şeyler vardır. Baktığında, dokuduğunda, dinlediğinde, hissettiğinde gözlerini yumup iyi ki dediğin şeyler. Anlatamadığın, anlatmak da istemediğin, çoğu zaman sadece sana özel bir anlam taşıyan şeyler...

Herkesin yaşamının bazı köşelerinden kendisiyle özdeşleştirdiği detaylar vardır. Kimseye söyleyemez, belki de söylemek istemez. Mekânlar, şarkılar, kitaplar...

Mesela bir kitap, işte bu çok özeldir. Hiç kimse bilmesin, okumasın, o tat bir tek bana özel olsun istersin. Eksik gelir o kitabı okumayan insanlar sana. O kitabı okuyan birini görsen, gurbette hemşerini görmüş gibi muhabbet edesin gelir.

Bu kitaplar seni dinler, seninle konuşur, sana cevap verir, sana yol gösterir ve seninle birlikte susar. Belki de en önemlisi gözyaşlarınızı siler.

Bir kitap ki... Satır satır yolculuğun! Hiç gitmediğin yerlere aklınla, kalbinle ayak basabileceğin yolculuğun. Sadece bileti sana ait bir yolculuk! İstediğini katarsın o yolculuğa. Sevdiğini, sevmediğini, sevemediğini, konuşamadığını, özlediğini, cayır cayır özlediğini...

Yolculuğun da saklıdır, yolculuğuna kattığın da... Saklıdır işte. Senin saklın. Kimseye anlatamadığın...

Bir kafe keşfedersin, hafta sonu zehir kalabalık şehirden kaçışındır orası. Eşyalarını bile sanki sen seçmişsin gibidir. Ruhun sever orayı, dalar gidersin orada. Ve tabii ki bir köşesinde sevdiğin oturuyordur ve tabii ki bir köşesi sevdiğin kokuyordur. Keşke kimse bilmese, kimse gelmese; keyfimi, saklımı kaçırmasa dersin. Sahiplenirsin öylece...

Mesela bir şarkı, öyle yoğundur ki hatırlattıkları sana. İçinin ses veren hali olur. Muhtemelen popüler olmayan, çok az kişinin bildiği bir şarkıdır. Kıyıp da paylaşamazsın, söyleyemezsin arkadaşlarına. Akustik bir kayıt, taş plak, ezgi, türkü veya neyse senin şarkındır o. Kimseye anlatmadıklarını sana anlatan, kimseye anlatamadıklarını haykıran...

Ve günlükler... Bilmiyorum hâlâ günlüklere inananlar var mı ama ben inanıyorum. Kimsenin bilmediği, annenize bile göstermediğiniz, her şeyinizi yazdığınız o günlük. Nasıl bir dosttur, değil mi? Çevrendeki onca adamı toplasan tek sayfası etmez. Ne iç döküşlerinizi almış, bağrına basmıştır. Peçetelerin, havluların silemediği gözyaşlarınızı silmiştir o günlük. Kimseyle konuşamadıklarınızı konuştuğunuz, kimsenin dinlemediklerini dinleyen ve illa bazı satırlarında sevdiğinizin adı geçen. Evet, günlük tutan herkes mutlaka sevdiğinin ismini fısıldamıştır satırlara.

İnsanın saklısı olmalı.
Onu özel yapan değerleri olmalı.
Herkesin bir şarkısı, bir şiiri olmalı.
Bir gün sevdiği çıkıp geldiğinde,
Ona anlatacağı bir şeyleri olmalı...

Kimseye anlatamadığı boğazına düğüm olan, kimseye yazamadığı yüreğine dert olan ne varsa satırlarla buluşturduğunda biraz daha hafifler. Bilir ki satırların arasında umutla yeşeren fesleğenler kokusunu bırakır dertlerinin üzerine. Siz de bu sayfanın altına fesleğen kokularına emanet edin bir cümlenizi. Geceye, yağmura, sevdiğinize ya da artık neye dairse:

Fi Emanillah

Vakitler vakitlere erişiyor, ey gönlümün aşk kokusu Fesleğenim!
Günler geceleri, geceler gündüzleri sinesinde saklıyor...
Ben de seni sinemde saklıyorum...
Sinemdeki gizli yaram, nar-ı aşkım...
Gayem sana, seni bana verene erişmektir...
Adım adım yanına, yakına, o kokunun kaynağına erişmektir...

Serinlik var içimde...

Bulutlar içime de çökmüş yağmur serinliği bırakıyor, damla damla rahmete kavuşmak istiyorum. Ağaçlardaki çiçeğe duran dallara, çiçekten türlü yemişe dönen umutlara bakıyorum. Hepsi hayret veriyor, tefekküre meyletdiyor. Kış yerini bahara bırakalı çok oldu. Şimdi yaz gün dönümlerindeyiz. Kışın ardını bu kadar güzel yapan Rabbim, elbet bu hüznü seven yüreklerimizin acısını da silecek. Gönülden gönüle geleceğiz. Tek dileğimiz, yolumuz gönül yolu kat etmektir.

Bir yol varsa gönüllere,
bir bu yolu edep ve hayâ bildik.
Yolların evvelini de, ahirini de edep bildik...

Yolumuz beklemekten ve sabretmekten geçer, ey kokusu ömrümün serveti Fesleğenim.

Biz edebi terk edersek, ne yol kalır, ne yolun sonuna varılır.
Her yer dünya dolu, dünya malı dolu.
Zaten sen yoksun ya, nereye baksam dünya kokuyor...

Sahip olmak istemekle başlıyor en büyük hatamız.
Kim ne götürebilmiş ki öbür dünyaya.

Kim kefenine bir cep dikebilmiş.

Her şey toprak olacak. Toprağın bağrında saklı tüm kâinat. Değerli olan ruhtur. Ruhtaki özdür...

Özüme kokusunu katıp, aşkla yolara düştüğüm yadigârım...

Ramazan ayını bu yüzden çok seviyorum. Nefis susuyor, kalp konuşuyor. Gönül iftarı yapıp, muhabbeti soymak var ya. Şükür, çok şükür. Geçen anlar hep senli, hep demli olsun!

Muhabbetten kasıt, her sözün sonunda Hakk'a varmaktı. Varınca da derinden bir eyvallah çekmekti...

Dilimde şükür tadı, burnumda aşk-ı fesleğen kokusu.

Kelimeler yine yolcu, adım adım aşka. Vakit demini almış sahura varmakta.

Şimdi kokuya sarılan her kelimem, edeple boynunu bükmekte.

Bir ezan sonrası vav misali aşka eğilmekte.
Mesele sevmekte değil, Fesleğenim,
Gözlerine bile edepten bakamamakta,
Mesele edeple sevip, hayâ etmekte...
Duam gönlümden gönlüne,
Fi Emanillah!

Derttaş

Üzerimize üzerimize gelen insanlarla dolu bir dünyaya gözlerimizi açmışız gibi geliyor. Sahi, kim koydu bizi buraya? Tanıdıkça değeri eksilir mi insanların? Tanıdıkça insanların değerlerinin eksildiğini gördüm. İnsanları tanıdıkça buz gibi bir rüzgâr esintisi bırakıyorlar içime. Üşüyorum onca kalabalık arasında. Sarılacak yorganlar lazım değil ki bize, sarınacak yürekler lazım...

Şehirler bir kurmaca, bir deplasman gibi. Çıkar dünyasının sermayesi oldu artık her şey. Davranışlardan sızan bu soğukluk, bu yapmacıklık uzak tutuyor beni insanlardan. İzlerken bile canım yanıyor. Huzur nerede, adres arıyoruz!

Nasrettin Hoca'ya sormuşlar, "Dünyayı nasıl buldun?"

O da, "Sora sora," diye cevap vermiş.

Biz de soruyoruz, cevaplar alıyoruz ama o cevaplarla hiçbir yere gidemiyoruz. Gidemeyince de huzursuzluk bize geliyor. Evet, sormak lazım, aramak lazım ama her şeyden önce dertleşebilecek bir adam bulmak lazım. Muhabbet duyduğumuz bir gönül bulunca da kelimelerin bile ses vermesine gerek kalmaz, gözler buyur eder içeri, gönül başlar muhabbete.

Dünyaya tapan iki kişi bir araya geldiklerinde kavga olur. Dünya ehliyle muhabbet ehli bir araya gelince, kavga olmaz ama muhabbet de olmaz. Ama iki muhabbet ehli bir araya gelirse ana, baba, yoldaş olur. Muhabbet olur, eyvallah olur.

Derdime derman olmasa da derdime ortak olan bir derttaş olur. Zaten aradığımız şey dertsizlik değil, derdimizi anlayabilecek bir yoldaş değil mi?

Derttaş dediğimiz insanlarla da karşılaşınca sanki gerçek ana babamızla karşılaşmış gibi seviniyoruz. Sanki kardeşiz de yeni tanışmışız. Sanki uzaktan uzaktan yıllarca birbirimizin dertlerini sırtlamışız. Sanki bir sıkıntıya girdiğimizde yanımızdaki arkadaşımıza anlatamadıklarımızı yıllar sonra göreceğimiz derttaşımıza saklamışız. Sanki geceleri, başımız yorganın altında dökülen gözyaşlarımızı o silmiş gibi. Uzaktan, sessizce...

Muhabbetine her dem talip olduğumuz derttaşı görünce sanki yılların sürgününden yurda dönmüşüz gibi. Eğilip öpesin geliyor vatanını, sarılasın geliyor yıllardır aradığına. Bazen bir yâr suretinde, bazen Şems, bazen dost, bazen kardeş...

Ekmeğimi bölüştüm bir sofrada,
Talibi çok oldu...
Derdimi bölüştüm bir sofrada,
Arkasını dönüp gideni çok oldu...

O yüzdendir derdimizi anlayan görünce konuşuruz biz. Zaman ve mekânın önemi kalmaz. Kimsenin olmadığı, kimsenin muhabbetinizi bozamayacağı yerleri severiz biz.

Muhabbetlerimiz eksik olmasın, bitmesin, günahlarımıza kefaret olsun. Zaten içinde Hakk'ın geçtiği bir muhabbet bitmez. Sırlanır. Rabbim eksik etmesin derttaşları. Rabbim eksik etmesin ruhumuzun gıdası muhabbetimizi...

Rabbim derdimizden anlayan Allah dostlarını en güzel tevafuklarla bizlerle buluştursun.
Rabbim önce yolunu, sonra yolunu sevenleri sevdirsin...
Yolumuzun başı da, sonu da hep eyvallah olsun!

Fesleğen Kokusunda Bir Yaz Şükrü

Fesleğenim...

Tam bugün, bu gece.
Öncekilerden farklı bir huzur var bu sefer,
Seni yazıyorum her zamanki gibi,
dışarıya bakmıyorum ama biliyorum yağıyor,
ara vermek istemiyorum seninle muhabbetime,
ancak bir ezanda bölünebiliyor yazdıklarım...

Her kitabın başında ve sonunda aklıma gelen bir alışkanlığım var,
Anneannemden öğrenmiştim,
Eyvallah diyor ve baş parmaklarımı öpüp, gözümün üstüne sürüyordum.
Gözlerime şifa olsun, gaflet perdeleri kalksın diye.
Geceler de aynısını yapıyor sanırım bu sefer,
İyice dertlenmiş olmalı ki bulutları ıslatıp sürüyor toprağa,
derinden bir eyvallah çekiyor sonra...
Gök gürlemeye, bereket yağmaya başladı...

Kalem yazmaya devam ediyor,
Seni...
Senden öte, seni sevdireni...

Bir ömür yolculuğunda en büyük azık neydi?
Hiç bitemeyen, tükenmeyen azık.
İşte artık bunu daha iyi biliyordum.
Soruyorum insanlara, hayatı sürdürmek için en büyük nimet ne diye,
güneş diyorlar bana, su, hava ve de para...
Oysaki hiç tükenmeyen ve bitmeyen azık neydi?

Duaydı. Duaya götüren şükürdü.
Şükre götüren temiz bir kalpti,
kalbi temizleyecek bir sevdaydı...

Dua...

Ne büyük bir zenginlikmiş Fesleğenim. Her dert vurduğunda daha iyi anlıyorum. 'İsteyin' diyor Rabbim, 'isteyin ki vereyim. Sabredin ki dualarınızdan da fazlasını vereyim.'

Şimdi sana olan gönül yolculuğum da böyle. Duayı azık yaptım. Her köşe bucak, her yağmur arkası, bir bahar çiçeği, bir kuş sesi, her dalganın kıyaya vuruşu, her ezan sonrası bir dua kanatlanıyor kalbimden, kalbine.

Dua birçok şey benim için. Kardeşim, anam, babam, sensiz halim, sensizliğe sığındığım yanım...

Bir kez daha seni sevişime, gönlüme yol edişime şükre duruyorum.
Şu an seni dualara sarıp sarmalamaktan öte bir şey bilmiyorum.
Hiçbir kelimenin gücü yetmez ötesini anlatmaya...
İki satırı not düşüyorum bu geceye...
Fesleğen kokusunda bir yaz şükrünü,
Seni gönlüme düşürene şükrolsun!

Irmağın Yanındaki Kelebek

Gece karanlık, bembeyaz bir ışığın habercisi.
Gece soğuk, sabahleyin ısınacak havanın habercisi,
Gece kimsesiz, uyanmak üzere bir dünyanın habercisi,
gece bir sır,
sabır bir sır, sabır en büyük sır...
Bak ne diyor gece, herkesin dinlendiği o gece,
derde talip olanlara ne diyor;

'Biz sizi biraz korku, biraz açlık ve mallardan, canlardan biraz eksiltmekle deneriz, sabredenleri müjdele.' (Bakara-155)

Şimdi sabret. Şimdi bir eyvallah çek elinle kalbine.
Bir müjde ver kendine.
Bazen bir yaz gününde terleyeceğiz nemden, güneşten, sıcaktan, iftiradan,
bazen de bir kış gününde üşüyeceğiz soğuktan, rüzgârdan, sevgilinin sessizliğinden...
Bazen de incineceğiz Fesleğen, çok incineceğiz,
gözlerini yaşartacaklar, ellerini titretecekler,
çok üzecekler seni Fesleğen, çok.
Elini kalbine götür, bir eyvallah çek hepsine...

Dertler de gelecek, keder de,
misafir et onları Fesleğen...
Oku ve kendine ver müjdeyi;

'Asra yemin olsun ki insan hüsrandadır. Ancak iman edip, salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna...' (Asr Suresi)

Şimdi sabret Fesleğen,
varacağı yeri bilen koca bir adam gibi sabret,

emin ve derin bir nefes çek içine,
dilin de desin, kalbin de,
Elini kalbine götür, bir eyvallah çek hepsine...

Bütün evren insana gıpta ile bakar. Her muhabbet suyundan bir yudum içtikçe, âlemler kendinden geçer. Muhabbet sevdiğin şeyleri sevdiğin için vermektir. Muhabbet gelse de, gitse de eyvallah demektir...

Acılarını acıyan yerlerini teslim et,
vazgeç keyif sürmekten, vazgeç keyfe talip olmaktan.
Sus Fesleğen sus, bir ırmak akıyor az ilerde.
Birlikte yürüyeceğiz hemen kıyısında.
Bir avuç su alacaksın ırmaktan, alnına süreceksin.
Bütün dertlerini dindirecek.
Gücümü tüketiyor dediğin kederini silecek.
Bir ırmak kıyısı az uzakta bekliyor bizi.
Sabret Fesleğen...

Geceleyin, kimse yokken,
bir nefes çek içine,
dünyayı unut, kederi unut, geçmez dediğin acıları unut,
bir nefes çek içine,
o ırmağın kokusu gelecek burnuna,
bir kelebek göreceksin hemen üzerinde,
bir gamze göreceksin yanağında,
kelebek bir buse konduracak yanağına,
minicik gövdesiyle belini büken dertlerini sırtlayacak...
Sabrın tükenmesin Fesleğen,
bir nefes çek içine,
sabret, yol yakın,
az kaldı,
yol bitmek üzere,
yol çok uzun değil,
son kez sabret Fesleğen,
bir eyvallah çek elinle kalbine...

Sanki Gelecekmişsin Gibi Bekliyorum

Gitgide yapacağım tek şeyin ağlamak olduğu günlerin sayısı artıyor artık,
koca dev kapılar hüzünlü minik eller tarafından kapatılıyor...
Ne kadar kapı varsa, keyfe meyleden, kapatıyorum...
Ne zaman seni sevmeye kalktıysam,
biri kesti ümitlerimi, kalanlar boğazıma sarıldı,
sensiz nefes almak bile zor...
Bu gece her yer ıslak,
yağmurdan değil,
sensizlikten sırılsıklam...
Her gece yağıyor,
her gece bir öncekinden de fazla yağıyor artık,
beni boş ver de geceler bile yapamıyor sensiz.
Yakışmıyor senin olmadığın sokaklar bu şehre,
rengi eksik, kokusu eksik, muhabbeti eksik...

Gel demem işe yaramıyor, biliyorum. En çok da gel denenler gelmez zaten. Böyledir bu dünyanın kuralı. Bir yaktı mı insanı bir ateş, sesini çıkardıkça daha da yakası gelir. Sessizce bekliyorum. Bir cümlenin işi değil seni getirmek. Belki duaların işi, dua edip duruyorum. Okuyorum, yazıyorum.

'Eyvallah' derdin. 'Eyvallah dilde kalmasın.' Böyle derdim ben de. Biliyorum her gidişin bir sebebi vardır. Eyvah değil, eyvallah yakışır bize. Evet, senin gidişine bile. Birlikte inşa ettiğimiz yolumuza devam edeceğim, sen de böyle isterdin. Tek başına yürümeye alışık değilim ama yürüyorum. Yürüyeceğim. Muhabbetin elinden tuttum inandığımız yolda yürüyorum.

Bilmiyorum bir gün gelecek misin ama, sanki gelecekmişsin gibi bekliyorum...

Dert Dediğin Nasıl Olmalı?

Arıyoruz Fesleğenim...

Hayat bir arayış, hem de sürekli. Sürekli olduğu kadar da bilinmeyen. Bazen ümitli, bazen de ümitsiz. Bazen yavaş yavaş, bazen hırçın bir dalga gibi duvarlara çarpa çarpa...

Kimse bulunduğu durumdan memnun değil. Malı, makamı olsun olmasın herkes arıyor. Zenginler, fakirler, güçlüler, güçsüzler, iyiler, kötüler.

İnsanlar arıyor. Ama neyi? Bilmiyoruz. Çünkü bulduğumuz her şeyde, ulaştığımız her yerde aradığımızın o olmadığı ortaya çıkıyor. Tatmin olmuyoruz. Heyecan, ulaşana kadar sürüyor. Ulaşınca da sönüyor. Yeniden başka bir şeyi aramaya başlıyoruz.

Sanki içimizde bir kara delik var. Bütün finaller sıkıcı, bütün elde etmeler sıradan gibi. Ona yürürken ki heyecanı hiçbir sahip olma durumu karşılamıyor. Kendimize dediğimiz gibi:

- İşte bu, bu kişiyle birlikte olursam her şey yoluna girecek...
- Evet, müdür olmak benim için bir dönüm noktası...
- Şu dersi bir vereyim, önümde hiçbir engel kalmayacak...
- Bıktım bunların bana karışmasından, eve çıkayım, hayata yeniden başlayacağım...

İçimizde ciddi bir boşluk var ve bunu doldurmak için arayıp duruyoruz. Bir hastalık gibi. Bir salgın gibi. Doğuştan herkesin sahip olduğu bir içgüdü gibi. Ve hiçbir şey bize doyumu yaşatamayacak gibi...

Aramaktan sıkılmamamızın sebebi de hiç boş kalmıyoruz, sürekli önümüze yeni bir şey geliyor ve onu aramaya başlıyoruz.

Sevgili Fesleğen, ne arıyorsun? Doğru yerde mi arıyorsun, yoksa olduğun yerde mi? Yoksa ne aradığını bilmiyor musun? Bilmiyorsan, nasıl bulabilirsin?

Sanıyoruz ki bu kapının anahtarı para, prestij, saygınlıkta. Paralı insanlar aramıyor mu? Saygın, prestijli insanlar aramıyor mu? Etrafına bak, gazetelere, televizyonlara, haberlere bak; herkes arıyor, herkes mutsuz. Demek ki anahtar onlar değilmiş.

Başka bir şey olmalı. Artık seni doyurabilecek, lezzeti tattıkça bitmeyecek.

Büyük İskender dünyanın hâkimi olduğu gün, odasının kapılarını kapatır ve o ana kadar hiç ağlamadığı kadar ağlar. Dünyanın hâkimi adam, odada yalnız başınadır ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordur. Sesi duyan komutanlar duruma inanamamışlar.

Ne olmuştu öyle? Büyük İskender'in ağladığını daha önce hiç kimse görmemişti. O büyük bir savaşçıydı, onu ağlatabilecek bir olay olamazdı.

Çok büyük sıkıntılar çekmişti, ölümden dönmüş, ölüm yanına kadar gelmiş ama gözünden tek bir damla yaş gelmemişti o ana kadar. Umutsuz, çaresiz hiçbir anı olmamıştı. Ne olmuştu da dünyanın hâkimi olduğu vakit böyle bir duruma düşmüştü?

Kapısını çaldılar, içeri girip sordular: "Ne oldu size böyle?"

Büyük İskender, bir süre geçtikten sonra konuşmaya başlamış:

"Başardığım vakit, tam şu an bunun yenilgi olduğunu biliyorum. Şimdi görüyorum ki, dünyayı ele geçirme saçmalığına giriştiğim anda neredeysem, şimdi de tam olarak oradayım. Ve bunu şimdi anladım; çünkü ele geçirecek başka yer kalmadı. Yoksa yoluma devam ederdim, daha öteleri de fethetmeye çıkardım. Şimdi ele geçirecek yer kalmadı, yapacak bir şey yok ve bir anda kendi üzerime düştüm."

Dünyayı da ele geçirsen bile, kendinle baş başa kaldığında cehennem azabı çekersin. Bu sürede ömrünü verdiğin şeye erişince kaybettiğin duyguları ve ruhunu geri kazanamazsın. Kazandığını sandığın dünya felaketin olur.

Herkes arar ama herkes bulamaz Fesleğenim...

Sen neyi arıyorsun Fesleğen? Derdin nedir? Ne için varsın? Nereye gidiyorsun?

Derdini anlatsan ağlar mı insanlar? Duygulanırlar mı seninle birlikte?

Öyle bir derdin olmalı ki Fesleğenim, anlattığın zaman dinleyenin sıkılası değil, derdini sevesi gelmeli. Dinleyenin hayatını değiştiresi gelmeli.

Kitap Okumayanla Evlenilir mi?

Herkese saygı duyuyorum ama kitap okumayanları sevemiyorum. Sevememem kitap okumaması değil, kitap okumamasının doğurduğu şeyler.

Bir filmde odanın aydınlık olduğunu görebilirsin. Ama kitap okurken, pencerenin önündeki çiçeğin izniyle odaya giren güneşin, odanın portakal kabuğu dokusundaki duvarlarına dokunuşunu zihninde tasfir etmenin inanılmaz muhteşemliğini filmden alamazsınız.

Bu keyfi bilmeyen biriyle evlenmek yüzme bilmeyen biriyle bir kayığın üzerinde ömür geçirmeye benzemez mi ? Yapılabilecek en önemli şey yüzmekken, yanınızdaki yüzemiyor. Yani yapılabilecek en güzel şey, sevdiğinizle hayaller kurmakken bunu yapamıyorsunuz.

Kitap okumayan insanlar antreman yapmayan sporculara benzer; kaslar zamanla körelir ve yeteneklerin bir önemi kalmaz. Ve sizi dinlerken bilmeye değil, anlamaya çalışırlar. Daha naif olurlar. Bir konuda fikirlerini birkaç yazarın kaleminden çıkma cümlelerle harmanlayıp öyle sürerler sofraya...

Kitaplar gerçek sevmelerin ispatıdır biraz da. Bir şair bir kadını şiirlerinde yaşatıyorsa gerçekten sevmiştir.

Çünkü şiir yazmak, sevdiğini yaşatıp kendinden vazgeçmek anlamına gelir. Düşünsenize giden sevdiğiniz binlerce kitapçının raflarında. Artık unutmak mümkün değildir. Ne kadar zor ve korkutucu, değil mi?..

Şairler korkmaz, şairler sadece sever...

Duamı Not Düştüm Geceye

Hayalini kurduğun hayattan çok uzakmış gibi hissediyor insan bazen. Kurduğumuz hayaller yıkılıp duruyor. Sevdim dediklerimiz gidip duruyor.

Kimse kimsenin umrunda değil. 'Naber, nasılsın kardeşim?' bir şey istemeden önce sorulan klişeler haline gelmiş. Soran herkese kötüyüm diyesim geliyor. Seven bir adam duygusallığı var üzerimde, susuyorum...

Biliyorum, iyi insanlar elbet bir gün gülümseyecekler. Sevmesini becerebilenler, elbet bir gün güzel günlere açacaklar gözlerini. Hepsini not düşüyorum yüreğime. Sen gittiğin gün sabret diye kocaman yazmışım en üste. Kalemin kokusunu bile alır gibiyim.

Sen sanki dün gittin, ben binlerce yıldır özlüyor gibiyim.

Ellerimde dua ilk günkü gibi. Aynı ses tonu, aynı inanç. Aynı duaları ediyorum hâlâ. Hiç gitmemişsin gibi her şey. Sadece yağmur biraz farklı. Yazın ortasındayız, yaramaz bir çocuk gibi çıkıp duruyor bir yerlerden. Sen gidince dertleşebileceğim bir yağmur kaldı. Beni dinleye dinleye o da kaldıramıyor sanırım, döküp duruyor derdini.

Hatıraların hepsi bana emanet.
İyi bakıyorum onlara.
Dert nasıl sahiplenilir yazıyorum kâğıtlara.
Seviyorum diyorum, sırtımda dünya kadar hatırayla.

Duamı not düşüyorum geceye, yüreğini bulsun sevdiğim...

Sevgi Gün Geçtikçe Artar Mı?

Sevgili Fesleğen sana da bazen oluyor mu? Hevesle sahip olduğun şeyler bir zamandan sonra sıkıyor. Acaba neden ilk günlerdeki o heyecanımızı koruyamıyoruz da güzel düşünceler yerini soğukluğa bırakıyor?

Ah, bu dünya dedikleri mana ve maddeden oluşur. Bunların arasındaki fark şudur:

Mana önce hoş gelmez, tattıkça hoş gelir. Hiç sıkılmazsın. Madde ise önce hoş gelir, tattıkça hoş gelmez. Sıkar.

Bu yaşına kadar nelere heves ettin, neler aldın durdun. İlk aldığın bilgisayarında oynadığın oyun şu an ne kadar sıkıcı geliyor, değil mi? Para biriktirip bir heyecanla ayakkabı alıyorsun, birkaç ay sonra topuklarına basıp bakkala ekmek almaya gidiyorsun. Değiştirdiğin saatler, arabalar, telefonlar...

Buna beşeri muhabbetler ettiğin arkadaşların da dâhildir. Önce keyifli gelen insanların sonraları nasıl değiştiğini düşün. Seni heyecanlandıran insanların vakti gelince nasıl da sıktığını düşün. Seviyorum dediklerin nasıl da değişti, nasıl da bozuldular, değil mi? Ömrüne ortak etmeye çalıştığın insan bir anda nasıl da çekilmez birine dönüşebiliyor.

Neden mi? Çünkü biz elmayı sever gibi seviyoruz bir adamı. Karnımız doyunca bırakıyoruz. Çünkü bir bilgisayar oynar gibi seviyoruz kadını ve bir yerden sonra sıkılıyoruz. Biz maddeyi sever gibi seviyoruz.

Ama mana öyle değildir. Manayı sevmek öyle değildir. Sevdikçe sevesin, yürüdükçe yürüyesin gelir.

Böyle değerli bir yolda imtihanlar da yaşarsın tabii. Önce önüne bir engel çıkar, sevmemen için. Devam edersin, sonra bir engel daha çıkar. Devam edersen bir engel daha çıkar karşına. Bir yerden sonra eğer devam edersen, artık engel konmaz. Ulaştığın şey artık ruhuna siner. Ruhun özü sevmeye başlar, eyvallah makamına yaklaşırsın...

Dünya üzerinde yapılabilecek en keyifli şeye, muhabbete başlarsın. Tefekkür bir tanımdan öteye geçer ve bizzat içinde bulursun kendini. Öncekiler gibi sevdikçe tadı kaçmaz, sevdikçe sevesin gelir. Tattıkça tadasın. Konuştukça konuşasın.

İşte böyle tadı hiç bitmeyecek bir muhabbeti paylaşabileceğin birini ömür boyu sevebilirsin. Bitmeyecek bir muhabbet için başlayan sevgin bitmez. Hak için, onun adıyla başlayan bir sevdanın tadı gün geçtikçe kaçmaz, gün geçtikçe artar.

Sevdiğin gitse de bitmez, göremesen de bitmez. Eyvallah çekmişsindir bir kere, o yol git git bitmez...

Gönlüme gelişine sevmenin manasını yüklediğim yârim,
Sevdiğim...
Eyvallahım...
Günbegün sevda yüklü dualar bırakıyorum satırlarıma...
Eminim ki ulaşıyorlar sol yanına...

Tertemiz Bir Sofra

Ve ben inanıyorum...
Sabredenleri bir gül kokusu yumuşaklığı saracak bir gün.
Bir gün, bir fesleğen kokusu çıkıp gelecek
ve hatıralardan önümüze bir sofra kuracak.
Tertemiz elleriyle...

Boynu bükük yaşıyoruz ya bizler,
garip, dertli sırtımızda bir şeyler,
o gün içimizden başka şeyler gelecek...

Öpeceğiz o sofrayı kuran elleri,
yemyeşil bir dağın tam tepesinde düzlüğe bir ev kuracağız,
sevdiğimizin kokusu dolacak odanın her yanına.
Memleketimin en güzel köşesinde hatırlayacağım seni,
sabredeceğim, zehir bir ateşin üzerinde,
kıpkırmızı damlamak üzere bir demir gibi...

Sabredeceğim, sabredeceğiz sevdiğim,
güzel insanların yaşayacağı bir memleket inşa etmek için,
gözyaşlarımızın kıymeti bundandır,
tertemiz nehirlerde yıkayacağız ellerimizi,
tertemiz bir dua ediyoruz,
tertemiz bir sevda, tertemiz bir yuva için,
ve bir gün tertemiz bir çift el çıkıp gelecek,
ettiğimiz tüm dualara birlikte amin diyeceğiz...

Süt Kokulu Avuçları Bekleyen Yollar

Sevgili Fesleğen...

Kulağım çınlıyor. İnsanlar ne çok konuşuyor, değil mi Fesleğen? Ne konuşuyorlar peki? Bir şeyden çok bir uğultu gibi, elle tutulur bir şey yok. Ortalama bir insanın günlük hayatındaki tüm konuşmalarını dinlesek ne öğreniriz acaba? O an konuşulup biten şeyler hep. İçlerinde bir şey olmayan, sonrasında da hiç hatırlanmayacak gereksizliklerle dolu cümleler.

Eskiden bilen konuşurdu, konuşmalıydı. Oysaki bu aralar bilen değil, konuşma eylemini alışkanlık edenler konuşuyor. Herkesin her şeye bir cevabı var. Bilmiyorum cümlesini kullanan ne kadar az kaldı bir baksana etrafına...

'Söz ola kese savaşı, söz ola kestire başı,' derler eskiler. Ne güzel de söylerler. Sözü söylemeden tartmak gerek. Dilden çıkan söz ok gibidir. Bir daha geri almak kolay olmaz. Sözün özün olsun Fesleğenim.

Onlar konuşur. Bir resim yaparsın, eleştirenler çok olur. Bilen de, bilmeyen de başlar o hemen dillerinin uçlarına değen cümleleri söylemeye. Hemen kâğıt kalemi ellerine vereceksin. Buyur diyeceksin. Daha güzelini yapın inşallah diyeceksin. Kimse sesini çıkaramaz. Dilleriyle herkesi eleştirmek, herkesi konuşmak öyle kolay ki! Gel, o biri sen ol dediğiniz zaman sus pus olur insanlar. İncitmek için söylemek yerine gerçekten bir eksik varsa, ince bir yağmur gibi söylenmeliydi. Öyle inceden, öyle muhabbetli...

Ne çok kırdılar, ne çok incittiler değil mi Fesleğenim?
İnce düşündükçe incindik belki de...
Söyle şimdi Fesleğenim,
Dilinle değil, yüreğinle söyle...
İncinen yanlarımıza bir eyvallah çekelim...

O'nu Sevmek

Nasihat toplumunda büyüdük. Sözlerin model olduğu lakin davranışların eksik kaldığı bir toplumda. Kitap okumayan öğretmenlerimizden aldık kitap okuma ödevlerini. Bıyıkları sigaradan sararmış babamız söyledi bize sigara içmeyin diye. Annemiz namaz kılmayı aşılamak yerine, sigortalı iş bulup devlete kapak atmanın önemini anlattı bize. Allah konusunda bize anlatılan tek şey, korkmaktı. Şunu yaparsan yakar, bunu yaparsan şuraya atar. Kimse de çıkıp demedi ki şunu yaparsan sever. Bunu yaparsan seni saklar, sakınır, korur. Herkes kork dedi de biri çıkıp da sev demedi. O en kıymetli sözcük anlatılmadı bize.

Herkes aklımıza seslendi. Yüreğimize ses eden olmadı. Yüreğinle öğren, yüreğinle sev, yüreğinle gör demedi. Söz ehli değil, hal ehli olmak gerekti. Ah, bir kere biri de yürekten ses verip, her zaman diline değdirme kelimeleri, yüreğinle söyle demedi... Oysa Rabbimizin tek istediği şey samimiyetti, içtenlikti. Korkan değil, seven insan samimi olabilirdi...

Ne çok susturdular yüreğimizi, değil mi Fesleğenim?
Dilimizle konuştukça kaybettik belki de...
Söyle şimdi Fesleğenim...
Sözcüklere gerek duymadan,
Hal diliyle söyle,
Çek sinene bir eyvallah...

Farklı anlattılar bize. Öyle bir tezat içinde büyüdük ki; bize onu anlatanlar, O'nu bilmeyenler oldu hep. Komşu Ayşe teyze mühendis oğlunu anlattığı kadar Hallac-ı Mansur'un neden öldürüldüğünü anlattı mı bize? Cüneyd Bağdadi'yi bilen çocuğuna anlatan bir anne var mı? Hangimizin babası Yunus Emre'den menkıbe okuyor evde?

İşte O'nu dinlediğimiz adamlar, O'ndan bihaber olduklarından, O'nu anlayamadık sevgili Fesleğen. Sorun bizde değil, sorun bizi işleyenlerdeydi. Toprağı iyi işlemediler. Meyvesi olmaması bundandır. Bilmedik Fesleğen, bilmeyince de sevemedik.

Fesleğen'in bir kokusu vardır ki dokundukça aşk yayılır, her anına şükür edersin. Bunu kendim öğrendim. Kimse bana fesleğeni yüreğimle koklamamı söylememişti. Şimdi öyle bir biliyorum ki. Aşk senin kokundur. Rüzgâr senin kokunu yaymak için eser. Aşk söze değil, kalbe değdirmekti seni.

Tek nefeslik ömrümüz de kalmış olsa farkına varma vakti geldi Fesleğenim. Artık bilme vakti geldi. Artık sevme vakti geldi. Nasibimiz varmış şükür ki bilmiyorduk ama öğrendik demenin vakti geldi.

O yola çıkma vakti geldi.
Haydi Fesleğen, at sırtından yüklerini.
Paranı, makamını, herkesin imrendiği pahalı saatini, ayakkabını, kişiliğini doldurmak için satın aldığın her şeyi bırak.
Çıkalım yola, o güzel yola.
Bastığımız yerlerde çiçeklerin açacağı yola,
gül kokularının bizi beklediği yere,
İnanmış bir adamın yollarında yürümesini bekliyor o yollar.
Üzerinde bir rahmet yağmuru yağdırmayı bekliyor o yollar.
Bütün derdini zerre isyan etmeden yüreğinde taşıyan insanları bekliyor o yollar.
Yalnız değiliz, korkacak değil, sevecek bir Rabbimiz var...
Şükür yağmurları yağacak süt kokan avuçlarımıza,
avuçlarını süt kokacak kadar haramdan sakınanlara...

Haydi gel;
Her şey bir eyvallah uzaklığında,
her şey bir eyvallah yakınlığında,
bizi bekliyor, haydi gel Fesleğenim...

Nasıl Kirlendik Böyle

Kirli, karışık, bulanık hayatlar.

Köyde denize girdiğim vakitleri hatırlarım. Deniz biraz yosunlu ya da bulanık olursa girmezdik. İğrenip ayaklarımızı bile sokamazdık. Şimdilerde düşünüyorum. Biraz kirli olunca ayaklarımızı bile çekinip sokmadığımız suları içimize sokmuşuz. İnsanın çoğu su. Kendimizi kirletmeye çekinmiyoruz, içimizdeki kirlenen sulardan iğrenmiyoruz. Kötülük, kavga, nefret dolu içimizdeki denizler.

Ne kadar da farkında değiliz olan bitenlerin. İçimizin. Böyle bir dünyada, dua etmediğimiz tefekkür etmediğimiz her gün biraz daha kirleniyor, bulanıklaşıyor içimizdeki sular.

Su dolu bir kap dibindeki her şeyi gösterir. Su temizse eğer, dibindeki her şeyi görürsünüz. Bembeyaz bir inciyi de sevgiliye alınan dalından yeni koparılmış bir gül yaprağını da içine atsanız görebilirsiniz. Ama o suya çamur, kir karıştı mı, artık içindeki hiçbir şeyi göremezsiniz. Dünyanın en değerli incisini de atsanız içine göremezsiniz.

İşte bizim içimiz de bu suya benziyor sevgili Fesleğen. Bulanık bir suya benziyoruz. İçimizdeki o güzellikleri, o temizliği göremiyoruz. Dilimizin ucuna gelen duaları göremiyoruz.

Bir edebilsek belki de kabul oluverecek duaları,
bir edebilsek sevdiğimizi bize getirecek duaları...

Çok karıştık çok kirlendik Fesleğen.

Temizlenmemiz lazım, kirlerimizden kurtulmamız lazım. Beraklaşmamız lazım. Bebekken içimizde mevcut olan o rahmani

özelliklere tekrar kavuşmamız lazım. Bebekken ağladığımız gibi ağlamamız lazım. O ağladığımız yerlere tekrar gitmemiz lazım.

Belki sevdiğimiz de oradadır,
içimizdeki kirli denizlerden göremiyoruzdur,
belki ellerini açmış, aynı duada buluşmamızı bekliyordur,
temizlenmemizi bekliyordur...
Samimi bir tevbeyle temizlensek,
Bir fesleğen kokusu yükselecek.
Sevdiğimiz helalimiz olacak,
başını omzumuza koyacak
ve gözyaşlarımızı biriktirdiğimiz bembeyaz avucumuzdan pembe bir çiçek açacak...

Çarşıların Gerçek Sahibi

Gözlerinden hüznünü satır satır okuyabiliyorum sevgili Fesleğen...

Seni üzdüler mi, sana haksızlık mı ettiler, güneşine mi gölge oldular? Kötü söz mü söylediler? Kalbini mi kırdılar? Suyunu mu kestiler? Toz duman mı oldun? Ciğerin mi yandı? Hıyanet mi ettiler sana?

Merak etme Hak hesabını sessizce sorar. Sabret...

Behlül Dana bir gün Harun Reşid'den bir vazife istedi. Harun Reşid de ona çarşı pazar ağalığını (denetimini) verdi. Behlül hemen işe koyuldu. İlk olarak bir fırına gitti. Birkaç ekmek tarttı, hepsi normal gramajından noksan geldi. Dönüp fırıncı ya sordu:

"Hayatından memnun musun, geçinebiliyor musun, çoluk çocuğunla ağzının tadı var mı?"

Adam her soruya olumsuz cevap verdi. Memnun olduğu bir şey yoktu. Behlül bir şey demeden ayrıldı ve bir başka fırına geçti.

Orada da birkaç ekmek tarttı ve gördü ki bütün ekmekler gramajından fazla geliyor, eksik gelmiyor. Aynı soruları bu fırının sahibine de sordu ve her soruya olumlu cevap aldı.

Bundan sonra başka bir yere uğramadan doğru Harun Reşid'in huzuruna çıktı ve yeni bir vazife istedi. Harun Reşid, "Behlül daha yeni vazife verdik sana, ne çabuk bıktın?" dedi.

Behlül açıkladı:

"Efendimiz, çarşı pazarın ağası varmış. Benden önce ekmekleri tartmış, vicdanları tartmış, buna göre herkes hesabını ödemiş, bana ihtiyaç kalmamış."

İşte böyledir onun düzeni. Kimsenin haksız yediği yanına kalmaz. Haklılar da mükâfatsız kalmaz. Her şeyin sahibi bellidir. Hesap gününe bile bırakmaz bazı hesapları.

Sabret Fesleğenim, ne kadar çalsalar da tartından, sabret...

Sabret ki;

Yarınlar değil sadece, akıbetimiz güzel olsun...

Bu dünya onlara kalsın, ahretimiz bizim olsun...

Sanki Bir Gün Gelecekmiş Gibi

Penceremden dışarı bakıyorum. Yirmi milyon insan. Koca bir şehir. Böyle bir kalabalıkta insan tek başına kalabilir mi? Öyle yalnızım ki, öyle bir dert var ki anlatamadığım. Derdimi anlayabilecek birine öyle bir sarılasım var ki.

Allah dertli viran kalplerdedir biliyorum,
ama yine de gelse diyorum, gelse,
bilmem kaç yıldır içimde yanan bu ateşle
sarılsam,
omzunu ıslatsam,
ikimizin de kefareti olsa bu gözyaşları...

Penceremden baktığımda tek bir ağaç görebiliyorum. Ağaçtaki yaprak sayısınca da insan. İnsanlar para edecek her şeyi yakıp yıkıyorlar. İyi ki bizim dediklerimizden bir şey anlamıyorlar.

İyi ki yalnız kalabiliyoruz,
bir yaprak düşüyor penceremin önündeki ağaçtan.
İşte diyorum, bir sevda daha bitti.
Seviyorum diyen biri daha gitti diyorum.
Süzüldü ve yavaşça gitti,
bazen öyle giderler ki,
sanki bir gün gelecekmiş gibi,
ama gelmezler...
Zaten en acıtan şey de gitmeleri değil,
sanki bir gün geri gelecekmiş gibi gitmeleri olur...

Çınar Ağaca

Sahi neyi sevmiştik Fesleğen?
Ve nasıl sevmiştik?

En sevdiğinizi düşünün. Ömrünüzü, hayatım dediğinizi. Onsuz bir gün bile yapamam dediğinizi...

Onunla karşılaşınca elimiz ayağımız birbirine dolaşır, heyecanlanırız. Onun için her şeyi yaparız, olmayacak şeyleri bile. Mutlu etmek için gözünün içine bakarız. O mutlu oldukça biz de mutlu oluruz. Bir tebessümüne yenik düşer tüm üzüntülerimiz..

Sevdiğin kişiye hizmet etmek, onun için çalışmak içten bir şeydir. Seviyorsan bunu yaparsın. Bir sebebi, açıklaması yoktur. Annelerin durmadan, usanmadan evlatları için çalışması gibi.

Sevdiğin sürece bu hizmet bir keyiftir. Yormaz, 'of' dedirtmez.

Fesleğenim,
rüzgâr kokunu ilk kez getirdiğinde,
Aşk aralandı...
İçimin içinden bir şeydin sanki...
Usanmadım yolunda...
Ne varsa aşka...
Hep aşka adadım!

Peki, sevgi biterse ne olur Fesleğen? Sevgimiz biterse, ilk günlerdeki o karşılıksız hizmeti yapabilir miyiz? Bıkmadan usanmadan onun için çalışır mıyız?

Hayır Fesleğen!

Artık içimizden gelmez. Arada sevgi olmadığı için hizmet etmek içimizden gelmez. Tükenmişizdir, tüketmişizdir. Bir bar-

dak su doldurmak bile bize eziyettir artık. Umrumuzda olmaz canı yansa da, kıyamam dediğimize kıyarız.

Bağırır çağırır, kalan en küçük sevgiye de ziyan ederiz!

Peki, Allah'ı seviyor muyuz Fesleğen? Sevsek böyle mi olurdu Fesleğen? Sevsek, onun için yaptıklarımız yük, külfet olur muydu? Emirleri eziyet olur muydu? Tembel olur muyduk böylesine? Allah'ı sevsek korkmak yerine bağlanmaz mıydık!

Talip olmaz mıydık, hüzne de sevince de?

O'nu sevmek... (Ben kelimeleri bir burada tanımlayamam, bir burada susarım. Çünkü kalem onun, kelam onun. Ne yazsam tartamam. Ağır gelir. Onu sevmek her şeyken hiç, hiçken her şey olmak demek...)

Allah'ı sevmek...

Sevmiyoruz Fesleğen. Sevmiyoruz. Yapmadıklarımızın onu üzdüğünü bilsek böyle olmaz.

Bir Ayşe'yi, bir Ahmet'i sevdiğimiz kadar bile Allah'ı sevmiyoruz. 'Kulum dua et, iste, vereyim' diyen, bize her şeyi veren, bizi seven Rabbimizi sevemiyoruz. Evet, sevdiğimizi söylüyoruz ama sevmiyoruz. Of diyoruz, puff diyoruz, sızlanıyoruz.

Ah, neleri seviyoruz, seviyoruz yani neler için ziyandayız, kayıplardayız...

Biz telefonlarımızı seviyoruz; çünkü onlarla vakit geçiriyor, onları önemsiyoruz. Onlar için birçok şey yapıyoruz. Evde unuttuğumuzda o kadar yolu geri dönüyoruz.

Biz kolumuzdaki saati seviyoruz. Bir yere çarpmasın, sürtmesin diyoruz. Ufacık bir çizikte neşemiz kaçıyor, üzülüyoruz.

Biz televizyonları seviyoruz. Ertesi gün sınavımız da olsa, mühim bir işimiz de olsa televizyonda hiçbir zaman görmeyeceğimiz insanların gerçek olmayan filmlerini izliyor, hiçbir zaman kazanamayacağımız paralar kazanmalarını izliyoruz.

Biz birçok şeyi seviyoruz. Onlara vakit harcıyoruz. Ama Allah'ı sevmiyoruz Fesleğen. Sevsek böyle olmazdı. Sevsek, sevmiyor gibi davranmazdık. Dayanamaz, yüreğimiz elvermez, onun istediği gibi biri olmaya çalışırdık.

Neyle uğraşıyoruz Fesleğen? Ne için uğraşıyoruz? Ne ile vakit harcıyoruz? Neyin peşinden koşuyoruz? Nereye gidiyoruz? Ne zaman varacağız?

Ne için çalışıyoruz Fesleğen? Bu soruya ne cevap vereceğiz?

'Ne için varsak, onun için çalışıyoruz!' diye net bir cevabın hayatımızın tam ortasında koca bir çınar ağacı gibi büyümesi duasıyla. Hak'tan geldik, Hakk'a gideceğiz...

Aklımız kalbimizin ilerisine gidince,
sevmelerimiz Hakk'ın gerisinde kaldı Fesleğenim...
Yanışımız nedendir böyle, bilmez misin?
Hakk'ı sevmeyen kimseyi sevemez, bilmez misin?

Nehrin Kıyısında Bir Avuç Yıldız

Karanlık saatlerin şükre vurduğu bir gece daha. Avucumun içi hafif terledi. Yazmaktan. Sana, seni...

Yıllardır soluma yazıyorum seni. Bu gece sağımın nasibine de nehir düştü. Akan suyun kayıklarla muhabbetini dinliyorum. Kayıkları selamlayıp akıp gidiyor sular. Evet, ayrılıklar nehirlerde bile var. Zaten ayrılıklar her yerdeler, hiç bitmiyorlar...

Sanki 29 senem imtihanlarım, sınavlarım, dertlerim olmayışına bile şükredebilmem için beni olgunlaştırmaya çalışmış. Meğer o zorluklar dayanılmaz dediğim acılar bu gece nehrin kenarında şükretmem içinmiş. Zorlukların içinde sabrı ve şükrü görebilmem içinmiş.

Çocukluğumdan tek hatırladığım anı, annemin elinden tutup pazara gittiğim o gündü. Annemin parası olmadığını biliyordum. Paramız hiç olmazdı zaten. Çocukken en sevdiğim şey kırmızı erikti. Diğerleri yüzümü ekşitir, dayanamazdım.

Pazarın sonlarına doğru tam mevsimi gelmiş kırmızı erik görmüştüm. Annem hâlâ tek poşet bir şey alamamış pazardan, eli boştu. 5 yaşındaydım, yukarı baktım, annemin yüzüne. Sanki gökyüzüne baktım tertemiz bembeyaz bir buluta. Sanki bir meleğin yüzüne baktım.

Bir şey diyemedim. Gözümden yumruk gibi bir yaş düştü. Koca bir adamın yumruğu kadar. Koca adamlar öyle samimi bir gözyaşı dökemezdi sanırım. İçimde bir sürü adam ağlıyordu sanki. Anneme, 'Erik alalım mı anne?' diyememiştim. 5 yaşındayım, koca bir dağ devrildi içimde. Bembeyaz küçücük yüzlü bir çocuk, çocukluğunu uçurumdan düşürdü o gün. Bir günde o kadar büyüdüm ki, annemin üzülmeyeceğini bilsem o gün saçlarım ağarırdı.

Şimdi anlıyorum gözlerimden düşen o yumruk gibi yaşların kıymetini, bana kattıklarını. Ağlamak, dert sahibi olmak ne kıymetliymiş meğer.

İşte tam şu an burada, sol yanım malum sana, sağ yanımsa körlezde nehre emanet yemin eder gibi hissediyorum ki çok başka şeyler görüp, çok başka şeyleri içimde yaşıyorum. Gök derdini taşıyamaz yağmaya gürlemeye başlar. Yukarıda kıyametler koparken aşağıdan damlaları ve sesi duyarız sadece. Bazen öyle hissediyor insan. İçimizde kıyametler, gözlerimizde yağmurlar. Tek farkımız var göklerden sesimiz çıkmaz ki bizim, ah demeyi bilmeyiz biz.

Yüreğimize işledik eyvallahı,
geçse de geçmese de eyvallah deriz...

Bir ömür boyu bizi anlamayan insanların arasında yaşamak için ne suç işledik, bilmiyorum. O insanların arasında başını kaldırıp doya doya nefes alınanın da bir mükâfatı vardır diye düşünüyorum...

Sağım nehre, solum sana emanet fesleğen kokulum.
Solum sana, sen Rabbime,
emanetleri emin olan Rabbime...
Görmüyorum, dokunamıyorum.
Ama seni seviyorum hem de ne kadar...
Ne kadar keşfedildiyse tanımlar hepsinin üstünde, hepsinin ardında...
Tertemiz seviyorum seni,
bembeyaz kâğıtlara yazıyorum sevdiğimi.
Duamı üfledim, şehrine vursun sevdiğim,
Gamzelerinden kelebeklerin su içtiği kadın,
Gecelerin tefekküre dönsün,

Melekler kalbinden öpsün...

Allah'a Dost Olmak

Ne dostlar edindik, ne dostlar geldi geçti. Kimleri dost demişiz öyle, kimlere güvenmişiz. Ona güzel görünmeye çalıştık, bununla iyi geçinmeye çalıştık. İşi düşen ahbabımız oldu, işi düşmeyen ne aradı, ne sordu. Oysaki kime dostluk etmek gerek Fesleğenim, kimi yâr edinip, bir yanımızı emanet etmek gerek?

Kimlere yarandık, yaranmak için neler yaptık. Peki, yaradana yaranmak için ne yaptık? Parmağın kesilse sarmayacak insanlara kendimizi sevdirmek için yaptıklarımızı, O'nun için yaptık mı? Onun bizi sevmesi için bir şey yaptık mı?

Bir Cuma vakti cemaat tek tük camiye girmekte. Meşhur İmam Abdürrezzak Hoca kürsüde. Girenlerin arasında Hızır (a.s) da var. Hz. Hızır cemaatten biri gibi gidiyor, bir köşede oturuyor. Kürsüde imam sohbete başlıyor, çok feyizli bir sohbet oluyor.

Hızır (a.s)'ın yanına kırklarında bir adam gelip oturuyor. Cami yavaş yavaş dolmakta. Adam, bir müddet sonra uyuklar bir vaziyette sallanıyor, ha uyudu ha uyuyacak.

Hızır (a.s) adamı dürtükleyip:

"Bu sohbet kaçmaz, uyuyacaksın," der.

Adam:

"Uyumam, beni rahat bırak," diye cevap verir.

Hızır (a.s) ses etmez; ancak sohbet de çok feyizlidir. Adam ha uyudu, ha uyuyacak bir durumdayken, Hz. Hızır bir daha dürtükleyerek:

"Uyuyacaksın, dedim!"

Adam:

"Ben de sana uyumam, beni rahat bırak, dedim!" der ve ekler: "Biz feyzimizi Abdürrezzak'tan değil, Rezzak olan Allah'tan alıyoruz. Rahat bırak beni. Yoksa senin Hızır olduğunu söylersem, bu cemaatten yakanı zor kurtarırsın."

Hızır (a.s) şaşırır, susar ve gözlerini kapar, boynunu büker, Allah'a yönelerek:

"Ya Rabbi! Bu nasıl iştir, bendeki listede bu zatın ismi yok!"

Cenab-ı Hak lisan-ı münasiple cevap verir:

"Ya Hızır! Sana verdiğim liste beni sevenlerin listesidir. Bir de bende bir liste var ki, o da benim sevdiklerimin listesidir..."

Seviyorum dediklerimiz arasında kaçıncı sıraya koyduk O'nu? Peki, O bizi sevdikleri arasında kaçıncı sıraya koydu? Böyle iki mühim mesele varken nasıl olur da altın ve gümüşün peşinden koşar dururuz? Nasıl aldanırız Fesleğenim, nasıl?..

Hakk'ın sevdiklerinden, dost edindiklerinden olmak duasıyla...

Salondaki Fesleğen

Aşk nedir diyorlar Fesleğenim!

Derinlerden, ta derinlerden bir sızı yokluyor bu sözleri duyunca. Bu soruyu sormak kadar cevaplamaya çalışmak da ne kadar üzüntü verici bir bilsen.

Ağlamak nedir ya da gülmek nediri sormak ve yanıtlamaya çalışmak gibi. Nefesi bırakıp, yaşamayı anlatmaya çalışmak gibi...

Aşk kaosu var şu sıralar,

Aşk huzuru olması gerekirken!

Cevaplar çok olsa da, cevabı sırlı bir kelime a-ş-k!

Eğer dünya bu halde olmasaydı, kimse bu soruyu sormazdı muhtemelen. Sanal duyguların içinde değil de hakiki duygularla yaşıyor olsaydık bu soru sorulmazdı be Fesleğenim! Meyvelerin, sebzelerin bile hakiki olanını, doğalını bulamağımız hayatımızda artık aşk nedirin cevabı da hormonlu şişirme cevaplarla dolu...

Aşkı kokusuna karışan Fesleğenim!

Her film, her kitap, her dizi her konuşma aşkı anlatmaya çalışıyor. En çok sorulan, en az bilinen şey. Ne garip, değil mi ?

Yoksa şairler tanımlayamadıkları için mi şiir yazarlar?

Tadılmamış bir şey üzerine ne kadar konuşabiliriz?

Arayışımız gerçek Hak olan aşk mı, aşk kelimesi altında bir heva mı?

Vücut görebildiğimiz bir şey ve ihtiyaçlarını anlayıp giderebiliyoruz. Ağrı varsa ilaç, açlık varsa yemek... Peki Ruh. Göremiyoruz, ihtiyaçlarını da göremiyoruz. Ama ihtiyacı olmadığı

anlamına gelmez. Belki de daha fazla var. Ama bir kere bile düşündük mü acaba, ruhumu besleyeyim şuna ihtiyacı vardır bunu istiyordur diye...

Telefonu şarja takıp pilinin dolmasını bekliyor ama ruhumuzu şarja takma gereği duymuyoruz. Narin bir çiçeğin sulanmadığında solmasını bekliyoruz ama ruhumuzu sulama ihtiyacı?

Aşk...

Eksik yanımız. Ve bilmemiz gereken tek cevabımız. Öyle sesli sözlü bir cevabı kaldırmaz ki aşk. Aşk ruha sinen bir manadır...

Ruhumun manası Fesleğenim!

Aşk...

Tüm tanımlamaların ötesine uzanıp, sadece yaşamaya çalışmak,

Ruhunu bir yola sokup eksik etmeden imanını sarılmak, sarmalanmaktır.
Kendini adayıştır...
Kendini bırakıştır...
Hiç oluştur.
Hiç!

Ne güzel söyler Hz.Mevlânâ;

'Aşkı anlatmak için ne söylersem söyleyeyim, asıl aşk belirdi mi, sözlerimden utanırım..."

Sözlerimden utanırım be Fesleğenim. Bizim derdimiz aşkı anlatmak değil, aşka adanmaktır. Aşka yürüyen bir seyyah olmaktır! Gönlümün hicretini gönlüne sayarım!

Sözlerime devam edemem artık Fesleğenim, aşk konuşunca kelimeler susar. Bir gün uzakları yakın eder de gelirsen görürsün, bu seyyahı neylemiş aşk. Bu sensizlik bu nefessizlik neylemiş seyyahını. İşte o zaman görürsün aşk neymiş ve neylermiş seveni...

Lambayı Dinlendir

Saçlar aklandıkça, siyahların gidişi bize başka gidişleri hatırlatıyor. Eski gidenleri hatırlatıyor. Sevip de gidenleri, hiç sevmeden bırakıp gidenleri. Bir de bizim bırakıp terk ettiğimiz edeplerimizi.

İlkokul 4'teyken öğretmenimden bir şey öğrenip, evde babama sormuştum. Sıkıca tembihlemişti öğretmenimiz, herkes eve gidince babasına sorsun diye.

"Baba," dedim, "bir günde sigaraya ne kadar para veriyorsun?"

"12 lira." (bugünün rakamıyla)

"Haftada?"

"84 lira."

"Ayda?"

"360 lira."

"Yılda?"

"E, oğlum, hadi ama ne diyeceksin?"

"Lütfen baba, söyle."

"İşte, çok para yapıyor."

"Tam ne kadar yapıyor?"

"4380 lira."

"Bizim o kadar paramız var mı?"

"Hayır."

"Bir yıllık sigara paranı şimdi isteseler senden, verebilir misin?"

"Hayır."

"Diyelim o kadar paran oldu, verir misin?"

"Hayır, niye verim o kadar parayı."

Evet, bu şekildeydi konuşmamız. O gün anladım ki bir şeyleri taksit taksit yapmak insanı uyuşturuyor.

Tam şu an oturduğumuz koltuğun yanına, çok eskilerden bir derviş otursa aramızdaki farka bir baksak, korkar utanırdık. Ama şu an içinde bulunduğumuz durumdan rahatsız olmuyoruz. Acı çekmiyoruz. Kaybettiğimiz değerler bizi yaralamıyor. Neden? Çünkü değerlerimizi birden değil, taksit taksit kaybettik. Ve gün geçtikçe yavaş yavaş bozuluyoruz. Bozulma hep devam ediyor...

Babamın ciğerlerini, üzerine para verip taksit taksit zehirlemesi gibi biz de üzerine vaktimizi, malımızı, ruhumuzu verip kendimizi televizyonların, siyasetçilerin, futbolcuların, öfke ve kinlerin dünyasında zehirliyoruz. Evet benim babam üzerine para verip canına kıydı. Ama taksit taksit hiçbir şey anlaşılmadan. Hiçbir şey fark edilmeden. O gün dünyanın bütün sigaralarını öldüresim gelmişti. Koca bir adamdım. Ağlamaktan başka birşey yapamadım...

İşte biz de ruhumuzu bozuyoruz ufak ufak zehirlerle, haramlarla. Başta sorulsaydı bize, babamın verdiği cevabı verirdik. Kimse bu kadar bozulmayı kabul edemezdi. Kimse bu kadar kendinden vermezdi. Yediğimiz yemekler bile artık plastik.

Peki, ya kitaplar olmasaydı? Nereden anlayacaktık yitirdiklerimizi? Hiçbir reklam tabelasından küçükken 90'larda sokakta oynadığımız oyunları öğrenemezsiniz. Neden? Çünkü onlar

para etmezler. Reklamlarda, televizyonlarda sadece para eden şeyleri görebilirsiniz. Kitaplarda ise genellikle yitirmememiz gerekenleri...

Ve yağmur. Eskiden yağmur yağdığında insanlar yalınayak dışarı çıkar, toprağa basarlarmış. Yağmurun getirdiği o sırlı kokuyu da kokladılar mı, işte tefekkür, işte insan olmak, işte özlediğimiz o şeyler. Sonra bir vefasızlık belasına bulandık. Bozuldukça bozulduk, unuttukça unuttuk.

Oysaki bizim talip olduğumuz yolda, vefasızlık var mıydı? Biz her an, uykuda ve uyanıkken Hakk'ın huzurunda bulunduğumuzu hatırlayacak, bütün hareketlerimiz, aldığımız nefes bir aşkla, bir edeple olmayacak mıydı? Buna talip değil miydik biz?

Yürüdüğümüz yolun zemini güzel ahlak değil mi?
Sahip olmamız gereken ilk şey, edep değil miydi?

Peki, birkaç dede öncemiz nasıl yaşıyordu? Bırakın insana karşı olanı, eşyaya bile edeplerini korurlardı:

- 'Kapıyı kapat, kapattım,' denemez; Allah kimsenin kapısını kapatmasın; 'Kapıyı ört' yahut 'sırla' denirdi.

- Kapı hızlı örtülemez; hafifçe, sessizce örtülürdü.

- Lambayı, mumu, elektriği söndürmek sözü, edebe aykırıydı; kimsenin ışığı sönmesin; 'Lambayı, elektriği dinlendirmek', 'sırlamak' sözleri kullanılırdı.

- Elektriği yakmak gibi bir sözde de anlam bakımından iltibas vardı; bu sözler yerine 'uyarmak, uyandırmak' sözü söylenirdi.

- Hızlı konuşmak, birisi konuşurken sözünü kesmek yahut bir başkasıyla konuşmaya kalkışmak, gizli konuşmak, kulağa bir şey söylemek, işaret etmek, bütün bunlar, edep hariciydi.

- Gezerken yere, ayak sesi duyurmadan basılırdı; çünkü yerin de canı vardır ve bizi başının üstünde taşımaktaydı.

- Kapıdan içeriye girilirken, hele dışarıya çıkılırken arka dönülemezdi. Bunun için de ayakkabılar, dışarıya değil, içeriye doğru çevrilir; dışarıya çevirmek, git, bir daha gelme demekti.

- Uyuyan kişinin uyandırılması gerekirse, hafifçe yastığına, parmaklarla vurularak ve hafif sesle, 'Agâh ol erenler' denir, bu suretle uyandırılırdı.

- Yatan, yastığını öpüp yorganıyla da görüşerek, yani üste gelen ucunu öperek sağ yanına yatar; kalkarken de böyle kalkardı.

- Bir şey alınır verilirken mutlaka onunla görüşülür, yani hafifçe bir yanından öpülür, yahut öpülür gibi dudağa götürülürdü.

- Yemek yenirken ağız şapırdatılmaz; çay, kahve içilirken ses çıkarılmaz. Fincan, tabağa konurken görüşülerek ve ses çıkarmadan konur; alınırken de görüşülerek alınırdı.

- Gülünürken kahkaha, edebe aykırıydı.

- Bir yere gidilip makam sahibiyle görüşüldükten sonra yerine diz çöküp oturana makam sahibi 'Aşk olsun' deyince gelen kişi, yere şükür secdesi eder ve 'Eyvallah' der, kalkarken de öyle kalkardı.

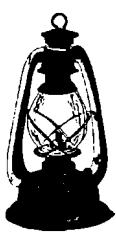
- Hâsılı tasavvuf ehli, her halini daima gören, bilen sahibinin, Rabbinin murakabesi altındaydı; bu yüzden de her hususta edebe riayet etmesi şarttı.

- Kıyafetlerini sağa sola atmazlardı. Hakkı vardı kıyafetlerin de...

- Bizim gibi eyvah değil, bol bol eyvallah denirdi...

Kitaplar, yağmurlar, toprak. Sımsıkı sarıl bunlara fesleğen almasınlar elimizden. Bari bunlar kalsın sarılabileceğimiz. Kimseyi istemiyoruz, kimse lazım değil. Biz çayımızı sessizliğe de demletiriz. Bıraksınlar da bari bunlar kalsın dertleşebileceğimiz.

Gecen hayra sırlansın fesleğen, hayra sırlansın...

Memleketimin Toprak Yolları Gibi

Şiir gibi yazılırdı çoğu kelime ama bazen şiirden çok daha öte, yürekten yüreğe geçen bir seyyah olurdu. Her girdiği gönlün coğrafyasında sevda kelimesini yakalayacak bir hüzün durağı bulur, devr-i âlemini tamamlardı...

Şimdi kelimelerin seyyahıyım. Dua dua kelimelerle yol bulup, gönül gönül konaklayıp gönlünde devr-i aşkı tamamlamak için...

Ben seni düşünürüm, birkaç kelime sızar kâğıda.
Ağırlığı okyanusları gözlerinin rengine boyar...

Seni düşünürken sözcükler başka çıkardı dilimden.

Yaratılsaydı öyle bir lisan anlatacaktım seni...

Az sonra fethedilecek İstanbul'da yeni doğan bir lalenin güzelliği anlatılamazdı...

Benim sana kelimelerim, doğduğun memleketin toprağının alnına el öper gibi yumuşakça düşen yağmur taneleri gibiydi. Bu kırma dökme dünyasında, kıyamaz toprağın bile avuçlarından öperdi.

Gözlerine bakardım gökyüzünün, bulutlar ne zaman ağlasa ben de ağlardım. Güneş battığında ben de gözlerimi kapardım. Sen uyurken dünyaya bakacak değildim. Başka severdi benim kelimelerim...

Sevdiğim yoksa yanımda, terk edilmiş bir şehirdim. Sokaklarımda nefes alınmazdı, şehrime doğan güneş ışığını kısardı o olmadığında.

Şefkatin anasıydı benim sana kelimelerim; kini, kötü sözü, yıldırımı, ahı yoktu ve okuyan kimseyi seçmeden üzerlerine yağardı.

Ben seni düşündüğümde bir kelime doğardı bir anadan. Doğar doğmaz ilk senin ismini söylerdi...

Seni düşünürken sözcükler başka çıkardı dilimden.

Yaratılsaydı öyle bir lisan anlatacaktım seni...

Analı kuzulu bir çift maralın dereden su içişleri anlatılmazdı...

O nasıl bir koku ki bir kere çeksen içine, ömrün boyunca unutamaz, tutulur kalırdın. Ve bu güzellik, olur da bir bebeği uyandırırız diye ses bile çıkarmazdı yağarken. Ancak derdimizden anlayanlar duyardı kelimelerimizin seslerini. Bir şarkı değildi, ancak bütün şarkılar ritmini bizden alırdı.

Dünyanın en güzel manzarasıydı benim sana şiirlerimin nakaratları. Sana yazdığım kelimeler bile âşık olurdu sana. Bir başka okunurlardı.

Seviyorduk biz. Bir tesadüfün ötesinde, bir doğa olayı.

Avuçlarımıza dua yağar, gözlerimiz ıslak olurdu yârin yokluğunda.

İşte öyle sevgili, sana kelimelerim, seni başka severdi.

Kelimelerim diyorum, memleketimizdeki o toprak yollar gibiydi.

Uzaklara Emanet Edin

Bazen insanlardan uzaklaşmak lazım. Özellikle bizi lüzumsuz işlerle oyalayanlardan.

Biliyorum, bu zor bir şey. Biraz kırmak istememek, biraz kıyamamak, biraz alışkanlıktır bazı insanlar hayatımızda.

Şöyle düşünün ona şu an olduğundan daha güzel bir şey yapacaksınız. Onu uzaklara emanet edeceksiniz. Sizden uzaklara. Yanınızda yeri belli değilken, onu uzaklarda muhtemelen daha güzel tevafuklara emanet edeceksiniz.

Uzaklara emanet edin birlikte yanlışlar yaptığınız dostunuzu. Korkmayın, hiçbir uzağa emanet ediş, bile bile bir çamurun içine adım atmaktan daha zararlı olamaz.

Onun için de iyi olacak, sizin için de. Kendinizle baş başa kalıp kendinizi aramaya başlayacaksınız, kim bilir belki de bulursunuz? Belki de kendinizi ararken Rabb'i görür, sevmeye başlarsınız.

Yeni tevafuklara fırsat verin.

Yanlış bir şeyler varsa hayatınızda son verin.

Yanlış birileri varsa hayatınızda, onu uzaklara emanet edin.

Uzaklar emanetleri emin olan Allah'ın elindedir.

Korkmayın; yaptığınız haramlar, yanlışlar varsa dur deyin.

O kişiye hakkınızı helal edin ve onu uzaklara emanet edin.

Güzel tevafuklara,

Güzel kokulu tevafuklara emanet edin.

Aradaki mesafeleri de dualarınızla doldurun.

Yanlışlarınızı uzaklara emanet edin,
bu gece kendinize söz verin,
onlara, yanlışlara, haram sevdalara son verin,
onları uzaklara,
emanetleri emin olan Allah'a emanet edin...

Göz Görmeyince Kalp Unutur Sanıyorlar

Uzakta bir yerde, demini alan bir çayın kokusunu duyar gibiyim...

Öyle ki gözlerimi yumduğumda bir çift el uzatıyor o çayı.
Vakit eylül kadar yağmurlu, kelimeler sırılsıklam.
Bir ramazan gecesi,
Satırları karaladıkça aralanıyor sanki perde biraz daha;
Ve bir ışık gözlerime doğuyor...
Sonra bir yüz, adını yazamadığım,
Başımı kaldırıp bakamadığım...
Kalem duruyor artık...
Yazsa adını, sonraki kelime uçurum, biliyorum...
Sen yoksun ya, sağım uçurum, solum uçurum,
hep uçurum.
Hep...

Nokta nokta koyuyorum...
Birden siyaha bulanıyor o aydınlık satırlar...
Öyle ki simsiyah bir kelime yazıyorum ardından!
Ne adın kalıyor, ne yüzün, ne o taze demini aşktan alan çay...
Bitti diyorum,
kelimeler can veriyor kâğıdın üzerinde...
Gitti diyorum,
seni düşündüğüm şehirlere yağmur yağmaya başlıyor...
Seviyorum diyorum,
gecenin bir yarısında güneş ışığını aya veriyor...

Şimdi hangi satır can bulacak sensiz bir gecede,
kurumuş harfler de adını nasıl yazacak?
Ve hangi çay sevdansız dem tutacak?
Göz görmeyince, kalp unutur sanıyorlar.
Unutmuyor sevdiğim,
bu kalp her geçen gün daha da hatırlıyor...

Tohum Elmaya Benzer Mi?

Bazen bir satır okursun hayatın değişir,
bazen de bir göz gerekir,
bir baksan,
hayatın değişecektir.

Seyyah: Fesleğen, bu nedir?

Fesleğen: Tohum.

Seyyah: Ortadan ikiye keser misin?

Fesleğen: Neden?

Seyyah: Sen kes.

Fesleğen: Peki.

Seyyah: Ne çıktı içinden?

Fesleğen: Hiç.

Seyyah: Ağaca benziyor mu?

Fesleğen: Hayır.

Eğer bir tohumu parçalayacak olursan, içinde ağaca benzer birşey göremezsin. Onu istediğin gibi incele, içerisinde gizlenmiş bir ağaç göremezsin. Tohumun içinde ağaç olmaması, tohumdan ağaç olmayacağını göstermez.

Başınıza gelen basit ufak olayları değerlendirmek de buna benzer. Ah, çok güzel bir haber bu. Ah, çok kötü bir haber bu. Sığ bakış açısıyla hemen karar verirler.

Herkes tohum ekerken ağacı göremez. Görmesen de bekle, sabret. Bir dert mi geldi başına, belki koca bir çınarın tohumudur o. Tohum çatlıyor ve filizlenecektir, onun çatırtısıdır etrafındaki acılar.

Hak bir Elif alır Hikmet'in elinden, bin Elif kazır binlerin yüreğine.

Sabret Fesleğen.

Elma yemek isteyen kişi, toprağa elmaya benzemeyen bir tohum atarak başlar işe. Tohumun atılmasından maksat, meyvenin olmasıdır. İlk yapılan şey son içindir.

Sabret. Senin tohumun sabır olsun. Rabbin karşısına çıkınca, sabrettim Allah'ım diyebilesin. At sabır tohumunu, isyan etme. O kara kuru tohumun kıpkırmızı bir elma ile sofrana gelişini izle...

Başına gelecek dertlere sabret Fesleğenim
ve karşına çıkacak kötülüklere hayır de.
Kocaman bir hayır de bir haram gördüğün zaman.
Gözünü çevir. Elini çek. Gönlünü çek.

Çek ki cennet tohumları ekilsin gönül bahçene.
Çek ki bu dünyada beşeri sevdalarla savrulup durmayasın.
Çek ki sırtından vurup seni üzmesinler.
Çek ki helalin çıkıp gelsin bir tevafukla,
öyle bir tevafuk ki, vazgeçmek mümkün olmasın...

Yağmur

Pencerenin az buğulu tarafından dışarıyı izliyorum. Ah! Yağmurdan kaçıyor insanlar. Yağmurdan kaçan insanlar yüzünden yağmurun bir gün yağmayı bırakacağından öyle çok korkuyorum ki! Kaçan bir insan gördüğümde kendimi yağmurun altına atıyorum. Gönlünü alayım da terk etmesin bizi diye.

Ve ne zaman yağmurun altına atsam kendimi, terk edenler aklıma geliyor, sevdiğini...

Bir demlik çayım var elimde. Yağan yağmur çayın demini tamamlıyor. Biliyor musunuz, yağmur ve çayın kardeş olabileceğini düşünüyorum. Evet, belki de kardeştirler. Birine sokaklar diğerine muhabbetler emanet edilmiştir! Yağmur olmasa kim, nasıl temizleyecek şu sokakları? Yağdığında ilk önce kötü insanlar terk etmiyor mu zaten sokakları?

Ya çay? Bir muhabbetin içinde içilecek tek şey çaysa, ilk önce kötü insanlar ayrılmıyor mu oradan?

Çay ve yağmur... İki sevgili. Biri muhabbetleri demliyor, biri sokakları...

Peki, ya gözler? Gözlerimizi demleyenler kim sevgili dost? Bir insan neden ağlar? Kaybolsak gitsek, yokluğumuzu kim fark eder? Gözlerimiz dolduğunda o ıslaklığı ilk kim fark eder? Zifiri kalabalık bu dünyada yalnız kalmayı hak edecek ne yaptık? Ya da bir mükâfat mıdır bu olanlar? Gözlerimiz günahlarımızı temizlemek için mi yağıyor?

Gözlerime bakıyorum, yağmur olasım geliyor bazen. İnsanları tanıdıkça, uzaklaşıyor insan insanlardan. Kitapları, yağmuru, çayı ve şiirleri neden bu kadar çok seviyorsunuz diyorlar. İnsanları iyi tanıyoruz, ondandır diyoruz...

Hepimiz büyükşehirlerde yaşıyoruz. Büyük yürekli adamların özlendiği yerlerde. Çoğu zaman elle tutulur adamlardan bile uzakta yani. En son ne zaman dinlediniz birini eski nostaljik bir şarkıyı dinler gibi? Basitçe, yalınça dinlemeyi bile özledik.

Şarkılarda, izle izle eskimeyen filmlerdeki insanlarla büyüyüp tam aksi bir dünyada yaşamak bizi ters köşe yaptı. On yıl önce sokaktan çıkmaz mahallenin çocuklarıyla toz toprak içinde oyunlar oynarken, şimdi elimizde incecik elektronik camlarda garip oyunlar içinde yaşıyoruz.

Çay ömürlük bir yoldaş bize, en fazla diliniz yanar arada. Kitaplar aslında okuyucularıdır; onlar kadar akıllı, onlar kadar dost. Yağmur en güzel duyusu dünyanın en güzel nimeti o nasıl koku, o nasıl huzur öyle.

Şiirler ise olur da dertlenirsek diye, olur da içimize ata ata taşarsa diye, olur da arkamızdan gelir de biri vurursa diye, olur da bir gün sevdiğimiz çeker de giderse diye varlar. Hepsi iyi ki de varlar... Hepsi demlenmemiz için, hepsi Hakk'ı hatırlatacak bir dem miktarı haşrolmak için...

Yağmur olasım geliyor bazen. Ayrılışımdan sonra topraktan kalkan o kokuyu insanlığa armağan edesim geliyor. Madem nasibimize hüzün düştü, ağlamak düştü üç beş nasipli insanın yüreğini serinletelim diyorum. Yağalım gökten. Açtıralım elleri semaya. Temizlensin hava kirden, zihinler kötülüklerden...

Yağmur olasım geliyor sevgili,
ne kadar pislik varsa dünyada temizleyeyim,
ne kadar yalan varsa akıtayım,
dua et bana sevdiğim, ellerine yağayım,
yüzüne sürdüğün aminlerin olayım...

Aşık Olunca Neden Aklımızı Kaybederiz?

Akıl aşkları çok da sevmez. Çünkü aşk, sahasında akıl kabul etmez. Ondandır aşıklara mecnun denmesi. Yani aklını kaçırmış, yitirmiş denmesi. Yine elimiz duru bir kıssaya değiyor ve o duru kıssa bize her şeyi anlatıyor;

Bir rahatsızlığınız olsa, aklınız size doktora gitmenizi söyler. Aklınızın dediğini yaparsınız. Ve doğru olanı yapıp, doktora gidersiniz. Buraya kadar sorun yok. Doktora vardığınız vakit, aklınızı bırakmanız, kendinizi doktora teslim etmeniz gerekir. Doktora şunu şunu yap benim şifanı şudur derseniz olmaz. O makamda hâlâ aklınızı kullanırsanız işe yaramaz. O makamın şifası akıl kullanmak değil kendini doktora teslim etmektir.

Ya da elbiseniz yırtıldı. Tamire ihtiyacı var ve aldınızın dediğini yapıp, terziye gidiyorsunuz. Buraya kadar yine sorun yok. Ama terziye gittiğinizde aklınızla devam edip şu iğneyi kullan şu ipliği tak derseniz yanlış yapmış olursunuz. Kumaşı terziye teslim etmeniz lazımdır.

Ya da bir şehirden bir şehre gitmeniz gerekiyor. Biletinizi alıp havaalanına aklınızla gidersiniz. Ama uçağa binince pilota teslim etmek gerek her şeyi. Akıl o sahada işe yaramaz. Yaramamalıdır. O makamda aklını kullanmamak daha iyidir.

Elma yiyesin geldi. Aklın bir elma aldırdı sana ve ısırdın. Artık aklı bir kenara bırakırsın ve onu ehline emanet edersin. Vücudun her şeyi halleder. Onu mideye alır, öğütür, metrelerce uzunluktaki bir yerde dolaştırır, vitaminleri çeker, ilgili yerlere iletir ve kullandırır. Bu olan biten hakkında hiçbir kontrolün olmaz. Akıl yoktur bu olan bitende.

Birini sevdiğin zaman aklın gitmesi de bundandır. Doğru olanı yapar. Gider, çalışmaz. Çünkü saha aklın bildiği bir yer değildir. Saha gönül sahasıdır. Oraya vardığın vakit aklı bırakıp işin ehline, gönüle bırakacaksın kendini.

Ama aşka bırakmak,
ama gönülden bırakmak.

Kaşını sevdiğin birine aklını bırak değil.
İki günlük bir heves için aldını bırakmak değil.

Muhabbetini sevdiğin ve seni en sevgiliye götürecek muhabbetler edebildiğin biriyle arandaki meseledir aşk. Ve gerçek aşkı yakaladıysan, akıl terk eder seni. Çünkü muhabbet sahasına gelmişsindir ve muhabbet akılla olacak iş değildir. Denize varmışsındır artık, ayaklarınla yürümeyi bırakman suya atlaman lazımdır.

Akıl aşkı idrak edemez.
Çünkü akıl teslim olmak istemez.
Aşk ise tamamen bir teslimiyettir.
Plan kurmadan, düşünmeden,
Zehir olduğunu bilsen sevdiğinin kokusunu içine çekebilmektir... Zaten bunu yapan âşığa o zehir şifa olur...

Basitçe Sevmek

Basit sevmek lazım. Basitçe de yaşamak....

Basit deyince önemsiz gibi geliyor, değil mi?

Hiç de öyle olmadığını birçok kayıptan sonra öğreniyor insan. Yaş ilerledikçe geçen ömre bakınca bir arpa boyu yol kat etmediğini görünce anlıyoruz ne yazık ki. O zaman da ahlar vahlar bir işe yaramıyor. Hep buhranlar hayatımızın içinde. Oraya buraya yetişme telaşı içinde insan sevmeyi unutuyor. Dünyada ne oluyor farkında değiliz, ta ki biri gelip bizim canımızı yakana kadar. Ta ki bizim kaybımız olana kadar...

Erkek kadın ilişkilerine saplanmış kalmış bir dünya da değer yargısının etiketle ölçüldüğü, çatal bıçak kullanma bilgisinin ahlak sayıldığı bir toplumun aynasından bakınca basit yaşamak daha da önem kazanıyor.

Bir kitabı okurken uyuyakalmanın huzuru, az ama öz eşyanın gerçekliği, o elli kuruşluk kahvehane çaylarının muhabbeti, martılarla paylaşılan simitin tadı, rüzgârın getirdiği komşu teyzenin gözleme kokusu, bahçede düştüğü için dizi kanayan küçük kızın ağlaması gibi basit ama içten yaşamak lazım...

Basit ama ruha dokunan, ruhu güzelleştiren ne varsa öyle basit yaşamak lazım..

Hele ki basit sevmek...

Birine seni seviyorum demek için pahalı bir restoran mı kollamak gerekiyor? Ya da pahalı bir saat mi hediye almak gerekiyor? Güneşin yüzünüze vurduğu, bir simit bir çay eşliğinde tahta

sert bir taburede çömelmişken söylenemez mi? O anın kıymetini bilen ömür boyu sevdiğinin kıymetini bilmez mi?

Gözleri kaplı olsa bile ömür boyu yüzünü görecek kadar basit sevmek...

Ne güzel anlatır Nazım Hikmet'in şiiri;
Seviyorum seni ekmeği tuza banıp
Banıp yer gibi
Geceleri ateşler içinde uyanarak
Ağzımı dayayıp musluğa
Su içer gibi...

Ötesi yok işte küçük bir çocuk gibi, basit sevmek ve basitçe yaşamak lazım...

Tüm maddi şeylerden sıyrılıp aşka etiket vurmadan sadece sevmek. Kitap okur gibi, kâğıttan gemiler yapıp hayallerini yüzdürür gibi. Sıradaki şarkıyı bana gelsin deyip, tebessümlere sığmayan mutluluk gibi..

Ekmek gibi.
Rüzgâr gibi.
Su gibi.
Hava gibi,
avuçları fesleğen kokulu bir yari sevmek lazım,
elleri haramlara değen değil, çiçeklere değen bir yâri...

Abarttığımı düşünüyorsanız sevdiğime verin, seviyor bu adam deyin. Fesleğen kokulu bir sevdaya tutulmuş, ne görse ne dese ona yoruyor deyin. Hoş görün. Bir gün siz de bir çiçeği severseniz beni anlayabilirsiniz. Bir gün birisi de sizin için dünyanın en önemli imtihanı olursa, beni anlarsınız...

Benim fesleğen kokulum gitti, inşallah sizinki gitmez demeyeceğim. Bana kızmayın ama Hakk'a götüren her acı, geçen her

saniye tatlanır. Bunu unutmayın. Ondan dolayı, hayırlısı diyeceğim. Kokusu yüreğimde, içten eyvallahlar çekiyorum gittiği günden beri, artık dokunmasam da olur.

Sevmek bir çocuk gibi,
kımıl kımıl,
süs yok, gösteriş yok...
Her yer sevgili,
her yer onun kokusu,
her yer samimiyet, doğallık ve çocuksu.

Maalesef böyle bir devirde dünyanın en karışık şeylerinden biridir, çok basit yaşamak,

Ama en değerlisi belki de sırların,
dostlar, gidin ve sadece sevin.
Basitçe, ilkokuldaki fişler gibi
basitçe,
hece hece anlatın sevdanızı.
Çünkü bize basitçe sevmek lazım,
bir çiçeği koklar gibi sevmek lazım...

Pembe Masa

Pembe bir masanın üzerinde duruyordu fesleğen. Pembe masanın ayakları yine pembeye boyanmış işlemeli demir şeklindeydi. Sandalyeler ahşap ve dördü de farklı pastel renkliydi.

Fesleğen öyle güzel kokuyordu ki o masada ne konuşsan güzel derdim. Orada kim otursa güzelleşirdi.

Oradaydı. Fesleğen kokuyordu elleri. Gözlerim ona bakıyor, yüreğim yüreğini kokluyordu. Her şeyi ona yoruyordum. Zaten âşığa aşktan başka her şey haramdı. İnsan âşık oldu mu, diğer her şey lüzumsuz geçici keyifsiz kalırdı.

Bir şey anlattı Fesleğen bana. Sanki yolumu çizdi ve ömür boyu burada yürü dedi. Bir inanma biçimi anlattı bana.

'Deniz' dedi Fesleğen. Çer çöp içinde yürüyüp uzun yollardan geçip denize varan birisi, nasıl olur da denize bakıp geri döner? Nasıl olur da bir kap su alır, geri döner? Muhabbet denizini gören, nasıl olur da geri döner?

Denizin kıyısından, denize girmeden, denize dair ne öğrenebilirsin? İçindeki incileri görebilir misin? Güzellikleri, mercanları, balıkları, renkleri görebilir misin? Saymakla bitmeyecek o mucizevi olaylara şahit olabilir misin? Nasıl olur da denizin kıyısına gelip de merak etmeden, nasiplenmeden geri dönersin, küçük bir kap su alıp geri dönersin?

İşte yaşadığın sevdalar da birer deniz kıyısı aslında. Kıyısına gelip, uzaktan güzelliğine bakıp, orada oturup bekliyorsun ya da sıkıldıktan sonra geri dönüyorsun.

Yüreği sevmek, denizi sevmek gibidir.

Biz yürekleri, denizleri sevmiyoruz, bilmiyoruz.
Bilsek uzaktan bakıp doymayız.
Biz sadece bakmayı seviyoruz.
Sevda uzaktan bakmaktır diyoruz.
İçine atlayacak cesaretimiz yok.
Yürek sevecek cesaretimiz yok.
Sevda denizine atlayacak cesaret lazım bize.
Ancak o zaman içindeki incilerden nasiplenebiliriz.
Ancak o zaman hakkıyla seviyorum diyebiliriz.

Okumadığımız Kitaplardaki Adamlar

'Sen benim yazmadığım şiirim', 'Okumadığım şarkımsın', 'Ben senin yüreğini sevdim', 'Sana bakınca seni değil, bir kanatsız bir melek görüyorum', 'Sen benim canımsın, ötemsin, yarımsın...'

Ne kadar tanıdık geliyor, değil mi? Çok değil, biraz güzeli gelse unutacağımız insanlara, hiç okumadığımız yazarlardan alıntılar yapıyoruz. Anonim sözleri bulunca da altına Hz. Mevlânâ yazıp, arkamızı sağlama alıyoruz.

Bizi, O'nu, tevafuku, bakmayı, görmeyi, sevmeyi, konuşmayı yaratanı konunun dışında tutuyoruz. Kopyanın serbest olduğu bir sınavda en sevgilinin yüzyıllar önce bize attığı sınav cevaplarından bihaber yaşıyor ama sevgilinin 'Napıyosun aşkım' diye attığı kısa mesajı anında okuyup, cevaplıyoruz...

İlginçtir ki öyle güzel sözler söylediğimiz kişi ile ilişki bittiğinde, hakkım haram zıkkım olsunlar, Allah belanı versinler, sosyal hesaplardan laf sokmalar havada uçuşuyor.

Sonra soruyoruz, bu can neden yanıyor? Yanar kardeşim. Keyif için seni sevenin keyfi gidince sevesi de gider. Çıkar için seni sevenin işi bitince sevgisi de biter. Güzelliğin ve paran için seni sevenin yüzüne sivilce gelince, malına da kıvılcım gelince sevesi gider.

Muhabbet bir kıssanın kapısını aralıyor, şu adama ne kadar da benziyor halimiz:

Rabia-i Adeviyye sahraya çıktığı bir zaman, yol üzerindeyken bir kimse ile karşılaşır. O kimse Rabia'ya tama ile bakmaya başlayınca, Rabia:

"Ey kişi, niçin namahreme öyle bakarsın?"

"Ey kadın, senin muhabbetin canıma tesir etti ve âşık oldum. Onun için bakıyorum. Her baktığımda sende Hakk'ı görürüm."

"Ey kişi, benim bir kız kardeşim vardır ve arkamdan geliyor. O daha güzeldir."

O kimse de kardeşini göreyim diye arkasına doğru bakınca, Rabia o kimsenin yüzüne ansızın bir tokat indirerek:

"Be hey yalancı herif! Sana muhabbet davası etmek ne kadar uzak. Seni görünce arif zannettim. Yanıma geldin, âşık zannettim. Şimdi ise tecrübe ettim ve gördüm ki, ne âşık ne de arifsin. Aynı zamanda da muhabbet davasında yalancısın. Eğer muhabbet davasında sadık olsaydın, benden başkasına iltifat etmezdin," der...

Yüreği deyip parasına baktığın,
bazen de işine gelince bıraktığın aşklar,
daha çok canını yakarlar kardeşim, çok...

Seviyorum diyorsun ama şartlara bağlı.
Kaşı gözü daha güzeli gelinceye kadar.
Daha zengini, daha makamlısı gelinceye kadar.
Bazen de işimize gelinceye kadar.

Allah'ın sevdiği kulları bize de sevdirmesi, birbirinin derdinden anlayan derttaşlara güzel tevafuklar ve hoş muhabbetler nasip etmesi duasıyla...

Biz Her Gün Ölüyoruz

Yapraklar cesur mudur da bu kadar rahat düşebilirler dallarından? Bir yaprak ölümden korkar mı? Ya da bir ağaç ölümden korkarak büyür mü? Korkarak çiçek açar mı ya da meyve verir mi?

Bir kuş ölmekten korkarak yaşamaz, ölüm geldiğinde yaşar ölümü. Sadece ölür, geride kalan malına üzülmeden. Gelecek planlarına üzülmeden. Bir karınca da ömrünü ölümden korkarak geçirmez, ölüm geldiğinde yaşar ölümü. Öncesinde ölüm korkusuyla planlarıyla yaşamaz.

Bir kaplumbağanın çalılar arasında yavaşça emin şekilde yürüyüşünü izlediniz mi? Bir kartalın gökte süzülmesinden biraz yavaştır, o kadar. İkisinde de endişe yoktur. Çünkü yaşıyorlardır. Yaşamak inanmaktır. İnanan endişe etmez. İnanan bilir. Emindir. Sadece yaşar.

Ama bizler korkuyoruz, endişe ediyoruz. Geleceğimizi bilmiyoruz. Hangi okulda okuyacağız, hangi işte çalışacağız, kiminle bu ömrü paylaşacağız, nerede yaşayıp, neler alıp, neler giyebileceğiz? Sonsuz bir hakikat için plan yapmak yerine, ömrümüzün tamamını dünya planlarıyla geçiriyoruz.

Dünyaya plan yapan endişe içine düşer. Bir kuşun plansız programsız her gün yuvasından uçup yavrularına yiyecek getirmesi kadar inancımız yok. Çünkü bir yaşamıyoruz Fesleğen... Biz her gün ama her gün ölüyoruz...

Hiç Gelmeyen Özlenir Mi?

Gidenleri özledik biz. Bırakıp gidenleri. Gerisinde kocaman bir boşluk bırakanları. Anılarıyla acıtanları, bizden alıp gittikleriyle yakanları çok özledik.

Ve bazen de hiç gelmeyenleri. Hiç gelmeyen birisi özlenir mi? Belki de en çok onlar özlenir. Tadanlar bilir. Onlar başka özlenir. Hiç gelmemiştir. Hatırlanacak bir duygu bir iz bile yoktur ama onların yokluğu bir yanını yakar adamın.

Gidenlerin anıları acıtır. Ama hiç gelmeyenlerin özlemleri başkadır, tanımlayamadığımız bir boşluk bırakır insanın içinde. Sebebini bilmeyince ilacını da bulamazsın. Cümlelerin sonu gelmez, cümlenin ortasında çekip gidesin gelir. Ona gidesin gelir, hiç gelmeyene. Hayatındaki tüm eksiklikleri ona yorarsın, o gelmiş olsaydı bunlar olmazdı dersin.

Bu kadar yanımızda ama bize uzak insan varken, uzaklarda, hiç duymadığımız o birinin muhabbetine ihtiyacımız olması çok acı.

Bir kadın demiyorum,
bir erkek demiyorum
derdimizi anlayabilecek neyse artık,
bilmiyorum,
derdimi anlatabiliyor muyum?

Çevremizdeki muhabbet edemediğimiz insanlardan çok uzaklara ihtiyacımız var bizim. Göç etmeye ihtiyacımız var, bir gönül seyyahına ihtiyacımız var...

Henüz tanımadığımız o yüreği öyle çok özledik ki...

Tanımadığımız o yerlere gitmeye ihtiyacımız var...

Ne Olursan Ol Yine Gel

Uzak memleketlerden biri gelse, dese ki Mevlânâ kimdir? Afallayıp dururuz ve söyleyecek tek şeyimiz de sanırım;

"'Gel, ne olursan ol, yine gel...' diyen çok büyük bir üstat, pirdir kendisi," olur...

Yüzyıllardır milyonları Hak aşkıyla tanıştırmış Hz. Mevlânâ hakkında bildiğimiz tek söz bu. Biraz ağır mı gelecek bilmiyorum ama hakikat ağır da olsa bilmek lazım.

Bu söz Mevlânâ'ya ait değildir. Evet, kendisini tanıdığımız, tanıttığımız tek söz kendisine ait değildir. Şairi Ebu Said-i Ebu'l-Hayr'a aittir. Mevlânâ'ya ait olarak günümüze gelmiş ve manası da 'pir'e uygun olduğundan dolayı kimse de itiraz etmemiştir.

Zaten bu söz bu şekilde değildir. Burada 'Ne olursan ol, gel,' demiyor. 'Dön de gel,' diyor. Haramdan dön de gel. Yanlıştan dön de gel. Bin kere tevbeni bozmuş da olsan, tekrar tevbe et, gel. Ümidi kesme, kurtulamam artık deme, nerede olursan ol kötülüğü, küfrü bırak ve gel diyor.

Sözün sahibini bilmediğimiz gibi sözü de bilmiyoruz. Tek bildiğimiz şeyi bile yanlış biliyoruz.

Doğru sandığımız başka neler var kim bilir?
Belki sevmeyi de yanlış biliyoruz.
Doğru dediğimiz o kadar insan belki yanlıştır?
Hatta sevdiklerimiz de yanlıştır?
Seviyorum dediklerimiz, belki bizi kör bir kuyuya götürüyordur?
Kurtuluşumuz dediklerimiz belki bizi bir felakete götürüyordur?
Gözleri aydınlığım dediklerimiz belki karanlığa kapılardır?
Seviyorum dediklerimiz, belki de en büyük imtihanlarımızdır?

Her Kelimemin İlk Harfi

Herkesin aynı mana yüklediği kelimeler şimdi farklı manalarda. Özlemek diyorlar da özlemek, özledim diyecek kadar basit bir sözcük yükü müydü, yoksa özledim demeye dermanı olmayan bir mecnun yüreklinin halimiydi.

Kim sevmeye bir tanım yapar. Tanım bir sevmenin ne kadarını anlatabilir. Uzak diyarlara bir kapı açıp gülümsetir mi, yoksa bir adım sonra uçuruma mı çıkarır?

Size de oluyor mu? Özlediğiniz zaman uçurumdan atlamış gibi oluyor insan. Her yer hava ama havasızlıktan ölecek gibi oluyor. Nefessiz kalıyor.

Cümlelerinden kelime kelime vurulan bir garibim.
Sevda halimi anlatıyorum.
Kalem yürekten süzülüp yazıyor kelimeleri,
her kelime ismini yazmaya meylediyor.

Bu yağmur da nereden çıktı? Mürekkep dağılıyor yazdıkça. Oysaki pencerem kapalı, sobanın kenarında, masamda oturuyorum. Nereden çıktı da satırlarıma girdi bu sonbahar kokusu? Şemsiyesiz kalan kelimeler sırılsıklam. Nereden geldi böyle sevdalı bir eylül yağmuru da dağıttı mürekkebini kelimelerimin.

Ah, evet, gözlerim...
Seni ilk gördüğü günden beri unutamayan,
aklıma her düşüşünde kanayan gözlerim.

Uzun uzun yazıyorum yârim, yavaş yavaş da yazdıklarımı okuyorum. Gittiğinden beri yazdıklarımı, yazmaya başladığımdan beri benden gidenleri. Her kelimemin ilk harfi sensin, son harfi de ben.Kimsenin anlamadığı derdimi kelimelere saklayıp söylüyorum;
Eyvallah, Elhamdülillah...

Dört Kapı Kırk Makam

Dört kapı. Dört kapıda kırk makam. Bir bak bakalım, hangi kapıdasın. Elinden pahalı telefonunu bir bırak sevgili dost, hayatında bir kez olsun bak, bir bak bakalım yüzümüz kızaracak mı?

Bir bak bakalım, çalsak bir kapıyı açan olacak mı?

Ve seviyorum, can özüm dediğin kişiye bir sor bakalım, hangi makamda bekliyor seni. Bir sor sevgili dost, bir sor...

Öğrencilerinden biri Mevlânâ'ya sormuş:

"Efendim bu 4 kapı meselesini ben pek anlayamıyorum. Bana anlayabileceğim bir lisanla anlatır mısınız?"

Mevlânâ:

"Şimdi, bak karşı medresede dersini çalışan dört kişi var ve hepsi rahlelerine eğilmiş. Sen git bunların hepsinin ensesine bir şamar at, sonra gel, sana anlatayım."

Öğrenci gitmiş birincinin ensesine bir tokat aşketmiş. Tokadı yiyen derhal ayağa kalkıp, arkasını dönmüş ve daha kuvvetli bir tokatla Mevlânâ'nın öğrencisini yere yıkmış. Öğrenci dayağı yemiş, geri dönecek ama hocasına itaat var. Yaradana güvenip, ikinciye de bir tokat aşketmiş. O da derhal ayağa kalkıp, elini kaldırmış. Tam tokadı vuracakken vazgeçip, yerine oturmuş.

Öğrenci devam etmiş, üçüncüye de bir tokat atmış. Üçüncü şöyle bir kafasını çevirip baktıktan sonra çalışmasına devam etmiş. Dördüncü tokadı yemesine rağmen hiç oralı bile olmadan çalışmasına devam etmiş. Öğrenci Mevlânâ'ya dönmüş olanları anlatmış.

Mevlânâ:

"İşte sana istediğin örnekler....

Birinci şeriat kapısını geçememiş biri idi. Şeriatta kısasa kısas olduğu için tokadı yiyince, kalktı aynısını sana iade etti.

İkinci tarikat kapısındadır. Tokadı yiyince o da kalktı tam tokadı iade edecekti ki tarikat öğretisinde verdiği söz aklına geldi. 'Sana kötülük yapana bile iyilik yap.' Onun için döndü, oturdu.

Üçüncü marifet kapısına kadar gelmiştir. İyinin ve kötünün tek Yaradan'dan geldiğini bilir, inanır. Yaradan bu kötülüğe hangi iblisi alet etti diye merakından şöyle bir dönüp baktı.

Dördüncü hakikat kapısını da geçmiştir. İyinin ve kötünün tek sahibi olduğunu ve aynı olduğunu bilir. Onun için dönüp bakmadı bile... İşte o Hakikat kapısının anahtarı eyvallah demekle olur. Eyvallah diyen öyle bir hakikate erer ki yaratılış gayesinin zirvesine çıkar."

Olmak için aşağıdaki 40 makamdan kaçına sahipsin, bir bak bakalım;

- Şeriat Kapısının makamları
İman etmek,
İlim öğrenmek,
İbadet etmek,
Haramdan uzaklaşmak,
Ailesine faydalı olmak,
Çevreye zarar vermemek,
Peygamberin emirlerine uymak,
Şefkatli olmak,
Temiz olmak,
Yaramaz işlerden sakınmak.

- Tarikât Kapısının makamları
Tövbe etmek,
Mürşidin öğütlerine uymak,
Temiz giyinmek,

İyilik yolunda savaşmak,
Hizmet etmeyi sevmek,
Haksızlıktan korkmak,
Ümitsizliğe düşmemek,
İbret almak,
Nimet dağıtmak,
Özünü fakir görmek.

- Marifet Kapısının makamları
Edepli olmak,
Bencillik, kin ve garezden uzak olmak,
Perhizkârlık,
Sabır ve kanaat,
Hayâ,
Cömertlik,
İlim,
Hoşgörü,
Özünü bilmek ve
Ariflik.

- Hakikat Kapısının makamları
Alçakgönüllü olmak,
Kimsenin ayıbını görmemek,
Yapabileceğin hiçbir iyiliği esirgememek,
Allah'ın her yaratığını sevmek,
Tüm insanları bir görmek,
Birliğe yönelmek ve yöneltmek,
Gerçeği gizlememek,
Manayı bilmek,
İlahi sırrı öğrenmek
Vahdet-i Vücud

Kaç Kez Olsun

Gözlerin daha ömrümden kaç vakit götürür...
Kaç kez deviririm sensizliği anlatmak için kurduğum cümleleri...
Cümlelerime helal diye yazıp yazıp durduğum seni
Arar bulur muyum sevdiğim sokaklarda?..
Bilsem, yollarını gözleyeceğim,
kaç kez lazımsa,
kâğıtlara çizeceğim gelişini...

Bu yağmurlar yağarken kaç kez sırılsıklam olurum,
Kaç kez yağmursuz bile ıslanırım bu satırlarda...

Kokun daha ömrümden kaç ramazan götürür...
Kaç kez niyet edip açtığım oruç gibi,
sana niyetli olan kabim,
iftarını yapar mı kokunla bir gün?..

Söyle Fesleğenim...
sevdanın ayrılık kısmı mı düştü nasibimize?
Bir kavuşma sızmayacak mı bu yollara?
Kaç kez olursa olsun,
ömrümün yettiğince dualarım devam edecek.
Biliyorum ki sana yakışabilecek tek şey, Aşk'tır
gidişine de verilebilecek tek cevap, Eyvallah'tır...

Martılar Selam Vermeyi Keser

Hiç bitmeyecek sandığımız dünya da hep dahasına...

Sahip olduklarımız, dahasına sahip olmaya çalıştıklarımız. Küçücük bir kar tanesinin çığa dönüşürcesine çocukluktan başlayarak okuldaki hedeflere, küçücük bir çocukken sınıf başkanlığı yarışlarına, iş yerindeki hedeflere, paraya, daha fazla paraya, arabaya, daha lüks arabaya, ilk evimizden yazlığımıza, kira getirisi olan yeni evimize kadar vs. sürekli büyüyen sonu gelmeyen isteklerimiz...

Ah hedefler, hedefler..

Neye sahip olursak olalım hiş şudur; daha iyisine, büyüğüne nasıl sahip olurum. Beşeri her işte duygu budur. Çiğner atarsın hedefini ve hemen yenisini istersin. Haz duygusu sürekli daha fazlasına yönelir. Elde ettiğimiz her şey birkaç vakitlik heyecandan sonra yerini bu duyguya bırakıyor. Rutinleşiyor her şey. Elde etmek istediklerimizin, hayallerimize birileri tarafından daha önceden ulaşıldığını unutuyoruz...

Ve artık insan olmaktan çıkarak sadece sahip olmak için yaşayan, farklı bir organik canlıya dönüşüyoruz. Başta tatlı gibi gelen şeyler sonunda acı, buruk bir tad bırakıyor..

İşte sevdaların tadının kaçması da bu sebepten. Biz işimizi sever gibi sevmeye çalışıyoruz. Parayı, bir arabayı sever gibi sevmeye çalışıyoruz. Bir eşyayı sever gibi sevmeye çalışıyoruz, hayatım ömrüm dediğimiz insanı. Sonunda da olmuyor. Çiğneyip atıyoruz seviyorum dediğimiz insanları, onlara duyduğumuz duyguları.

Hayatım dediğimiz, sevdiğimizi iki gün sonra uzağımıza koyuyoruz. Martılar bile selam vermeyi kesiyor şu halimizi gördüklerinde, fark etmediniz mi?

Bir metali, bir kâğıdı sevmek gibi değildir birini sevmek.
Emanet bilmekti Rabb'in emanetine iyi bakmaktı.
Allah ruhundan üflemedi mi bizim ruhumuzu?
Sevmek Allah'ın ruhundan üflediğine emaneti gibi bakmak değil miydi?
Ona iyi bakmak değil miydi?
Elinden tutmayı değil, gönlünde bir muhabbette buluşmayı dualarında istemek değil miydi?

Bir Adım

Gelsen;
Bayram edecek bir çocuk var içimde...
Baksan;
geçecek bir halsizlik var gözlerimde...
Ses etsen;
dinecek bir uğultu var kulaklarımda...
Sarılsan ;
geçecek bir ağrı var ruhumda...

Bir adım gel ki koşayım sana...
Ah, bir adım,
Uçurumla yâr arasında...

Bazen bir adım kadar yakınsındır harama...
Bazen de bir adım kadar yakınsındır Hakk'a,
Ah, bir adım,
Uçurumla yâr arasında...

Bir adım solunda,
Eyvallah deyip
gelişini,
bakışını,
sesini,
sarılışını,
dualarına saklamış bir adam var buralarda...

Odamdaki Pencere

Rüzgâr...

Pencereden içeri giren rüzgâr bezen çok uzakların haberini getirirdi. Kokusundan anlardık güzel günlerin geleceğini. Rüzgârın sohbetini dinlemeyi severdim. Ete kemiğe bürünmüş insanlardan daha çok şey anlatırdı bazen. Kimseyle konuşamadıklarını rüzgâra fısıldıyor insan bazen.

Herkesin televizyon başında olduğu vakitlerde, televizyon olmayan odamın penceresini açar, pencereden sarkmış fesleğenlerimin kokusunun eve yayılmasını sağlardım. Sevdiğim dolardı odanın içi, her yer Fesleğenim'di artık.

Arada sert eserdi rüzgâr. Pencereyi ardına kadar zorlar, odaya dolardı. Bugün özlemenin hakkını veremedin der gibi. Masanın üzerindeki örtü, yerdeki hasır kilimin uçları kalkar, tavanda ahşap avize sallanır, oda soğurdu. Okuduğum kitaplar açılır kapanır, not kâğıtlarım dağınık düşünceler gibi odada gezer dururdu.

O an rüzgâra karışırdı benim düşüncelerim de. Koca odada birbirinden farklı birçok şey olup bitiyor. Farklı eşyalar, farklı şekilde hareket ediyor. Bu olan bitenin tek sebebi neydi? Rüzgâr. Tüm bu olan bitenin tek sebebi rüzgârdı. Ama birçok farklı harekete sebep oluyordu.

Bir insan âşık oldu mu, sadece âşık olmaz. O insan artık yere çöp atamaz, o insan tartıda hile yapamaz. O insan namaz kılmaya başlar, namazını aksatamaz. Kimseye kötü söz söyleyemez, düşmanının bile kalbini kıramaz. Her gün üzerine bastığı çiçeklere artık basamaz, eğilir sevdiğinin avuçlarını koklar gibi koklar onları. İşi gücü, aklı fikri sevdiğidir. Sevdiğinin hatrına da geri kalan her şeyi sevmekdir.

Tüm bu olan biten yaptığı bu şeyler hepsi aşkındandır.

Odaya giren rüzgâr gibi, onun da yüreğine bir sevda rüzgârı girmiştir. Savurur durur onu güzelliklere. Sevdin mi yüreğinde nasıl da rüzgârlar esiyor öyle, nasıl güzel bir koku yayılıyor öyle içine. Herkesten sakınacağın bir güzelliğe bakar dururs un öylece...

Aşk yoluna talipsen,
açacaksın gönül pencerelerini,
estireceksin içeride rüzgârları,
essin rüzgârlar esebildiği kadar...
Gönül rüzgârlarının en sertine talibiz,
biz bir güzele değil,
en güzele,
en sevgiliye talibiz...

Aşk Her Yerde

Aşk kelimesi Farsçada sarmaşık anlamına gelir. Sarmaşıklar kuşattığı ağacın tüm besinine ortak olur. Gıdasını ağaçtan alır ve bir süre sonra sarıldığı ağacı kurutur, öldürür. Ağacın gücü hem kendini, hem sarmaşığı beslemeye yetmemiş ve canını almıştır. Aşk birine vurdumu kurutur alır canını sevdiğine verir...

Aşk o mudur, sen mi? Aşk onda mıdır, sende mi? Aşk sevende midir, sevilende mi?

Aşk o da, sen de değilsin. O ve sen diyebiliyorsan aşk olmaz zaten. Aşk iki kişinin de yok olup ortaya çıkan o yeni şeydir. İki kişinin arasındaki ayrımın ortadan kalkmasıdır. İkilikten çıkıp bir olma halidir. İşte o zamanlar bir çiçek açar tam ortada. Yürünen tüm sokakları kokular sarar, renkler sarar, tebessüm sarar...

Aradığımız sensin ey aşk! Seni arıyoruz. İçimizde yeri hazır olan bir sen varsın. Çok mu uzaklardasın da hasretini yazabiliyoruz sadece. Seni bilenlerin nasibine düşmez mi tebessüm?

Olsun, ne güzel de öğretiyorsun bize hüznümüzü sevmeyi. 'Ben'i 'biz' yapacak olan 'sen'i bekliyoruz. Bizi tamamlamanı bekliyoruz.

Gaflette derbeder ve yorgunuz ey aşk! Dolaşıp duruyoruz bu yalandan şehirlerde. Amacımızı sorsan, utanır yüzüne bakamayız. Seni hak etmeden seni istememizi bağışla. Böyleyiz işte. İçimizdeki yangından haberimiz yok, o yangın seni istiyor. O yangın sana yanıyor.

Gelsen de yağsan üzerimize. Tenimizin ötesine geçse serinlik. Durulsak böylece. Hakikatin o ışığını görsek bir kez. Tatmak-

tan geçtik, görmek nasip olsa yeter diyeceğiz. Öyle uzağız seni hak etmekten.

Lüzumsuzluğa, beşeriyete dalıp durmuşuz ey aşk! Kanayıp duruyor yaralarımız. Haberimiz olsa adını zikredeceğiz. Dünya illüzyonuna bulanmış gitmişiz; nasip edeceğin, bizi tutup kurtaracak o dostu bekliyoruz.

Aşk yorar mı kendini abdestsiz ağızlarda? Hakikatini gösterir mi hiç? Yorumlarda 'ah'larda, kinlerde gösterir mi kendini? Aşk ayaklara düşer mi hiç?

Senden uzaklaşan yaşayabilir mi? Zaten ondan değil midir, bu şehirlerin yaşayan ölülerle dolu olması?

Aşkı sokaklarda aradık. Facebook'ta aradık aşkı. Oysaki dualarda değil miydin ey aşk? Sen secdesini ıslatanların yüreklerinde değil miydin?

Bir eş nasip et bize ey aşk!
Varlığına birlikte yürüyeceğimiz bir eş.
Helalimiz olsun, tutsun elimizden,
yoldaşımız olsun,
birlikte yürüyelim senin yürüyelim yolundan...

Neden Ölmekten Korkarız?

Ölmekten korkmak kelimesinin ölmekle alakası olmadığını düşünüyorum. Bu yaşamla alakalıdır. Çünkü ölümden korkan kişinin derdi ölmek değil, yaşarken yaptıklarıdır. Öldükten sonra su yüzüne çıkacak yaptıklarından endişelenen insan korkar ölümden.

Yaşamına, konuşmasına, ibadetine, sevmesine güvenen kişi ölümden korkmaz. En fazlası 70 yıllık bir yolculuğun son durağına geleceğini, gelince de ineceğini bilir.

Bilmeyenler de sımsıkı sarılır bu dünyaya. O kadar çalışmıştır, bırakmaktan korkar, kaybetmekten korkar biriktirdiklerini. Dünyayı sevmiştir, dünyaya birikim yapmıştır. Rabbini sevmeyi unutmuştur...

Malını parasını kariyerini bırakmak istemediği için korkar. Yanıldığı nokta şu ki bu noktaya gelen bir insan artık onlara sahip olmaktan çıkmış, onların olmuştur. Bize verilen nasihat 'Dünyada ol ama dünyanın olma,'dır.

Oruç tutan bir insan neden korksun ki iftarın gelmesinden? Ama tutmayan bir insan tutanların sofrasına oturduysa çekinir, rahatsızdır içi...

Gerçekten hakkıyla yaşayan bir insan zerre kadar korkmaz ölümden.

Bu dünyada ölmeden önce ölmeyi becerebilen herkes Allah'a yakındır. Ama ölmeyip de her geçen gün paraya, mala, insanlara sarılanların hepsi de Allah'a uzak...

Yakın olanlardan olmamız duasıyla...

Alın İzi

Ve yola çıktım bir gün,
bazen bir kitap, bazen bir kalem düştü nasibimize.
Bir gece,
uyku tutmamış bir serçe kondu penceremin kenarına,
bazen bir yaşanmışlık düştü anılardan,
bazen bir dua geçmişi de geleceği de kurtarmak adına,
bazen bir alın izi,
bazen bir şiir, bazen şiirdeki bir gözyaşı,
baktığında her şeyi anlatan,
anlattıklarından kaçılamayan...

Bir inanma biçimi,
boğazda yumruk gibi bir düğüm,
dizlerde bir çözülme.

Yürür yürür yürürüm,
ederim edebildiğim kadar dua,
hakikate sererim niyet halımı,
ve bir isim sayıklarım içinden,
gözlerimdeki yaştan,
aldığım nefesten daha keskin...

Bir isim diyorum,
bir koku, bir yol,
alır götürür virane şehirlere,
Bir kadın ismi,
bir koku diyorum, içine çekmen gerek...
Bir çift göz diyorum,
kurtulamazsın sevmekten...
Sabah uyanırsın penceren den içeri girer fesleğen kokusu,
sımsıkı sarılır sana,
Sanki oymuş, sanki hiç gitmemiş gibi...
Fesleğenim, ben seni çok özledim...

İçimizdeki Taşlar

Göz bakmak için değil, bakıp görmek, görüp anlamak, anlayıp şuur süzgecinden geçirip değerlendirmek içindir. Hep derler ya bakmakla görmek arasında çok fark vardır. Bakıyoruz lakin göremiyoruz. Gözün gördüğünden öte, gönül gözü görmelidir ki aydınlasın karanlıkta kalan ne varsa. Ancak Hak için bakan göz gören gözdür.

Peki, varlığımızın amacı nedir? Ruhumuz, Seyri Süluk, yani Allah'ın istediği kişi olma. Bu nasıl mümkündür, içimizle ruhumuzu geliştirmekle. Onu durulaştırmakla...

İlgilenmemiz, geliştirmemiz gereken her şey içimizde. Baktığımız ilgilendiğimiz her şey dışarıda. Sürekli dışımızı geliştiriyoruz, pantolonumuzu, saatimizi, saçımızı, gözümüzü, arabamızı, sevgilimizi, gittiğimiz kafeleri, sürekli bunların daha iyi olması için uğraşıyoruz.

Çok basit bir matematikle bile düşünsek, şu an insanların vakitlerinin %99'u önem bakımından hayatlarında %1'lik bir kısımla meşgul oluyor. Kalan vaktimizi de yani %1'lik vaktimizi de yarım yamalak içimizle ilgili konularda harcıyoruz. Olmuyor işte...

Peki, kalbimiz ne kadar temiz Fesleğenim...
Bir kalp ne kadar temiz olmalı,
ve bizim kalbimiz ne kadar temiz.

Vakit bizim için sürekli azalıyor. Bu kısacık sürede gördüklerimiz ya da gördüğümüzü düşündüğümüz her şey dünyaya dönük! Her şeyi dünya için yapan ama sorsalar gururuna yediremeyip, ne dünyası biz bir sonsuzluk sevdasındayız. Ona âşığız, onun için çalışıyoruz diyoruz.

Bir yalana kendini inandırmak, nasıl çıkmaz bir durum, değil mi? Ölmeden önce uyanmak gerekiyor.

Arada eteğimizdeki taşarı dökmek lazım Fesleğenim!
Yoksa ağır gelir mizandaki terazide.
Bu dünyada taşları öğütmek gerekiyor...

İlk taş
Bu yaşına kadar dışarıya harcadığın vaktin ne kadarını içeriye harcadın? Düşünmeye, kendini, Rabbini?
İkinci taş
Bu yaşına kadar kaç kez gözyaşları içinde ağladın?
Üçüncü taş

Evet, sevdin, sevdim dedin. Peşinden koştun neler yapmadın ki onun için. Eğer onun geçici bir keyif, heves olmadığını düşünüyorsan, onun Hakk'ın sana bir yazısı olarak düşünüyorsan, onun için dünya koşuşturmalarının arasında onu sahibinden Allah'tan istedin mi hiç dualarında?

Ah ne kadar ağır yük var üzerimizde.
Oysaki bir bebek gibi olmalı, süt kokmalıydı ellerimiz...

Kurtuluşumuz içeride ama yaptığımız her şey dışarısı için.
İçten sevmek istiyoruz ama bütün süsümüz dışımız için.
Dışarıda aramaya devam ettikçe hiçbir zaman bulamayacağız.
Hiçbir zaman bulunmayacak.
Hiç kimse tarafından da bulunmadı zaten.

Mana âlemi gözükmez ama görenler anlatmışlardır. Evet, zordur insanın içine Allah'a dönmesi. Korkma sakın, dön. Hayatımın düzeni bozulur diye korkma, yeni düzen şu ankinden çok daha iyidir, merak etme.

Dışarıda aramayı bırakmak çok aydınlık bir yerden loş karanlık bir yere geçmek gibidir. Önce gözlerin bir şey görmez, hiçbir şey anlamazsın etraftan. Sonra yavaş yavaş göz bebeklerin büyü-

meye başlar. Duvarlar, eşyaların formları belirginleşmeye başlar. Ama ne zaman görürsün? Israr edersen bakmaya, pes etmezsen, yeter artık dayanamıyorum demezsen!

Ne kadar fazla durursan odada, o kadar fazla görmeye başlarsın. Hak olanı görmek isteyene hiçbir karanlık etki etmez. Hatta karanlıklar ışık olur, geceler mana, her koku sanki sevgiliden bir mesaj...

Korkma sevgili, gir odaya. Kapat kapısını, çek elini lüzumsuz işlerden, haramlardan. Göreceksin, zamanla görmeye başlayacaksın. Korkma sevgili, soyutlanmayacaksın dünyadan. Bıraktığın arkadaşların yerine daha güzelleri gelecek...

İşte o zaman göreceksin Fesleğen, o zaman bakmak görmek olacak.
Bakınca göreceksin,
işte o zaman görmek, sevmek olacak!

İkra...
Kendini oku...
Yüreğine bir bakmalı insan...
İçinde ne var, bir sermeli,
Eskilerin değimiyle başkasına olmasa da kendine eteğindeki taşları dökmeli.
Dökmeli ki yanlışlarını görsün,
İyileri bir yere, kötüleri bir yere...
Bakalım ak mı, kara mı?
Helâl mi, haram mı?
Yalan mı, gerçek mi?
Seviyor mu, sevmiyor mu?
İşte bakmalı içine, hiç olmazsa kendine doğru olmalı insan!
Yüreğin ne diyor?
Hak mı konuşuyor, nefsin mi?
Her şey içimizde...
Göz göre Mevlâyı,
daha ne söyleye kelamı,
Daha ne söyleye...

Gözlerin

Bir ara gözlerin vardı şehrimde,
sen gittin,
yeşili ondan gitti İstanbul'un...

Giden Sevgiliye Çekilen Eyvallah

Anımsıyorum o günleri. Kaybolduğum dünya kalabalığının içinden almıştım o kokuyu. Hangi duam o saati kurup, karşılaştırmıştı bizi bilmiyorum. İnsanın içine kelebekler dolması ne demekmiş, o vakit anladım. Bir fesleğen kokusunda anladım. Bir duanın kabulüymüşsün, onu anladım.

Gözlerini kısıp ettiğin tebessümde anladım güneşin bir gamzenin içine nasıl sığdığını.

Şimdi ise,
kendimden bir parçanın kopup gidişine bakıyorum,
nasıl bir hüzündür seni uğurlamak,
gelmeyeceğini bilince...
Güneşimdin,
sen gittin ya,
artık karanlıkta kalacağım...
Günahlar sana uzak olsun,
bedeli sensizlik de olsa öyle olsun.
Kıyamam.
Başımız yerde, ellerimiz arşa,
dualarım yürekten geçip dile geliyor.

Hangi gün, hangi günahımın bedeliydin de gittin, bilmiyorum. Gittiğin günden beri öyle bir eyvallah çekiyorumki, şiirlere sığmaz Fesleğenim.

Olsun, bu acı bu seyyahı 40 sene yakar ancak.
Biliyorum ki idrakine varılan,
hal olunan bir eyvallah,
giden her sevgiliden daha değerlidir...

Saçına Düşen Ak

Ak, bir adamın saçına vurur, bir adamın yüreğine. Saçına vurduysa dünya derdidir, gelir geçer; yenisi gelir, o da geçer.

Ama yüreğe vururs a bu ak, ağartmışsa içinde sakladığı ve kimsenin bilmediği o toprak yolları geçmez. Adam gözlerini kapatır, birkaç çocuk belirir göz kapaklarında. Adam gözlerini açar, birkaç damla düşer uçurumdan aşağıya. Yaş sanarlar, derttir adamın içine akan.

Dert adamın dışında değil içindeyse, sol yanına işlemişse; bir söz, bir yazı yaratılmamıştır henüz izah edecek. Dert memleket edinmiştir adamı, sızlatır şuracığını, siner nefes alası gelmez adamın. Acı bir adamı memleketi edinmişse, adam baştan aşağı derde bürünür, ne dert geçer ne vakit. Hüzün kuşları avuç avuç kor taşır, yanar yanar durur adam. Yakar yakar durur bu ateş...

Avam içinde bırakın bu adamın derdini anlamayı, dinlemeye yürek bulamazsınız. Ağır gelir onlara, herkes taşıyamaz yüreği ağartan dertleri. Dava adamı olmak kolay değildir.

Derdini seviyorsan eğer, anlaşılmayı beklemeyeceksin,
Sorarlarsa sana nedir derdin diye, sadece eyvallah diyeceksin...
Sessizce,
derdine hürmeten,
derin bir eyvallah çekeceksin...

Bir Hüzün Yolculuğu

Bir hüzün yolculuğu...
Nefesimde eksik bir şeyler,
Sanki az sonra zaman duracak,
yarım kalan tüm sevdalara fırsat vermek için.
Bir koku yayılacak etrafa,
takip etsen yâre götürecek,
çekeceksin içine alabildiğince...

Kelimeler bile yetmeyecek aklın düğümünü çözmeye...
Tam yürek hizamda o kadar soru var ki,
hele ki sevmeler yorgun düşünce...
Öyle yorgun ki
seviyorum dediğin herşeyi bir kenara koyup gitmek istersin
ama gidemezsin işte.

Ihlamurlar kokusunu bırakır mı?
Çocuklar gülüşmeden olur mu?
İmtihan olmadan da bir sevdadan geçilir mi?
Hiç eyvallah demeden bir dert geçer mi?

Kravat

Bir 'reset' tuşu var aslında, gizli insanların unutturmaya çalıştığı bir yerde. Herkeste, her insanda var. Bir başlangıç tuşu, bir yenilenme, arınma tuşu. Eskiye tevbe edip, geleceğe besmele çekip başlama tuşu. Peki, nerede bu tuş?

Yerini bulmak için ne lazım Fesleğen,
el değmemiş bir yürekte edilen dua mı olmak lazım?

Ömrü boyunca dokunamayacağın futbolcuları, en büyüğün en büyük emrinden daha fazla önemseyen bizlerin o tuşu bulmaya ve zihne bir format atmaya ihtiyacı var. Yine dizilerde ömrü boyunca göremeyeceği oyuncuları bir sonraki bölümde sahte haram sevgilisini öpüp öpmeyeceğini merak edip, bununla kalmayıp meraktan çatlayan bizlerin acilen o tuşu bulmaya ihtiyacı var Fesleğen.

Bizlerin talihsiz bir devirde dünyada oluşumuzu şanssızlık olarak görmekten ziyade, zor sınavın mükâfatının da ne kadar büyük olacağını bilmeye ihtiyacımız var.

Okulda basit bir sözlüde kötü not alınca morali bozulan, sıra arkadaşlarına ailesine mahcup olan bizlerin eğer bu hayat da bir sınavsa, netice vakti geldiğinde mahcup olacağını idrak etmeye ihtiyacı var.

Belki de Hak, gözlerimizi kapatıp bir tefekkür hissi kadar yakınımızda bizi kurtarmayı bekliyor. 'Kurtar beni' dememizi bekliyor?

Belki çıkmaya korktuğumuz o yol bir dua miktarı yakındır? Bir ses kadar bir yürek yanışı kadar yakındır. Samimi bir gözyaşımızı bekliyordur...

Matematik sınavını bilen birisi coğrafyaya çalışmaz. Peki, bir bu dünyada neyin sınavında olduğumuzu biliyor muyuz? Yoksa biliyor da yanlış derse mi çalışıyoruz?

Sağlam bir diş ağrısında acziyetimizi anlayan biz değil miydik? Bir yakınımızı kaybettiğimizde bu hayat boş deyip, 3-5 gün maneviyata yüklenen biz değil miydik?

Bu acımasızlığı kim verdi bize? Bu sınavın konusunu kim unutturdu bize?

Paralı abilerin 9-17 mesai saatlerine 365 gün kesintisiz uymayı en güzelin 3-5 dakikalık sonsuz mükâfatlı emrini umursamamayı kim öğretti bize? Kim askerdeki komutanının emrine en güzelin muhabbetinden daha fazla itaat etmeyi öğretti? Sokak tabelalarında, reklamlarda, televizyonlarda gördüğümüz şeyleri almak için sevmediğimiz işlerde çalışmayı kim öğretti bize?

Adam derdi ise eğer, dertsizlik gibi bir belayı kim alıştırdı bize sevgili dost.

Bu kravatları kim taktı bize?

Ölüm ve Düğün

Bazen vakit geçmiyor diyorlar,
vakit geçiyor da,
şu yüreğimize oturan hasret geçmiyor be sevgili derttaş...
Gözlerim de sanki hep bulutlar,
elimde değil,
yağıp duruyorlar.
Özlemek yağmursuz olmuyormuş sevgili derttaş...
Soluğumda ise hep beklemeler;
Düğün gibi...
Ölüm gibi...

Topraklar çiçek açıyor,
Bembeyaz papatyaların mevsimi geliyor...
Seviyor, sevmiyor çekmelerin mevsimi...
Biz de çekiyoruz tabii,
ama öyle değil,
her durum eyvallah bize...
Eyvallah, eyvallah diye selamlıyoruz papatyaları...
Beyaz hem düğüne,
Hem ölüme gidiyor...
zaten ikisi de bir değil mi sevgili derttaş?..

Tek Bir Hata

Neyi çok seviyorsak bu dünyada, imtihanımız o oluyor.

Biz sevdiğimizi bu dünya için seviyoruz. Çok seviyoruz, ne olursa da çok sevmekten oluyor. Çok sevdik biz. Çok sevince de çok özledik. Çok sevince de gidiyordu imtihanın ise...

O olmazsa yaşamam, nefes alamam diyoruz. Hatamız burada başlıyor sevgili dost. Evet, çok sevmek gerek. Ama bağlanmadan. Veren de alan da Allah iken bu ince çizgiyi unutuyoruz.

Güneşin ufuk çizgisinden doğuşu ve batışı gibi ince bir çizgi... Bir gün o çizgiden güneş doğarken, yine aynı çizgiden güneş doğabiliyor. Biz kaybettik dediğimiz yerden yine güneş doğabilir hayatımıza. Çünkü güneşi de, ayı da, seni de, beni de her şeyi nizamı aşkla konumlandıran Rahman ve Rahim olan Allah'ımız var...

Çok sevmek de, özlemek de hep olsun...
Ama en çok sevmek Allah için olsun...

Çok sevdik ya, unutmak hiç mümkün mü? Anca gerçekten sevmeyen unutur. İçince pembe, beyaz kelebeklerden vadiler kuran, gecene gündüzüne tebessümü karışan bir yâri nasıl unutur insan? Sevmek en güzel şeydir...

Özlemekse sevmenin kendisidir...

Seven özler, seven bekler...

Biz özleyen oluk hep. Dibine kadar özleyen. Çok kıymet verdik biz. Bir bulutun yağmuru tutması gibi el üstünde tuttuk sevdiğimizi. Çok can verdik biz. Çok kaybettik biz.

Kaybettiğimiz kendimizdi...
Severken yanıldık...
Sevmek gerek...

Evet, gerçekten çok sevmek gerek, ama onun üstünde bir sevgi olduğunu bilerek değil, hissederek...

Bir kulunu sevmek bu kadar güzelken; onu sana veren, seni sana veren, Rabb'i sevmek ne kadar güzeldir hissederek...

Çok sevdik.
Gerçekten de çok sevdik.
Tek bir hatayla.
Yanlış sevdik biz...
Onsuz yaşayamam diyerek...
Bitecek bir şeyi bitmeyecek gibi sevmişiz biz.
Çok sürmedi zaten,
gözlerimizi kapadık,
gözlerimizi açtık,
bir koca umut damladı gözümüzden,
ve bitti...

Korkuyorum

Anlamak mı, anlatmak mı?
Hiçbiri...
Hepsinden geçiyorum!
Birazcık aralasam satırları hüzne tekabül ediyor ne varsa...
Eksik diyorum, eksik!
Demini almayan çay nasılsa,
Şimdiki sevdalar da o hesaba...

Sanki şakağımızda bir zincir. Bağlıyor bizi haramlara. Sevdiğinin gözüne edepten başını kaldıramayan neslin yerini, gözleri bedenlerde gezen bir nesil aldı.

Sahiller, sokaklar sesli, bol kahkahalı kalabalıklarla dolu. Bronzlaşmış tenler ve ruhlarında sakladıkları o gizli yanları ile hint ipeğinden dokunmuş gibiler. Aşkı çiğ tanımların içine sığdırıp konuşabildikçe konuşuyorlar. Aşkı yaşayanlar mı? Onların çok azı kaldı...

Gözlerimdeki yaşlar inceden içimize doluyor. Ağlamaklıyız hepimiz. Çözülsek bir daha durmayacağız. Demini almamış işte sevdalar, ne tarafından içsen tatsız.

Seven adamları okuyup rahatlıyoruz. Kâğıtlarda arıyoruz sevme tariflerini. Ve bir gün kâğıtlarda bile göremeyeceğiz.

Bir gün şiirlerin bitmesinden korkuyorum. Sevmeyi bilen üç beş adamın yitip gitmesinden korkuyorum.

Toprağın kurumasından, gözlerimin ıslak kalmasından korkuyorum.

En çok da seviyorum dediğimde yalnız kalmaktan kokuyorum..

Boğazın iki yakasına yaslı düşüncelerim.
Susarak çağırıyorum sevgiliyi.
Elimde eksik olmayan çayım,
dinliyorum sessizliğimde sesini.
Dalgalar getiriyor kokunu...
Hiçbir şairin sevemediği gibi seviyorum seni,
Öylece seviyorum...

Derdini Ona Anlat

Allah'a anlat derttaş.
Rüzgârları ona anlat,
Rüzgârlarını ancak o anlayabilir...

Kimseye anlatamadıklarını, ona anlat. Soğuk kimsesiz ellerini ona aç.

Umutlarını ona anlat. Hayallerini ona anlat. Onunla konuş derttaş.

Ona yaz, bir gün de sevdiğine attığın mesajlar samimiyetinde mesajlar yaz ona. Al kâğıt kalemi eline. İçinden geldiği gibi yaz. Sevdanı, sevdiklerini, sevemediklerini, sevmek istediklerini yaz.

Yazarken gözlerine yağacak yağmur, vicdanını yakan günahları söndürüyor merak etme. Yağsın. Bırak daha çok yağsın. Gözlerimize yağmur yağmazken yakışmıyoruz ona. Bırak yağsın, silsin biraz günahlarını.

Sessiz bir gecede herkes uykuya giderken git ona. Herkes uyurken olsun uyanışın. Herkes yatarken olsun kalkışın. Herkes sessizken konuş onunla.

Gözlerini kapat derttaş.
Çek o kokuyu içine.
Sert bir kayanın en sert noktasını parçalayıp çıkan narin bir çiçek gibi açsın duaların.

Sevdim dediğin her şeyi unutup, başka bir sevdaya vurul,
Başka bir şey,
başka bir ses,
sıkıntı değil, huzur getiren,

sevdim dediklerinin gözlerinden akıttığı yaşlardan başka yaşlarla olacak bu sefer,
sıkıntı getiren değil, sıkıntı götüren yaşlar olacak bu sefer...
Yere değil, secdeye damlayacak bu sefer,
bu sefer tam kalbine damlayacak,
tertemiz edecek günahlarını,
seni her gün öldüren, dünyaya bulaştıran o insanlardan uzakta,
o gün gelecek,
ve o gün senin gerçek doğum günün olacak derttaş.

Senden Öte Seni Sevdireni

Hu diye seslensem, duyar mısın ey Fesleğen?

Duy kalbim, duy!
Kalbimde olanım duy!
Her şey gelecek ve geçecek...
Dışa bakma zamanı değil, kalpleri hayra hicret ettirme vakti...

'Allah sizin suretinize bakmaz, kalplerinize bakar.' Hadis-i Şerif

Dünyaya gelişimizden beri aslolan kalbi muhafaza etmekti. O kadar dışımıza baktık ki içimizde ne var, unuttuk. Güzel miyim, yakışıklı mıyım, malım mülküm var mı?.. Varlığın kölesi olduk!

Verilen suretin ötesine geçti yaşadıklarımız. Lüks evler, arabalar, kıyafetler, yaşlanmayan tenler, herkesi çekiştiren dil, kendini beğenen bir kalp vb. birçok şey istedik. Geçecek bir dünya için çok şey istedik de geçmeyen, geçmeyecek olan Allah rızası için ne istedik Fesleğenim!

Nasıl bakacağız yüzüne? Neydi bu dünyadaki derdin diye sorarsa, ne diyeceğiz?

Vicdanım rahat deyip, leke leke kararttık kalbi farkına bile varmadan. Yavaş yavaş nüfuz etti bünyemize bu dünya feşmelcânlığı. Günah olan her şey normal gelmeye başladı. Önceleri kafamızı çevirdiğimiz birçok şey sıradanlaştı. İşimize gelenc inandık, sonra da inandığımız gibi yaşamaya başladık.

İnsan sevdiğini terk eder mi? Biz en büyük sevdiğimizi kaybetmeye çalıştık. Her şey yaptık onu kaybetmek için. Bizi utandırması gereken her şeyi yaptık. Bıraksın gitsin diye her şeyi yaptık. Gitti mi?

Hayır. O gider mi hiç, o bırakır mı hiç? Böyle şeyler yapmamıza rağmen, bizi hâlâ bırakmayana nasıl bakacak yüzümüz?

Hu Fesleğenim, hu...
Kaybettik kendimizi,
Bir tevbe çeksek de bulsak,
Çıkagelsek, temiz bir duanın ardından.
Bu sefer de bağışlasa Rabbim bizi.
Yüzümüz yok, yüzümüz hiç olmayacak,
ama ne olur bu sefer de temizlese bizi...

Kalp iyileşmeli. Bu kalp değişmeli. Bu yaşantımız kalbimize dokunuyor artık. Kalp ölürse, yaşayan beden olsa ne olur? Allah'ı idrak edemeyen bir kalbi istemem Fesleğenim! İstememeliyiz...

Gel kalbime Fesleğenim,
içimde ne varsa temize çıksın...
Kokuna karışayım.
Gören gözlerim değil, kalbim olsun seni.
Senden öte, seni sevdireni seveyim...

Ne İçin Varsın?

Başınıza gelmiştir, hiç ara vermeden bir iş üzerinde çalışırsanız, basit birçok şeyi göremezsiniz. Kolay bir problemin içinden çıkamazsınız. Kısa bir kıssa arası verelim biz de:

Bir gün bir kral, kölesini uzak bir köye, bir çuval un almaya gönderir. Bunu al ve gel der. Köle yola çıkar. Uzun yolculuğunda başına birçok şey gelir. Köye vardığında da sıkıntılar yakasını bırakmaz, birçok şeyle meşgul olur ve sonunda parası da kalmayınca kralın sarayına geri döner.

Kralın karşısına geçer ki eli boş. Kral un nerde diye sorduğunda yolculukta ve vardığı köyde başına gelenleri anlatır. Anlatır, anlatır. Kralın tek dediği şey, 'Başını vurun,' olur...

Tek bir şey için bir yere gittiysen, yüz tane başka şey yapsan ve o tek şeyi yapmadıysan fayda etmez. Ne için gönderildiysen, onu yapacaksın. Ne için geldik bu dünya köyüne? Ne almaya geldik, ne yapmaya geldik? Hadi, onu yapalım, onu arayalım, onu alalım. Yoksa diğer yüz şeyin bir anlamı olmayacak. Onu unutmak olmaz. Her şeyi unutmak olur, onu olmaz.

Hadi, o tek şeye talip olalım. Onu isteyelim. O yola talip olalım. Aşkı isteyelim Hak'tan. En güzele, bitmeyecek sonu olmayana... Seve seve doyulmayacak olana...

Nasip ettiğiyle birlikte, yürek yüreğe... Sevdayı birlikte taşıyarak. Solumuzu Fesleğen kokumuza emanet ederek...

Dünya zevkleri merdiven basamakları gibidir. Merdiven üzerinde oturmaya yaramaz, üzerine basıp geçmeye yarar. Karşımıza çıkan dünya zevkleriyle de oturup vakit harcamak olmaz, yolumuzda yürümeye bakmalıyız.

Buğday ekip, arpa biçilemez, bu imkânsız bir şeydir. Yaptıklarımızla ektiklerimizin karşılığı hak ettiğimiz gibi olacaktır. Tembellik edip bir şeyler yapmıyorsak, güzellikler ekmiyorsak, karşılığında da güzellikler gelmeyecektir..

Artık biri sana sorduğunda bu kadar basit olsun cevabın.
Ne için varsak, onun için yaşıyoruz.

Fesleğen Kokum

Kokunu içime çekerek sevdiğim,
Her özlediğimde burnumun direkleri sızlıyor...

Neden Yokmuş Gibi Yaşıyorsun?

Pembe renkli bir kitabın erkeklerin satın alamaması sonucu, gri ve siyah renklerinin de erkeklere özel olarak basıldığı bir dünyada, kimse çevre baskısına göre yaşamadığını iddia etmiyordur herhalde.

Başkalarının düşüncelerine göre şekillendiriyoruz hayatımızı. Onlardan destek almak, onların arkamızda olmasını istiyoruz. Sanırım işler ters gittiğinde suçu paylaşacak birileri arıyoruz. Ya da olur da başarılı geçerse denememiz, bizi takdir edecek, alkışlayacak birileri olmalı.

Evet biz taktir edilmek için yaşıyoruz.

Ancak insanlar bize güzelsin dediğinde güzel olduğumuzu düşünüyoruz. Ya da derslerimiz övüldüğünde çalışkan olabiliyoruz. İşimiz konusunda birisi bizi överse biz başarılıyız.

Yani bağımlıyız. İnsanların düşüncelerine övgü ve yermelerine bağımlıyız. Sürekli başkalarının hakkında neler söylediğine bakıp onların izinden gidiyoruz. Sürekli saygın bir insan olmaya çalışıp ve egonun yönlendirmeleriyle hareket ediyoruz.

Bunların sebebi, 'insan' kelimesinin anlamını bilmediğimizden kaynaklanıyor. Evet, o kadar çok şeyi bilmekle uğraşırken ilk soruyu pas geçmemiz nasıl mümkün oldu acaba? Bunu bize kim öğretmeliydi de öğretmedi.

Suçluyu aramayı sonraya bırakacak olursak, biz kimiz? Tam olarak ne olmalıyız? Ve bu dünyada yapmamız gereken şey nedir?

Başkalarına bağlıyız. Her zaman bu böyle. Kendimizi bilseydik, yolumuzu bilseydik, buna gerek kalmayacaktı. Yolunu ve yürümeyi bilen birisi birileri bakıyor diye yürüyüşünü değiştirmez.

Kim olduğumuzu da bilmiyoruz, yolu da, yürümeyi de.

Herkes birilcri ne der diye yaşıyorsa, o halde hiç kimse gerçek değildir. Herkes bir rolün içindedir. Herkesin üzerinden bir maske vardır. Herkes aynı anda o maskeyi indirse, utanılacak bir durum da kalmaz; çünkü herkesin yalanı aynı anda ortaya çıkar.

Başkalarına değil, kendine bakanlar kazanacak sevgili Fesleğen. Allah hiçbir zaman sana neden başkası gibi davranmadın diye sormayacak. Ama neden başkası gibi davrandın diye soracak, değil mi sevgili Fesleğen?

Allah var diyoruz da,
neden yokmuş gibi yaşıyoruz?

Kuruyan Çiçek

Sevgiliye sadece dilinle 'Seni seviyorum' demek yetmez.
Sevgiliden de önce onu sana sevdireni seveceksin.
Yüreğine yüreğini düşüreni seveceksin.
Yolunda seni yürütürken yanına yarenini koyanı seveceksin.
Önce en sevgiliyi seveceksin.

Sonra sevgiliye bakışın da değişir, ona yazışın da. Kıyamazsın, Rabbin emanetidir sana, bilirsin. İhlâsla bakmazsan o gözlere, bir gün kapanırlar bilirsin.

Günün birinde bir çiçekle su karşılaşır ve arkadaş olurlar. İlk önceleri güzel bir arkadaşlık olarak devam eder birliktelikleri, tabii zaman lazımdır birbirlerini tanımak için...

Gel zaman git zaman çiçek o kadar mutlu olur ki; mutluluktan içi içine sığmaz artık ve anlar ki suya âşık olmuştur. İlk kez âşık olan çiçek, etrafa kokular saçar, 'Sırf senin hatırın için ey su' diye...

Öyle zaman gelir ki artık su da içinde çiçeğe karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştır. Zanneder ki çiçeğe âşıktır ama su da ilk defa âşık oluyordur. Günler ve aylar birbirini kovalar ve çiçek acaba 'Su beni seviyor mu?' diye düşünmeye başlar.

Çünkü su, pek ilgilenmez çiçekle... Hâlbuki çiçek, alışkın değildir böyle bir sevgiye ve dayanamaz. Çiçek, suya "Seni seviyorum," der. Su, "Ben de seni seviyorum," der. Aradan zaman geçer ve çiçek yine "Seni seviyorum," der. Su yine "Ben de," der. Çiçek sabırlıdır. Bekler, bekler, bekler...

Artık öyle bir duruma gelir ki çiçek koku saçamaz etrafa ve son kez suya "Seni seviyorum," der. Su da ona, "Söyledim ya, ben de seni seviyorum," der ve gün gelir çiçek yataklara düşer.

Hastalanmıştır çiçek artık. Rengi solmuş, çehresi sararmıştır çiçeğin. Yataklardadır artık çiçek. Su da başında bekler çiçeğin, yardımcı olmak için sevdiğine...

Bellidir ki artık çiçek ölecektir ve son kez zorlukla başını döndürerek çiçek, suya der ki: "Seni ben, gerçekten seviyorum."

Çok hüzünlenir su bu durum karşısında ve son çare olarak bir doktor çağırır, nedir sorun diye... Doktor gelir ve muayene eder çiçeği. Sonra şöyle der doktor: "Hastanın durumu ümitsiz, artık elimizden bir şey gelmez."

Su, merak eder, sevgilisinin ölümüne sebep olan hastalık nedir diye ve sorar doktora. Doktor, şöyle bir bakar suya ve der ki:

"Çiçeğin bir hastalığı yok... Bu çiçek sadece susuz kalmış, ölümü onun için," der.

Sevmek, seviyorum demek değildi,
fedakarlıktı, ait olmaktı, sahiplenmekti
şimdileri bilmem ama sevmek eskiden sakınmaktı...

Nefes Kadar Allah'ı Sevmek

Bir gün dedeme, "Allah nasıl sevilmeli, bu sevginin şiddeti ne kadar olmalı?" diye sormuştum.

"Nefesini tut," dedi.
"Anlamadım," dedim.
"Nefesini tut ve nefes alma," dedi.
"Peki," dedim ve nefesimi tutmaya başladım.

Saate bakmayı akıl etmemiştim ama sanırım 30 saniye kadar olmuştu ve artık zorlanmaya başlamıştım. Dedem nefesimi bırakacağımı anladığı gibi aniden iki eliyle burnuma ve ağzıma yapıştı. Artık nefessiz kalmayı ben tercih etmiyordum. Nefesim bitmişti, dedemin büyük ellerinin arasında ağzım ve burnum tıkanmış ne olduğunu anlamamıştım.

Nefes alamıyordum, ciğerlerim yanmaya başladı. Çok kötü oldum. Başımı kaldırdım, dedeme baktım. Vededem ellerini çekti. 14 yaşıma kadar ilk kez havayı bu kadar derin içime çekerek almıştım muhtemelen. Birkaç dakika sadece nefes alıp verdim.

"Dede," dedim, "ne oldu..."
"Az önce nefessiz kaldığında, en çok neye ihtiyacın vardı?"
"Ellerini çekmene ve nefes almaya, havaya."
"Peki, ne kadar ihtiyacın vardı havaya?"
"Dede, ölmek üzercydim diyorum sana."
"İşte, Allah'ı da o kadar istemek ve sevmek gerekiyor..."

Kalem

Sensizlik de bir eylemdi...
Bunaltıcı gecelerde,
pencerenin önüne oturduğumda anlıyordum ki sensizliği bile senle yaşıyordum...
Sonrası mı,
hep hasret, hep sana yazılanlar...

Bir kalem alıyorum, başlıyorum yolculuğa...
Seyyah oluyorum, her harfimi yoluna kurban eden...
Önce bir harita çiziyorum,
Kalbini işaretliyorum bütün yollara,
ömrümün hazinesine, sana çıkarıyorum bütün yolları...

Güneş topluyorum uzak diyarlardan,
pencerenden sızsın diye o güzel yüzüne...
Serin kaynak sularından testiler dolduruyorum,
uyandığın her sıcak sabaha karşılık...

Renk renk ipekler dokuyorum yürek tezgâhlarımda,
Seni sarsın diye bensiz yaz akşamlarında...
Bir deniz meltemi kiralıyorum akşam serinliğinden...
Şarkımızı fısıldasınlar diye kulağına...
En verimli toprakları buluyorum yaz yağmurlarının altında,
Ektiğim fesleğenlerin kokusu sarsın diye yalnızlığıma...
Sensizliğimi biraz olsun dindirsin diye satırlarımda...

Gönül bahçeme dünyanın her yerinden fesleğenler ektim,
Bıkmadan, usanmadan...
Hiçbiri senin kokun etmiyor...

Kalem yorgun, gece uzun,

Düşerimden devam edeceğim sen yolculuğuma...
Hadi çık gel, duam gibi...
Gel gönlüme...
Düşüme...
Yazsam daha çok yazarım,
ben artık yaşamıma sinen o kokuyu geri istiyorum,
Fesleğenim...

Bize Sevdiğimizi Kim Verecek

"Sen benim hayatımın anlamısın."
Ne çok duyuyoruz, değil mi?

Ne hayat anlamları geçti hayatımızdan. Birkaç ayda bir değişen hayat anlamlarımız oldu.

Gelene hayatımız dedik, derdimiz oldu.
Bakana ömrümüz dedik, çilemiz oldu.
Hayatımızın anlamı değişti durdu.

Ne çabuk değiştiriyoruz yönümüzü? Hoşlanmanın diğer anlamı, 'sana hayatımın anlamı demeye hazırım' oluyor. Hayatımızın anlamını birinde kaybetmiş gibi yine birinde aradık durduk.

Belki bundan hiçbir anlama sahip olamadık. Hayatın anlamını insanlarda harcadık. Aşka düşmeden anlam aradık insanlarda. Deneye deneye bulmaya çalıştık hayatın anlamını. Böyle olunca da anlam bize gelmeyi bıraktı. Anlamsız boş boş kaldık ortada. Bu gidişle de gelmeyecek sanırım.

Hayatın anlamı, yine hayatına anlam arayan birisi olabilir mi? Bilmeyen bildirebilir mi? Mantıklı mı? Hayatımızın anlamı, ancak bize o anlamı anlatabilecek biri olabilir.

Tek başına Ayşe bir şey ifade etmez. Ayşe ile muhabbet etmek anlam ifade eder. Tabii muhabbetlerin en güzeli sonu Hakk'a çıkan bir muhabbet anlam ifade edebilir.

Kendi başına, başlı başına anlam olan bir şeyler lazım bize.
Bir yol lazım bize,
Bir gidişi, bir sevişi bir tevbeyle açılacak kapısı olmalı...
Bir yol olmalı baştan aşağı anlam kesilmiş.

O mana yolunda yürümeliyiz.

Yorulmayacağımız,
sıkılmayacağımız,
yürüdükçe anlama kavuşacağımız bir yol...

Belki de o yola girmemizi bekliyordur,
hayatımızın anlamını bize verecektir,
güle rengini verdiği gibi bize de sevdiğimizi verecektir...

Anlatabilseydim!

Dışında ne kadar mutluysan,
içinde gizleyemediğin bir hüzün vardır hep.
Eksiktir işte.
Bazen kelimeler bile yetmez aklın düğümünü çözmeye...
Nerede hata yaptım dersin, sevmelerin yorgun düşünce.
Yüreğini ortaya koyup gitmek istersin ama gidemezsin...
Bir pencere, bir fesleğen kokusunu bırakır mı hiç?
Çocuklar gülüşmeden olur mu?
Çay demini almadan içilir mi?

Ah, güzel kokulum, Fesleğenim!
Her günüme bir bakışın olmadan güneş odamdan içeri girer mi?

Geçemiyorum işte...
Geçmek de istemiyorum!
Bir garip seyyahım, satır satır aşka yazılıyorum.
Bir seni yazıyorum kâğıda,
ardından bir kelime takip ediyor seni,
seviyorum diyorum...

Ne yazsam da can gelse ellerine,
çıkıp şu satırdan sarılsan bana,
her kelimesi helal bir sevdaya doğru,
aklımda ne varsa salayım gitsin...
Sadece gülüşünü bölüş,
sesini sesime ekle yeter...
Sadece sev,
gerçekten sev yeter...

Ayrılıklardan Sonraki Sesler

Muhabbetimi kâğıtlara döktükten sonra zaman zaman temize geçmeye vakit ayırırım. Yine böyle bir gün, temize geçtikten sonra eski kâğıtları çöpe atmak üzere yırttım. Yırtarken kâğıtlardan ses çıktığını fark ettim. Tabii ki her zaman çıkıyor, o ses ama o gün başka bir şey anlattı bana.

Birleşme halinde ses çıkmaz. Vatanında yaşayan adam vatan hasreti şiiri yazar mı?

Duygular, hisler durduğu yerde birlikteyken huzur içinde oluyorlar. Ne zaman ki bir ayrılık giriyor araya, feryat ediyoruz. Sevenler birlikteyken neden birbirlerine şiir yazmazlar da ayrılınca başlarız yazmaya? Ayrılınca kâğıttan çıkan ses gibi sesler çıkar?

Kalu Bela'da ruhlar aynı anda yaratıldı. Bütün insanların ruhları aynı yaştadır. Vakti gelince beden giydirilir ve dünyaya gönderilir. Oradayken sükût halindeydik. Dünyaya gelince feryat ediyoruz. Ruhani âleme hasretiz ten kafesinin içinde. Doğarken ağlayarak doğuyoruz zaten ve sonrasındaki içimizdeki açlık vs hepsi AŞK ihtiyacı sevgiliye duyulan özlem.

Ney de kamış olarak bulunduğu sazlıktan ayrılır ve bu ayrılış neyin acı feryadına sebep olur. Oysaki yıllarca sazlıkta sessizce bekliyordu. Ayrılıkla imtihan olunca, feryat etmeye başlar. Ses etmeye başlar ve başkaları tarafından dinlenmeye başlar. Sözü ancak öyle dinlenir hale gelir.

Her ayrılıktan sonra feryat sıkıntı olacak sevgili dost. Bir ses çıkacaktır muhakkak.

O sesin sevgilinin hatırına, sevgili için çıksın derttaş...
Sabret, Allah için sabret...

Martıların Başkenti

Bir kuş olsam, ilk kanat çırpışım şehrine olurdu,
şehrinin üzerinde süzülmek için
şehrine değil ama
sana bakmak için...

Seni gördüğümde gökyüzüne anlatırdım hissettiklerimi,
ancak gökyüzü anlayabilirdi hissettiklerimi,
bir sonsuzluk mavisi,
özgürlüklerin ülkesi,
seni benzetebildiğim tek yer
martıların başkenti...

Eyvallah

Eyvallah, ne çok kullanıyoruz bu kelimeyi hem de yerli yersiz. Ama ne zaman çıksa dilden, manayı ne güzel de tamamlıyor ne güzel bir tılsım bırakıyor dile...

Söz söylemek, konuşmak kolaydır. Ama yerinde söz söylemek ve öz konuşmak bir o kadar zordur.

Eyvallahı meşhur bir derviş baba, mahallesindeki kahvehanenin önünden geçiyormuş, orada bulunanlardan biri bizim derviş babayı işaret ederek:

"Bu adam var ya bu adam, başına ne gelirse gelsin, ne görürse görsün, eyvallah Allah'tandır, deyip geçer," demiş. Kahvehaneye yeni yeni alışan çaylaklardan biri de:

"Yani, ben şimdi şu ensesi kalın kocaman adama, bu çelimsiz halimle gidip bir tokat atsam, Allah'tandır deyip eyvallah mı edecek?" demiş.

"Ne zannettin?" demiş diğeri.

Adamın merakı etrafın tezahüratıyla pekişince, denemeye karar vermiş. Usulcacık derviş babanın arkasına kadar yaklaşmış. Birdenbire zıplayarak dev cüssenin taşıdığı kafanın ense köküne şamarı yapıştırmış. Boyu yetmediğinden olacak elinin ayarı da bir hayli kaçmış. Tokadın sesi yankılanırken, hazret hışımla arkasına dönmüş. Korkudan dizlerin bağı çözülen acemi çaylak güç bela:

"Baba erenler Allah'tan Allah'tan," demiş, ama tesir edeceğine ihtimal vermemiş ve hayatından ümit keser haldeymiş ki, baba erenler:

"Korkma, korkma, Hak'tan olduğunu biliyorum," demiş ve, "Ben, hangi yezidi musallat etti diye bakıyorum," diye eklemiş.

Teslimiyet ama muhabbetle teslimiyet aşka götürür insanı. Eyvallah da böyle âşıkların nişanesidir.

Güya büyük şeytan askerlerini toplamış. Rapor alıp yeni vazifeler veriyormuş. Bu esnada yoldan çıkaramadıkları bir zahidin durumu görülmüş. Şeytan çok güvendiği yeni birini görevlendirmiş. O da insan suretinde bu zahide gelmiş. Hatta zekâsıyla arkadaşlık kurmayı bir şekilde becermiş. Başlamışlar beraber gezip tozmaya. Ama şeytan durur mu, durmaz.

Yavaş yavaş huysuzluk yapmaya, muhalefet ederek sürtüşmeye gayretle hep tartışma çıkaracak zemin hazırlıyor, zahid sağa gitse sola gidelim, oturalım dese kalkalım diye itiraz ediyormuş. Ama bizim zahidin her duruma tek cevabı eyvallah oluyormuş. Kavga gürültü çıkarmıyormuş. Bu halden iyice sıkılan şeytan dayanamayıp esas suretine dönerek, "Eeh, sen nasıl edeceksin be adam, sende isyana kabiliyet yok ki azdırayım," diyerek savuşup gitmiş. Tabii bu işin latifesidir.

Yani bir insana eyvallah iyice işlenmişse, o kişi musibetten, beladan çekişmeden uzak durur. Gelmediğinden değil. Bize musibet gibi gelen şeyleri eyvallah ile karşılar o.

İnsan birçok musibete ben belasından, çekişmekten dolayı uğramaz mı? Adım adım benlikten kurtulmaya basamaktır eyvallah.

Cenab-ı Pir Mevlânâ Celaleddin-i Rumi (kds)'nin oğlu Sultan Veled, şahane bir beyitinde bu güzellikleri özetlemiş:

'Bize ne irs-ı peder, ne servet ü ne cah kalmıştır,
Şuûr-ı hikmete karşı bir Eyvallah kalmıştır.'

Bizlere babamızdan maddi bir miras,
büyük bir servet ve makam kalmadı.
Bizlere Hakk'ın hikmet tecellilerini eyvallahla karşılama hali kalmıştır.

Kuru kuruya taklit etmekle değil, sözün hakikatini idrak ederek söylenmelidir eyvallah. Bu kelime taklitle söylenmeye devam ederse, şuursuz bir alışkanlıktan öteye gitmez.

Daima gözle, gönülle; hakkı, hakikati, sezinlemeye gayret etmekle, yakınlığa etmek isteyişin eseri olursa, bu durumda adım adım benlikten kurtulmaya vesiledir eyvallah.

Taklidimizin tahkike erdirilmesi duasıyla...

Adın Geçer

Derdin derdimdir deyip sarandır sevgili,
Sadece iyi günde değil,
Kötü gününde de yârinim diyendir sevgili...

Üzerine gelen kalabalıklardan bunaldığında, kalabalıkların ürettiği sorunlardan bunaldığında, o gelir ve adını söyler. Tek kelime söylemiştir. Adını. Ama o söylemiştir.

Tüm umutların yeniden çiçek açar, bahar vaktinden önce gelir. Çiçekler güneşe değil, size bakar da açar...

Her ezana karışan dualarım vardır benim sevgili,
Adın geçer,
İçim yanar...
Adın geçer,
Gözüm dolar...
Adın geçer,
Vakit durur...
Adın geçer,
Ömrüm bitecek gibi olur...
Yanımda olmasan da sevgili,
derdimize sarılıp, sabredip,
beklemek düşer...
Kimse anlamasa da derdimizi sevgili,
bize içten bir eyvallah demek düşer...

Alıştığımız Hüzün

Bakarken bile kıyamadığım bir yüzün hayali varken zihnimde,
Nasıl tutuşmasın kâğıtlar, üzerinde yanık bir kalem gezerken?..
Nasıl dolanmasın bu mısralar aşka?

Adını söylerken bile titreyen bir dilim varken yokluğunda...
Nasıl yaşarmasın bu gözler seni düşünürken?
Nasıl yanmasın bu yürek aşka?..

Seni görsem geceler bile güneşe kavuşacakken,
Yüzümün çizgilerine sinen gam kaybolacakken,
Olmuyor, acıya bulanıyor dünyam...

Herhalde unutuyorum diye sanmandan hemen sonra ciddi bir kırılma noktası var. Onu hatırlatan bir şarkı duyduğunda, o akşam ya gerçekten unutursun ya da öyle bir düşersin ki içine anıların. Demir zincirler bağlarsın kendine, anılar denizine atlarsın.

Artık bütün dünya onu hatırlatmak için organize olmaya başlar. Hiç umulmadık yerlerden birileri çıkar 'Hatıralarınız!' diye bağırır. Unutamazsın. Unutma ihtimalin de ortadan kalkar artık.

Yapabileceğin tek şey alışmaktır artık.
Hüzne, özlemeye, onsuzluğa...

Sevmek

Sakladık kalabalıktan,
yalnızca derdimizden anlayan derttaşlara anlattık...

Şiir gibi seven adamların yüzüne ancak hüzün yakışıyor.
Şiir gibi seven adamlar sırıtıyor bu dünyada...
Nereden çıkmıştı bu şiirler, gözlerine bakmaya kıyamamalar?..
Oysaki ne anlatıyordu bize bu hayat? Nasıl sevin diyordu?

Güzel olanı sev, elde ettikten sonra sıkıl diyordu. Yenisini bul; daha iyisini, daha güzelini daha zenginini... Televizyonlar bize bunu öğretmişti. Dizilerde oyuncular böyle sevdaları anlatıyordu. Çıkmaktı adı. Yöntemi de onunla olmazsa, ötekiyleydi... Sokaktaki reklam panoları bize ne anlatıyordu?

'Güzeli sevmeyi', güzel sevmeyi değil!
'Zengini sevmeyi', zengin yürekliyi değil!
'İtibarı olanı', takvası olanı değil!

Ömrüm hayatım dediğimiz kadın/erkek gittiği zaman ne yapmayı öğrettiler bize? Sana ihanet etti, tam ona güvenmiştin ki öylece bırakıp gitti seni. Hadi, birkaç gün önce ömrünü paylaşmak istediğin insana hakkını haram et.

Sevgi hassas bir kelebeğin nadide kanatları gibi.
Ve sevgi bir insanın gönlündeki en büyük devrim.
Ve bir kelebeği sevmek istiyorsan, kalbini ona açman gerekir.
Cesaretle onun yüreğine girmesine izin vermen gerekir.
Sevmek, sadece sevmek değil,
onun da seni sevmesine izin vermektir.

Ve bir insanın yüreğine girmesine izin vermen, yani seni sevmesine izin vermen, ona savunmasız yanını açman demektir.

Risklerin en büyüğü. Ya o hassas yerini kimsenin koruyamadığı gibi korur ya da sana büyük zarar verir. Bundandır sevdim diyenlerin bir süre sonra büyük acılar çekmesi. Emanetine iyi bakılmamıştır...

Sevmek tanışmanın ötesindedir... Tanışmak, dairenin çeperini görmek ve ondan etkinlenmektir. Peki, ya içi? Çeper %1 iken çepere sevdalanıp içini görünce sıkıntılara düşmüyor muyuz? Sorun Allah'ın adaletsizliği mi? Yoksa çepere sevdalanıp, çeperin içini hayalimizdeki özelliklerle donatıp, gerçeğini tanıdıkça yanıldığını anlayan bizlerde mi sorun? İçi Allah aşkıyla dolu olmayan bir dairenin çeperi güzel olsa ne olur? Hem en güzeli 5-10 yıllık bir güzellik değil mi?

Bir kıvılcım gelir malını alır,
Bir sivilce gelir güzelliğini alır...

Bir insanı sevmek, tanışmak değildir Fesleğen. Dokunmak değil, saçını görmek değil, sesini duymak değildir. Yaratılmış tüm mesafeler de sevmelere dâhildir. Uzaktan sevmek başkadır. Dokunarak âşık olunmaz. Aşk uzaktan seve seve imanını artırmaktır.

Sevgi nadiren açan bir çiçek. Koca yılda birkaç gün açan bir çiçek. Bir yaz çiçeğini kar altında arıyorsun. Bir dağ çiçeğini sokaklarda arıyorsun. Sevip içini açmaktan özünü göstermekten korkuyorsun. Korkaklar sevemez.

Birlikte olan insanların çoğu sevdiklerine kendilerini inandırmış. Ama sevmiyorlar. İki farklı gönül bir olduklarında sevgi gelir. Sevgi ancak bu bir olma durumunda gelir. Sevmek bir insana uğrayınca etrafına huzur gelir. Etrafındaki çiçekler sanki yeniden açmaya başlar. Seven adam açan çiçekleri görmeye başlar.

Seveceksin, korkmayacaksın. Yüreğine bir çiçek kokusunun sızmasına izin vereceksin. Müsaade edeceksin. Açacaksın yüreğini. Unutma, sevdiğine yüreğini açtığın kadar o da sana açar yüreğini...

Sevdaları tekleten şey korkudur. İnsanlar sevmez, insanlar korkar. Sahip olmak ve elinde tutmak için bir düzenek kuruyoruz. Sevmekten, sevdiğimize yaslanmaktan korkuyoruz. Sanki hiç ölmeyecekmiş gibi sonsuz planlar yapıyoruz.

Ölümlü planlarımız ölüyor, üzülüyoruz.
Ölümlüyü seviyor, sevgimiz ölüyor, üzülüyoruz.

Kim ölümden mal kaçırabildi?
Kim ölümden güzelliğini kaçırabildi?

Kim ölümden sevdiğini kaçırabildi? Sevenler kaçırdı, Hak için sevenlerin sevgilerine ölüm yetişemedi. Onlar dünya maksatlarının ötesinde sevdi. Onların sevgileri sonsuzluğa uğurlandı.

Seven için ölüm bir ayrılık değil, birkaç şehir bir ayrılık değildir. Uzaktan sevmek diye bir yol vardır sevdiğin kokan. Koklaya koklaya bitmeyen, yürü yürü yorulmadığın. Uzaktan sevdikçe aşkının imana dönüştüğü bir yol. Bir imtihan, bir güzellik. Gül kokulu bir bahçe, unutamadığın her yanını saran bir fesleğen kokusu...

Biliyorum, insanlar bunu anlatmıyor sana. Kapa kulaklarını, duyma onları. Allah'ın, en güzelin, en sevgilinin karşısına geçince yanında kimse olmayacak. O dizide sevda tanımı yapan pahalı yönetmenlerin yalan senaryoları işine yaramayacak.

Avuçların konuşacak. Ettiğin dualar konuşacak.
Alnın konuşacak, güzel kokulara değen alnın...

Aşk Varsa Ben Olmaz

Âşık uzun vakitçe görmediği sevgilisini özlemiş ve artık dayanamamış yollara düşmüş. Günlerce yol yürümüş. Gelmiş maşuğun kapısına. Kapıyı çalmış. Tabii içinde bir ümit kapı açılacak biraz sonra. İçeriden ses gelmiş: "Kim o?"

Âşık da sevdiğine: "Ben geldim," demiş.

İçeriden bir ses daha gelmiş: "Hâlâ sen varsan, gelen sensen, git biraz daha yan. Daha vuslatın vakti gelmemiş."

Âşık bu sözle beraber vurmuş kendini çöllere. Düşünmüş düşünmüş, maşuğu ne demek istemiş bu sözle diye. Yıllarca gezinmiş, yanmış yakınmış durmuş çöllerde, geriye kendinden bir eser kalmamış. Ortada kendisi kalmamış. Bir daha gelmiş kapıya. Çalmış kapıyı. İçeriden bir ses gelmiş: "Kim o?" "Sensin, sen geldin," deyince, kapı ardına kadar aralanmış.

Aşk gelmek için 'ben'in gitmesini bekler. Eğer hâlâ sen varsan, eğer hâlâ sende senden eser varsa, eğer hâlâ maşuğun olduğu yerde senin varlığından söz edilebiliyorsa, ortada aşk yoktur.

Uyuyan Göz

Uyuyan göz gerçeği göremez. Uyuyan göz uykudakileri görür ve onlara inanır.

Mesela rüyanızda kendinizi zengin bir insan olarak görseniz, kendinizi işinize verir. Mallarınızı artırmaya çalışır, başkalarıyla kavga edebilir, sorunlar yaşayabilir bu ömür bitmez diyebilirsiniz.

Ya da bir padişah olduğunuzu düşünün, fetihler yapmak için ordu kurar ordunuzu büyütür, büyük savaşlara girersiniz. Vezirlerle sorunlar yaşayabilir, onları astırabilir ya da kendiniz ölebilirsiniz.

Tüm bu olaylarda kendinize göre haklısınızdır. Kızgınlıklarınız, stresleriniz, endişeleriniz, hırsınız hatta öldürdüğünüz insanlar konusunda haklısınız ve bunlar sizin uğraştığınız hayatınızı harcadığınız şeyler olur.

Ta ki anneniz hadi uyan, okula geç kalacaksın diyene kadar.

Uyandığınız an, padişahlık da gider, servet sahibi olmak da; para da gider, mal da, güzellik de. Çünkü uyandınız. Uyanık göze sahipsiniz. Ve kendi kendinize dersiniz nasıl sıkıntıdaydım öyle, iyi ki uyandım.

Nasıl da dert etmişim gerçek olmayan bir şeyi. Nasıl da kızmışım o kadar kişiye, nasıl da üzülmüşüm gerçek olmayan geçici şeylere. Hepsi boşaymış, hepsi rüyaymış. Hepsi bitecekmiş, hepsi hayalmiş.

Belki Fesleğen, belki de şu an bir rüyadayız?
Bütün dünya sıkıntılarımız dünyada kalacak.
Hadi uyan, cennete geç kalıyorsun diyecek biri ve uyanacağız.
Tertemiz bir ırmaktan suyla yüzümüzü yıkayınca ayılacağız?

O halde neyin kavgasındayız biz Fesleğen?
Neden bu gitmeler?
Neden bu gidince küsmeler,
üç beş mal için ömürden vermeler?
Yüzyıllardır uyanın diyen kitaplara inanmıyoruz da,
Birinin gelip bizi uyandırmasını mı bekliyoruz?

Ağlama Diyenler Yüzünden Hep

Ağlayabilecek kadar güzel bir kalbimiz varken, neden ağlamayız? Ağlamak insani bir duygu değil mi? Yoksa ağlamanın kötü bir şey olduğunu mu öğrettiler bize? Ağlamak kötü bir şey mi dediler?

Evet, dediler. Ağlamanın ayıp bir şey olduğunu öğrettiler bize.

Kimler onlar? Yağmur yağdığında kaçmalısın diyenler mi? Toprağa basma ayakların pislenir deyip, bizi betonlara mahkûm edenler mi? Ağaçsız, bitkisiz, ruhsuz şehirler kuranlar mı? Çiçek kokuları yerine, egzoz ve sigara kokularına bizleri alıştıranlar mı? Bizlere mektup yazmayı unutturanlar mı? Domatesin tadını unutturup, bizi plastik yemeye mahkûm edenler mi? Kuzineli sobanın üzerinde kestane, kızarmış ekmek keyfini unutturanlar mı? Közde pişmiş patates yerine, hamburger ekmeklerini bize öğretenler mi? Ayaklarımız toprağa basacağı yerde kat kat alışveriş merkezlerini bize gezdirenler? Dedelerimizden hikâye, masal dinlemek yerine bize televizyonlarda duygusuz yapay diziler izletenler mi?

Evet, onlar.

Ve onlar bize ağlama dedikçe, salya sümük ağlayasımız geliyor...

Kâğıttan Denizler

Küçükken kâğıttan gemiler yapardım; bazen derede, bazen gölde, bazen küçük bir leğende yüzdürürdüm. Bazen yüzdüremesem de hayal ederdim. Hayallerime sığdırırdım gemileri, tertemiz bir güneş doğdururdum tertemiz bir dünyanın üzerine. Ne tebessümler sığardı minicik ellerimle yaptığım o gemiye ve ne çok hüzünleri yolcu ettim ben o gemiyle.

Şimdilerde kâğıttan gemiler yapmak yerine, kâğıttan denizler yapıyorum. Satır satır dalgaları olan. Dalga dalga senin kıyına vuran. Yolcu ettiğim bir mısra ancak senin kıyına vurabilir zaten.

Bazen bir istiridyenin kıymetlisini, incisini alıp sana hediye ediyorum.
Görmüyorsun, biliyorum,
Bilmiyorsun, seviyorum...

Denizyıldızlarını saçlarına takıyorum. Hiç görmediğim saçlarına... Bir gülü kokluyorum içime çeke çeke...

Sevmenin anlamı ne kadarsa, işte o kadarını üzerimde taşıyorum. Tanımı nedir sevmenin, bilmiyorum ama yapabildiğim kadar yapıyorum. Bir dalga gibi ancak kâğıtlara vurabiliyor sözlerim. Nakış nakış ismini, kokunu işliyorum kâğıtlara...

Bir deniz gibi seviyorum...
Gelsen de, gelmesen de kıyına vuruyorum,
Bilmiyorlar, inanmıyorlar, anlamıyorlar,
Ben geceleri onlar uyurken.
Seni,
Fesleğenimi,
Sevip sevip duruyorum...

Masadaki İplikler

Bir seferden bir şey olmaz demekle başladı tüm hikâyemiz. Kendimizi, sevdiklerimizi, inandıklarımızı, değerlerimizi kaybettik. Böyle olacağını bilmiyorduk sevgili derttaş. Bilseydik, yapmazdık...

Bir masada uzandığını düşünün. Birisi gelse, incecik bir iplikle bağlasa seni masaya? Masadan rahatlıkla kalkarsın; çünkü incecik tek bir iplik seni masada tutmaya yetmez.

Düşün ki her kötülüğümüzde, her günahımızda, her hak yememizde o adam incecik bir iplikle daha bağlıyor seni masaya. Sence bu zamana kadar yaptıklarımızla üzerimize örülen iplikler, gücümüzle koparabileceğimiz kadar zayıf mıdır?

Ne kadar yığılmıştır kim bilir. Bir şey olmaz dediğimiz ufak ufak lüzumsuz işler, haramlar öyle birikmiştir ki... Kalkacak gücümüz yoktur. O incecik iplikler kocaman halat kadar kalınlaşmıştır.

Kalbimiz körleşir. Masada o kadar uzun süredir kalkmadan yatıyoruz ki, halimize öyle alıştık ki olan bitenden habersiz yaşıyoruz.

İşte bundan dolayı bu kadar rahatız, bilmediğimizden. Yattığımız yerin rahat olduğunu sandığımızdan. Oysaki felaketimiz olacak, oysaki soğuktan donmak ölmek üzereyiz burada.

Yata yata vücut yatma şeklini almış ve ona uyum sağlamış. Ayağa kalkma ihtiyacı duymuyor. Dua etme ihtiyacı duymuyor.

Bir yerden bu iplikleri sökmeye başlamalıyız Fesleğen. Bizi o masaya bağlayan sebep işlediğimiz o minik günah ise sökülmesi de minik bir tevbeden geçer.

Tam şu an düşün sevgili derttaş, yaptığın yanlışlar işlediğin günahlar nedir? Bir tanesinden vazgeç, tevbe et. İşte seni saran bir iplik koptu bile.

Arkadaşlarınla bir araya geldiğinde, birilerinin hakkında mı konuşuyorsun? Artık konuşma, işte iplerden biri daha koptu.

Sana hiçbir faydası olmayan, haram sevdalar anlatılan dizileri mi izliyordun? Dur artık, izleme, göreceksin kalın iplerden birisi daha kopacak.

Sevmeye çalıştığın insanı sokaklarda, Facebook'ta, Twitter'da mı arıyorsun? Dur, arama, tam şu an buna karar ver ve sadece sana en doğru sevdayı verebilecek Allah'ı ara, O'na dua et, sadece ondan iste hayırlısını. Bir bir kopacak iplikler, kurtulacaksın o masadan.

Bir bir vazgeç haramlardan derttaş,
çözülecek tüm iplikler,
kalkacaksın özgürlüğüne ve hakikate,
sol yanma alıp sevdiğini, düşeceksin gül kokulu yollara...

Gül Muhabbet

Gecemiz yâr olsun Feslğnim...

Bu geceye başka kokular yayılıyor. Aşka adanan bir koku. Bu yüzden fesleğen kokusuna kelimeler saklıyorum satırlarıma. En çok fesleğenler anlatır mıydı sevdanın kokusunu?

Muhabbetin aslı ses verdiği cümle değildi ki zaten. Muhabbet dil susa bile yürek konuşunca, kokuyu alabilmekti sessiz sözsüz satırlarda.

Sonrası yağmuruna kavrulan çöl topraklarına benzeyen dudaklarımızla dili kalbe, şükürmaktı...
Öyle fesleğen kokuyor ki gece satırlar.
Elimde vaktin demini aş çay!
Solumda penceremin kenarında sensizliğimi dolduran yedi tane fesleğen,
elimde seni kendime yazdığım kalemim,
öyle işte, seni kendime yazıp duruyorum,
çünkü inanıyorum sevdan,
seni kendime yazdığım gibi
bir gün de Allah seni bana yazacak...

Anlatıp anlatıp duruyorum seni Allah'a,
nasıl sevdiğimi, nasıl özlediğimi,
gecenin alnım secdede, dilim artık ses vermez oluyor.
Yüreğimden konuşmaya başlıyorum.
Zulamda ise dua ve boncuk gözyaşı var,
saatlerce sessiz sözsüz seni Allah'a anlatıyorum...
Ve cümlelerimi sonlandırdığımda yine aynı dua,
Allah'a emanet sevdiğim.
Emanetleri emin olan Allah'a emanet...

Anne Karnından Çıkmak İstemeyen Bebek

İnsan,
ana karnındayken kan emer,
kandan kesilince süt,
sütten kesilince lokma yemeğe başlar.
Lokmadan kesildi mi, hakikate açar gözlerini.

Ana karnındaki çocuğa birisi dese ki: 'Dışarıda çok güzel bir dünya var. Burası gibi küçük ve karanlık değil. Dağlar, denizler, renkler, kokular, hisler var. Anlat anlat yine de anlatamayacağın bir dünya var.' Ve çocuğa desen ki hadi çık gel bu dünyaya. Çocuk çıkmak istemez, o mucizevî güzellikleri anlatsan bile, o karanlık yerden çıkmak istemez. Sözler kulağına girmez. Anlamaz. O karanlık renksiz yerde durmaya devam eder.

İşte dünyada bizler de buna benziyoruz. Sonsuz renkler, sonsuz koku ve mutluluklar varken, bu dünyadaki nimetler için terk edemiyoruz burayı. Bu dünya sonraki âleme göre kör karanlık bir kuyu değil midir?

Nasıl ana karnındaki bebek kanı sevdiği, onunla beslendiği için çıkmak istemiyorsa, biz de alıştığımız bu dünyadan çıkmak istemiyoruz. Bebeğin durumu ile aynı durumumuz.

Rüyalarımızı gerçek sanıp, rüyalardan uyanınca anlıyoruz durumu. Rüyalarda ağlıyoruz, uyanınca kendimize geliyoruz. Rüyalarda korkuyoruz, uyanınca şükür ki gerçek değilmiş diyoruz.

Anne karnında yaşadığımız tecrübe, her gece gördüğümüz rüyalar. Belki de bu dünyadan da uyanacağımızı, yeni bir hakikate başlayacağımızı anlatmaya çalışıyor bize... Belki de?

Belki de dünyadaki çok mühim işlerimizden dolayı hakikati merak etmeye sıra gelmemiştir. Belki de...

Mağaradaki Derviş

Âşık olmuştu delikanlı. Hem de padişahın kızına. Çarşısında bir iş için yeni geldiği köyde padişahın kızını görmüş ve âşık olmuştu. Sevdiğinin derdinden mecali kalmamış bir ihtiyar yetişti imdadına. İhtiyar adam derdini sordu delikanlıya:

"Gözlerim günlerdir uyku görmedi. Yiyemiyorum, içmiyorum, işi gücü yapamıyorum. Gecem, gündüzüm sevdiğim kesildi. Ben bir garibim, o padişahın kızı. Ben yanarım derdime, çare de yoktur bu derde," dedi...

Bir ah çekti ihtiyar adam. Yüzünü nefes almadan konuşmasını sürdüren delikanlıya çevirip, tebessüm etti.

"Kolay evlat kolay. Şu tepeyi görüyor musun? İşte orada bir mağara var, orada git ve kırk gün boyunca Allah Allah diye tespih çek," dedi.

Garip genç:

"Nasıl yani, kırk gün orada Allah Allah çeksem, padişahın kızına kavuşacak mıyım?" dedi.

"Evet," dedi ihtiyar adam. Çaresi kalmayan garip genç de yola koyuldu ve o tepedeki mağaraya yerleşerek tespihlerine başladı.

Günler günleri, padişahın kızının hayaliyle tespih taneleri gibi kovalayadursun, mağaranın yakınındaki köyleri bir söylenti çoktan sarmıştı. Herkes birbirine karşı dağdaki mağarada gece gündüz 'Allah' diyen gençten bahsediyordu. Cami çıkışında ihtiyarlar, çeşme başında kadınlar, tarlada işçiler, top oynarken çocuklar, herkes onu konuşuyordu:

"Şu karşı mağarada bir derviş varmış, kendini Allah'a adamış, gece gündüz durmadan Allah diyormuş, Allah Allah..."

Âşık genç haftalardır tespihini çekiyor, onu ziyarete gelen köylüler uyuduğunu sandıklarında bile tespih tanelerinin parmaklarının arasında dolaşmaya devam ettiğini gördüklerinde, bu nasıl uyku diye soruyorlardı kendilerine.

Kırk günün yarıdan fazlası geçmişti, o durmadan Allah diyordu, ama ne padişahın kızı vardı, ne bir haber, ne bir ümit kırıntısı. Acaba, diyecek oluyor, yutkunuyor, hayır diyor, tespihine bakıyor, bir kalp gibi atan sağ el işaret parmağını sabitlemeye çalışıyor, avuçlarını sıkıyor, gözleri doluyordu.

Âşık çoban bir gece yarısı uyandı. Namazını kıldı, yeniden eline tespihini aldı, gözlerini kapattı, boynunu neye bağlayacağını bilemediği kalbine doğru büktü, dudakları kıpırdamıyordu artık, sustu gece, mağaranın duvarları sustu, tükendi her şey, hiç tükendi, an bitti, sadece bir söz kaldı: Allah...

Kırk günün dolmasına üç beş gün kala, mağaradaki dervişin namı bütün ülkeyi sarmış, nihayet sarayın koridorlarında konuşulur olmuştu.

Meselenin aslını merak eden padişaha, bu insanların bir yerde sürekli kalmadıklarından, bulundukları mekâna bereket getirdiklerinden, ne yapıp edip bu dervişi ülkelerinde yaşamaya ikna etmeleri gerektiğinden uzun uzun bahsetti baş veziri.

Padişah bu gibi meselelerde köydeki herkesin ihtiyar bildiği Hakk dostuna gider ve ona durumu anlatır, o ne derse onu yapardı. Vezirin konuşmasından sonra yine dağ kulübesinin yolunu tuttu. Hürmetle diz çöktü bilge ihtiyarın önünde. Derdini anlattı, derman diledi. Sarayının yanına bir saray yaptırmaktan, o dervişi veziri yapmaya, sancak tuğ vermeye kadar saydı her şeyi. Bilge ihtiyar:

"Hünkârım, gönül erleri mala-mülke, makama-mansıba itibar etmezler. Kızınızın nikâhını teklif edin sultanım," dedi. Padişah şaşırmıştı.

"Nasıl yani," diyebildi, "Bu şerefi bize lütfederler mi, kabul ederler mi?"

Kırkıncı günün güneşi batmak üzereydi, genç âşığın mağarasının üstünden. Padişah ve ihtiyar bilge en önde, arkalarında vezirler, onların arkasında halktan meraklı bir kalabalık mağaraya doğru yürümeye başladılar.

Bu arada bizim âşık kendinden öylesine geçmiş, tespihiyle öylesine bir olmuştu ki gelenler içeri girseler ve bir tespihten başka bir şey bulamasalar şaşırmazlardı. Padişah edepte kusur etmemeye çalışarak içeri girdi, ellerini birbirine bağladı, duyulması güç bir sesle:

"Efendim," dedi, "sizi ziyarete geldik."

Yavaşça başını çevirdi âşık, sonra bütün vücuduyla döndü, gözlerinde en ufak bir şaşkınlık emaresi yoktu, sapsarı bir heykel gibiydi. Herkes heyecan içinde. Vezirler, halk, ihtiyar, mağara, tespih, sessizlik, duvar. Hatta güneş bile batmaktan vazgeçmiş, kafasını mağaranın içine doğru uzatarak olan biteni görme telaşındaydı.

Padişah meramını anlattı, türlü tekliflerde bulundu. Ne saray, ne vezirlik, ne tuğ ne de sancak, hiçbirinde gözü yoktu dervişin.

"Efendim," diyebildi en son, sessizce, "benim bir kızım var efendim, zat-ı âlinize layık değil belki ama lütfeder nikâhınıza alırsanız, bizi bahtiyar edersiniz..."

Kırk günlük çile nihayet bitmiş, olmaz denilen olmuştu. İşte âşık maşuğuna kavuşacak, murat hasıl olacaktı. Soru ve cevap sanki bu soru sorulsun, cevabı verilsin diye yaratılmıştı. Sessizlik ilk defa bağırmak, haykırmak istiyordu ve bütün gözler genç adamdaydı.

Usulca doğruldu oturduğu yerden, etrafını şöyle bir süzdükten sonra, gözlerini padişahın gözlerine dikti, sarhoş gibiydi. Kendinden emin bir ifadeyle:

"Hayır," dedi, "kızınızı istemiyorum."

Birden ortalığı bir sessizlik kaplayıverdi. Padişah mahzundu, halk hayret içindeydi, vezirler şaşkınlıkla birbirine bakıyor, ihtiyar bilge tebessüm ediyordu.

Halk mırıldanıyordu, 'Nasıl olur da padişahın kızı reddedilir,' diyorlardı.

Güldü âşık çoban gözleriyle ihtiyar bilgeye döndü ve:

"Ben kırk gün padişahın kızı için Allah dedim, Allah padişahı da, vezirlerini de, kızını da ayağıma getirdi. Ya bir de Allah için Allah deseydim," dedi...

Ve o günden sonra hiçbir şey için, sadece Allah için Allah çekmeye ömrünü zikre adadı...

Peki, biz ne yapıyoruz? Ayşe, Hande, Tuba çekiyoruz kalabalık sokaklarda! Ahmet, Cüneyt, Hakan diyoruz sosyal medyalarda! Ne zaman öğreneceğiz Allah demeyi.

Eğer Allah için düşmek istiyorsak bir gönüle ve o yüreği bize verecek olan Allah'sa, kimden istemeliyiz o gül yüzlüyü?

Sevgili dost, biz neye hazır olursak, o bize verilecek.
Sokaklarda değil, dualarında ara ki sevdiğini,
hazır olduğunda verilsin sana hayırlı bir sevgili...

Rüzgâr

Bir mektup yağmurdan. Etraf hareketleniyor, çiçekler, ağaçlar. Yavaşça açıyorum mektubu. Yağmurun habercisidir rüzgâr, hazırlan diyor yağmur geliyor...

Yağmuru çoğumuz sever ama rüzgârı es geçeriz hep. Şiir yazılmaz mesela rüzgâra. Görülmediği için mi? Hayır, görmeden sevmelere yeterince alışığız. Biz görmeden daha iyi severiz hatta. Koca şehirlerde görmediğimiz kalmadı, öğrendik ki görmeden sevmeler daha bir sevme oluyor...

Rüzgâr pis ile temizi ayırır. Sivrisinekleri bağlardan bahçelerden ayırır. Sevenlerle sevemeyenleri ayırır...

Dertler, sıkıntılar da rüzgârın sivrisinekleri güzel bahçelerden uzaklaştırdığı gibi hak edenlerle hak etmeyenleri ayırır. Derdin sonunu, yani rüzgârın sonunu sivrisinekler göremez. Gerçek sevenler rüzgârda belli olur.

İşte bundandır sabrım, işte bundan daha çok essin rüzgârlar.

Bütün gücümüzle açtık avuçlarımızı semaya, tabii ki vuracak rüzgâr sırtımıza.

Düşürmeye, uzaklaştırmaya çalışacak bizi.

Düşmeyin derttaşlar.
Dayanın derttaşlar
böceklerden, sivrisineklerden temizlenecektir sevdalar.
Aşk estiriyor bu rüzgârları.
Güzel bir yağmurun habercisidir bu rüzgârlar.

O eller boş kalmayacak hep.
Gökten yağacak ellerimizden öpecek damlalar.

Gökten yağacak derttaşlar.
Söz veriyorum bitecek bu rüzgâr.
Sabredenler o bereket yağmurunun altında ıslanacaklar.

Sevdiklerimizle mi peki? Belki evet, belki hayır. Biz sadece sevdik, gelirse gelmezse diye değil. Kavuşursak diye değil. Hak için. Yolumuzda bize yârenlik edeceği için sevdik. Gelmezse küsecek değiliz. Korkmayın, nasibimiz neyse ona sevdiriliriz.

Essin rüzgârlar, hiç sönmeyecek sabır ateşinizi yakın yüreğinizde. Gökten yağacak bereket yağmurları, tertemiz ellerle bekleyenlerin ellerinden öpecek melekler...

Gül İle Bülbül

Göğsümüzün gergefinde dokuyoruz ömrü!
Acının yanına sabır çiçeklerini işlememiz lazım ki;
yanışımızın bu dünyada imtihan olduğunu anlamak
ve anlatmak için olsun...

Gülü seven dikenine katlanır,
Bilirsin sevgili dost,
Bilirsin de güle âşığım deyip,
ne diye dikeninden sızlanır, vahlanırsın...
Âşık hiç derdine kızar mı?

Bülbül gibi sevmeyeceksen, gönlünü boşa yormayacaksın der ya eskiler, nerden gelir bilir misin Fesleğen? Bir kısa hikâyedir Fesleğenim ama acısı uzun uzun saran;

Zamanın birinde bir bülbül, gülen meftun olmuş. Ama ne meftun. Bülbül gülü, bağrından akan kanıyla canıyla gülü beslemeye başlamış.

Gözyaşlarıyla sulamış gülü...
Gülse kırmızı gonca gonca açmaya başlamış...

Bir gün göklerden uçan kartal gülü bahçede görmüş, güzelliğine vurulmuş. Gelmiş gülün yanına açmış derdini,

Gül de kartalı sevmiş...

Ee, kartal bu göklerin efendisi, güçlü kuvvetli. Yanı başında aşkından biçare öten bülbülcüğü unutmuş. "Gitme, kal!" diyen bülbülcüğü duymadan dağların tepesine doğru kartalın ağzında yükselmiş. Gül gidince bülbül harap bitap olmuş, yemez, içmez, ötmez olmuş...

Kartal gülü dalından koparınca, güzelliği günden güne solmaya başlamış,

Kartal da zamanla bakmaz olmuş gülün solgun yüzüne, kartalın sevgisi sadece gülün güzelliğine imiş çünkü. Gül anlamış ki onu bu kadar güzel yapan, bülbülün fedakârlığı, aşkı imiş.

Bin pişman olmuş onu bırakıp gittiğine. Dönmek istemiş bahçesine. Kartal da bırakmış bahçesine. Gülü gören bülbül solan rengin, güzelliğinin gitmesine aldırmamış...

Gül tutunmuş toprağına, garip bülbül konmuş yanı başına...

Eskisi gibi bağrına dikeni saplaya saplaya canıyla kanıyla beslemiş gülü. Gül güzelleştikçe, bülbül zayıflamaya başlamış, bitap düşmüş...

Çünkü gülü yaşatmak için her zamankinden daha çok vermiş kendi kanından canından.

Bir sabah gül alev gibi kıpkızıl bir gonca olarak açmış, bir de bakmış ki yanı başındaki küçük bülbül can vermiş. Bülbül sevdiği yaşasın diye kendi canından geçmiş meğer. Gül o gün anlamış ki aşk, bülbül gönüllerin işi. "Bülbül gibi yanmayacaksan, canından geçmeyeceksen aşk meydanına çıkmayacaksın," deyip öyle bir ah etmiş ki, kırılmış dalı bülbülün yanına düşüvermiş gül goncası...

Aşk serden geçmektir, âşık aşkına boyanmadıkça aşk yoktur. Aşk gayret ister, emek ister, sabır ister. En önemlisi teslimiyet ister...

Aşka boyanmaya başlar gerçekten sevenler,
Gerçekten sevenler canından da, malından da geçer giderler...

Yağmura Kızar Mı İnsan?

Eyvallah nedir bilsek, kızgınlık nedir unutacağız...

Bir davete giderken talihsiz bir şey yaşasan. Bembeyaz gömleğinin üzerine kuş pisledi diyelim.

Ne yaparsın? Kuşa bağırıp çağırır mısın? Hayır.

Peki, aynı pisliği bir insan atsaydı üzerine, muhtemelen uzardı konu. Sıkıntı çıkardı.

Biri yoldan geçerken seni ıslatsa sorun olur ama yağmura yakalanıp sırılsıklam olsan, oturup da yağmura sinirlenip, bağırıp çağırmazsın.

Bir bahar akşamı, karıncaların su içeceği bir deniz sakinliğinde kayıkla denize açılmışsın ve hafif kestiriyorsun kayıkta. Sonra birden 'tak' diye bir ses geliyor. Saliselik bir anda gözünün önünden senaryolar geçer. Biri geldi koca denizde kayığıyla bana çarptı ya da birisi bir şey fırlattı vs. Sinirli şekilde kalkarsın ayağa ve gördüğün şey denizin kıyıdan söküp getirdiği kocaman bir ağaç gövdesi. Sinirin devam eder mi? Hayır! Anında geçer; çünkü kızacak kimse yoktur. Gayet tabii bir olay gerçekleşmiştir.

İnsan, yani olması gerektiği gibi bir insan başına gelen hiçbir olayda sinirlenmemelidir. Böyle biri koca, duru, sakin bir okyanus gibidir. Olayların içinde kızacak bir insan görmez. Onun için her şey Hak'tandır; dolayısıyla ortada kızacak kimse yoktur. Her şeye eyvallah der, geçer.

Başımıza gelen her şeyi eyvallah kalkanıyla karşılamamız duasıyla...

At ve Sahibi

Fesleğen, iyi dinle.

At sahibi atıyla birlikte bir ahıra girer. Ahır saman doludur. Ahır bir insan için sıkıcı, kokulu ve yiyeceğin olmadığı bir yerdir. Bir at içinse yiyecek dolu, barınabileceği güzel bir yerdir. Ahıra atıyla birlikte giren sahibi oraya atı için girmiştir. Oradaki herşey at içindir. At gidip karnını doyurabilir ve barınabilir.

Ancak içeri atıyla birlikte girdi diye, atın sahibi oradan karnını doyurmaya kalkarsa olmaz. Midesi dayanmaz, huzursuz olur, sıkıntılar çeker. Yapamaz. Huzur adamı terk eder orada yaşamaya çalışırsa.

Sevgili Fesleğen, biz de bir bedenle birlikte bu dünyaya geldik. Bu dünya bedeni doyurmak içindir. Ruhumuzu doyurmak için değil. Bu nesneler ancak bedeni, nefsini mutlu edebilir. Depresyona girmeler, beşeri sıkıntılar içine ara ara düşen huzursuzluklar hepsi bundandır. Bu dünyada ruhunun huzura kavuşmasına çalışmak, ahırda atın sahibine saman yedirmeye benzer. Atın sahibine saman yedirmeye çalışıyorsun. Ruhunu ölümlü bayağı şeylerle beslemeye çalışıyorsun.

Şu dünyada yaptıklarına bak sevgili dost,
Sen hangisisin?
At mısın, sahibi mi?
Samanla mı doyacaksın, muhabbetle mi?
Hayatına bir bak, nasıl yaşıyorsun Fesleğen?
Hangisine benziyorsun?
Sahibine mi? Ata mı?

Sevenlerin Suçu

Ne yazacağım ki böyle ellerim titremeye başladı.
Sanırsın ki bir kavuşma yazacağım sevgiliye.
Ancak sevgiliye kavuşma hikâyesi ritretebilir elleri böylesine.

Hasret denen buğulu düğümü kısaltmak için ne lazım?
Sevilmek için ne lazım?
Hiç ait olmadığın bir yerde yaşadığını hissettin mi?
Tabii ki hissettin. Çünkü sen de sevdin.
Herkes bir gün mutlaka sevmiştir.
Herkes mutlaka bir gün o gönül derdini sırtlamıştır.

Kimi sevdik de böyle kaldık peki?
Hüznünü sevebilecek insanlar olduğumuz için mi bize yüklendi bu ayrılık hasreti?
Neden bazılarına bazılarıyla olmak düşerken, bize kâğıtları sevmek düştü?

Derdimize eyvallah da, vakti gelecek mi tebessümün de?
Hüznümüze de tebessüm ederiz biz eyvallah da,
sıra gelecek mi yârin yüzünü görmeye de?

Bir hikâyenin sonuna kavuşma yazmanın bedeli ne olur ki?
Kaç kalem tükettim seninle bir kavuşmaya gitmedi elim...
Hangi dağa, hangi taşa yazılmıştır tanımı böyle sevmelerin?
Hangi suç işlenmiştir de ayırmıştır böyle sevenleri?
Yazık değil mi Fesleğenim, yazık değil mi?..

Men Lem Yezuk

Sevgili Fesleğen;

Sil gözyaşını.
Kapar gözlerini.
Bir taş plak koy pikaba.
Biraz aç sesini.

Bir şiir anlatacağım sana. Kimsenin anlamayacağı bir şiir. Bizim şiirimizi anlayacak değiller ya. Boş ver onları. Terk edelim, onlara bırakalım onların renkli şaşalı dünyasını. Bize göre değil burası. Biz buraya talip değiliz zaten. Bir yudumda bitecek bir dünyaya mı talip olacağız? Üç beş renge, üç beş kâğıt, metal parçasına mı talip olacağız?

Onlara bırakalım buraları Fesleğen. Biz ne için varsak, ona talibiz. Biz sevdalara talibiz, sevmeye talibiz. En sevgiliye talibiz...

Bazen farklı bir dünyadan geldiğini hissediyor insan. Ya da farklı bir dünyaya konduğunu, yabancı gibi hissediyorsun kendini insanlara, çevrene, ailene. Herkese. Etrafın kalabalık bir sürü insan var ama yalnızmışsın gibi işte. Derdini anlatabileceğin, konuşabileceğin kimse yok. Biliyorum, öylesin. Sen de öylesin. Bu yolda yürüyen herkes öyledir çünkü.

Bir gül bahçesine girince nasıl gül kokuyorsa, bir dava peşine koşunca, bir sevda peşine konunca da yalnızlık, dert bırakmaz adamın peşini.

Yürüdüğün her yer, sokaklar, sokaklardaki her yer, banklar yalnızdır. Sana yalnızlıktır her şey.

İnsanları tanıdıkça, insanlardan soğuyor insan. Onları kendi hallerine bırak sevgili dost.

Men lem yezuk, bilmez yazık...
Tatmamış ki, nereden bilsin...

Bu cümleyi ilk duyduğumdan beri insanlarla olan anlaşmazlıklarım azalmaya başladı. Şu an biri çıkıp gelse, dünya düzdür dese. Nasıl bir tepki verirdik? Sanıyorum ki çok ciddiye almazdık. Strese girmez, gerilmezdik. Çünkü biz biliyoruz ve o bilmiyor. Buna eminiz.

Dolayısıyla çevremizde canımızı sıkan arkadaşlarla da münakaşaya girmememiz gerekiyor. Eğer giriyor ve canımızı sıkıyorsak, ya biz tatmamışızdır ya da onlar. Bilen tartışmaz çünkü anlatır ama tartışmaz, canını sıkmaz. Tatmayan bizsek sükût etmek gerek, eğer onlarsa üzülmemek gerek.

Çayın tadını anlatabilir miyiz? Ya da bir deniz dalgasının ayaklarımızı serinletişini?

Bir muhabbetten nasibini alamamış bir insana nasıl olur da muhabbeti anlatabiliriz. Muhabbet yolunda yürüyenlerin derdinden diğerleri anlamaz.

Bundan sonra biri canını mı sıktı boşver.
"Men lem yezuk, bilmez yazık," de geç sevgili derttaş...

Başkalarını Konuşmak

Acilen başkalarını konuşmayı bırakmamız lazım. Onları, onların hakkında, onların yaptıklarını, oraları...

Buralara bakalım biz, kalbimize bakalım. Kalbin akıttığı kana bakalım, o kanın gittiği hücrelere bakalım. O hücrelerdeki edebe bakalım, o edebin nasıl sevdiğine bakalım...

Seviyorum deyip gidenlerden mi, seviyorum deyip nefsi öldürenlerden mi?..

Sabah namazının abdestlerini düşünün. İşte insanları konuşmayı, çekiştirmeyi bıraktığında, abdest almış gibi yüzüne ferahlık geliyor insanın. Konuşmayın derttaşlar.

Kimse hakkında konuşmayın. Bırakın, hangi şarkıya eşlik ediyorlarsa etsinler. Biz kendi köşemizde kendi sesimizle meşgul olalım.

Tam da sağa sola anlatmalık işler de yapsalar. Konu tam dedikoduluk da olsa. Zamanında onlar da sizin arkanızdan konuşmuş da olsalar. Siz konuşmayın derttaşlar.

Bu işlerle bırakın da Allah ilgilensin. Yapılması gerekeni sessizce yapsın, kimsenin hakkı kimsede kalmasın...

Başkalarının konuşmalarını incelemeyi, yargılamayı bıraktığımız vakit bir perde daha kalkar önümüzden. Kendimizle baş başa kalmanın ilk adımını atmış oluruz. Allah ile yakınlaşmanın ilk adımını.

İnsanlara bulaşmaktan onların dedikodularından kurtulacağız ki Allah'ın muhabbetine ulaşalım.
O muhabbete talip olalım ki
Aşktan nasiplenenlerden olalım...

Güz Yaprakları

Bir sonbahar sabahı...

Havanın, yerin, insanların rengi birbirini tamamlıyor. Bahara veda vakitleri. Ağaçlar yapraklarını yere emanet etmişler. Baharda tekrar almak üzere. Toprak da sarıp sarmalıyor emanetleri, birkaç ay sonra geri vermek üzere emanetine iyi bakıyor.

Sonbahar aylarında ağaçlar yapraklarını toprağa emanet ederler. Sonbahardaki yapraksızlık ağacın hastalığından kaynaklanmaz. Ayrılık mevsimi düşmüştür canına, biraz sabretmeyi öğretirler insanlara. Sonbahar ağaçları sabredin derler bize.

Yeniden doğmak için, daha güçlü olmak için bir sonbahar geçmeli herkesin hayatından. Yoksa güçsüz, şükürsüz kalır...

Ağaçlar sonbahar imtihanlarında meyvesinden yaprağından renginden olur. Biz görmesek de o bahar için köklerini gövdesini besliyor, hazırlık yapıyordur içten içe...

Başımıza gelen sıkıntılar, seviyorum dediklerimizin gitmesi de bundandır...

Belki güzdeyiz, ondandır hüznün yapraklarımızı dökmesi, sabredip güçlenmemiz, şükretmemiz için selam vermiştir bize.

Her sabrettiğimiz imtihanda güçleniriz. Her güçlenmede bir sonraki sıkıntıyı sırtlamak kolaylaşır. Dert dediklerimizde Hakk'ı görmek kolaylaşır.

Bu güz de gelip geçecek Fesleğen, sabret, kokun da tazelenecek, sevgin de...

Üzülme hiçbir gidişe,
belki de gittiğine üzüldüklerin,
seni üzmeyeceklerin gelmesi için gitmiştir...

Bekliyorum

Adını yazmak istemiyorum,
ondandır güzel kokulara benzetmem seni.
Güzel yazmaktı adın,
şiirleri güzelleştirirdi adın,
ama adını söylemek istemiyorum.
Çok zaman oldu geçmedi bende yaran...
Ne kadar yazsam da bir adının gerisinde kalıyorum.
Sanki kelimeler adında düğümleniyor.
Geceyi hep sende bitiriyorum
ve her sabah senle başlıyorum...

'Böyle sevmek mi kaldı' diyorlar,
'Yapma azizim, yapma' diyorlar...
Ne bilsinler sana bakınca ne gördüğümü,
ne bilsinler seni sevdireni gördüğümü,
Ah, yâr...
Hasretle yanan yüreğim O güzeli gördü...
İstemelerin en güzeliyle istiyorum seni,
Allah için,
seni Allah'tan istiyorum...
Sonra her satıra seni düşürüp,
Seni bana yazar diye bekliyorum!
Bu yaraya başka merhem yoktur,
bekliyorum...

İdeal Sevgili Kimdir?

Zamanın birinde gezmeyi seven, hatta gezmediği şehir kalmayan bir adam varmış. Gezer gezer dururmuş ve gezdiği yerlerde evlenecek bir kadın ararmış. 70 yaşlarına geldiğinde yine bir şehir gezerken, yerlilerden biriyle konuşurken ona sormuşlar:

"Ömrün gezmekle geçti, mükemmel bir kadın arayıp durdun. Peki, hiç o kadını bulamadın mı? Ne kadar daha aramaya devam edeceksin?"

Adam derin bir düşünceye daldıktan sonra:
"Evet, aslında bir keresinde bulmuştum," demiş.
"Peki, ne oldu sonra, neden evlenmedin?" demişler.
"Maalesef evlenemedim, o da mükemmel bir erkek arıyordu." diye yanıtlamış.

Aradığımız şey mükemmel insan olduğu sürece asla bulamayacağız. Zaten mükemmelliği insan üzerinde aramak, yanlış bir problemi çözmeye çalışmak gibi. Çözmeye çalıştıkça yanlış cevaplardan bunalacaksın, kafan karışacak. Çünkü soru yanlış.

Mükemmel olan şey, mükemmele yürürken elinden tutabileceğin birisidir. İşte bu mükemmel, kusursuz olandır. Mükemmel birinin elinden tutmaya çalışmaktan vazgeç artık. Sadece mükemmel olana yürü, eline öyle bir el verilecek ki. Öyle bir tutacak ki senin elinden, işte mükemmel buymuş diyeceksin.

Kusursuz bir yürüyüşün tanımı, kusursuza yürüyüştür. Mükemmel birinin tanımı da mükemmele yürürken yanında olan kişidir.

Sevgili Fesleğen. Kokun, gözlerimi kapatıp şükre daldığım, Hakk'ı düşünürken içime çektiğim için kusursuzdur...

Görmediğinde

Bak bu gece de uyku geldi.
Bütün insanları aldı, uyuttu.
Bak bu gece de sağ kaldım hüznünle.

Bu gece ellerimdeki duayı gözbebeklerimden düşenler tamamlıyor, sanki birkaç binyıldır özlüyorum...

Gece olduğunda, pervanelerin ışıklara hücum etmesi gibi, hüzün de dertli adamlara hücum eder. Uğraşacak kimse kalmadığı için kıyıdan köşeden anılar çıkarır dururlar. Eyvah diyecek değiliz. Biz de hepsini sırtlar dururuz. Hüzün de olsa bize geldi ya eyvallah der, buyur ederiz.

Bir ezgi sızar, belki bir yağmur kokusu gelir diye aralık bıraktığınız pencereden. Güzel şarkılar, güzel günleri hatırlatır bize. Belki de kimsenin hatırlamak istemeyeceği günleri.

Zaten ilk önce unutamayanların kulağına gider o şarkılar. İyice bir yakar sonra dağılırlar sokaklara.

Sokaklar,
anılarımızla dolu,
sevdiğini özleyen hüzünlü bir adamın gözünde anlamsızlaşan sokaklar...

Güzel günler de biter. Bittiğinde acıtır.
Seviyorum dediklerin de gider. Gittiğinde acıtır.

Marifet varken değil, gittiğinde de sevebilmektir. Gittiğinde de sevilir, konuşmadığında da, dokunmadığında da... Peki, görmeden sevilir mi hiç? O'nu (cc) sevenler bilir...

Ekilen Tohumlar

Fesleğenim, bu günlerde insanların sorunlarıyla meşgulüm. Dertleriyle demiyorum, bizde dert, Allah'a götürür. Güzeldir, sevilir. Onlarınki başka. Sadece dünyayı yaşayıp, orada da sorunlarla meşgul olmaları, güzelliklerden bihaber yaşamaları ne kadar üzücü.

Hâlbuki tek işin dünya ise bari mutlu ol.. Mutlu olamayacaksan, tek işin dünya olmasın. Denklem bu kadar basit değil miydi sevgili Fesleğen.

Ama insanlar bunu anlamıyor. Dünya malı ekip, huzur ekini alınmaz ki. Allah'ın muhabbetine talip olmadan insan rahat bulamaz ki. Rahattan kastımız derdin gelmemesi değil, gelen derdi eyvallah ile karşılamakdır.

Geçenlerde okuduğum kitaptan bir kıssa anlatıyorum yüzü asık insanlara:

Kıssa bu ya, bir dilek ağacı varmış tepede. Ters, asık suratlı bir adam bir yolculuk sırasında oradan geçiyormuş ve dinlenmek için ağacın gölgesine uzanmış. Ve aç olduğu için, "Keşke bir kervan geçse de yemek alırdım onlardan," demiş. Dilek ağacının altında bunu düşündüğü için hemen yiyecek belirmiş önünde ve yemeğe başlamış. Açlıktan, o yiyecek nereden, nasıl geldi düşünmemiş bile.

Akşam olunca da yorgunluktan uykusu gelmiş ve, "Keşke rahat bir yatak olsaydı da şöyle iyi bir uyku çekseydim," demiş. Yine aynı şekilde düşünür düşünmez önünde bir yatak belirmiş. Ve adam yatağa yatmış tam uyumak üzereyken, "Bunlar da nasıl geldi buraya böyle? Yiyecek, yatak neredem geldi acaba? Kimseler de yoktu burada. Yoksa bir hayalet mi var burada?" demiş.

Bu düşüncesinden sonra da hayalet belirmiş önünde. Adam bu sefer de hayaletten korkmuş ve, "Beni öldürecek!" diye bağırmış.

Dilek ağacının altındaki bu düşüncesinden sonra da hayalet adamı öldürmüş.

Düşüncelerimiz gerçekleşiyor. Kötülükler de, iyilikler de bir bir önümüze geliyor. Kendimiz yapıyoruz ne yapıyorsak. Tarlaya domates ekersek, domates yeriz. Çilek ekersek de çilek. Güzel şeyler ekersek tarlaya, güzel şeyler filizlenecektir.

Dünya malına talip olup dünya ektikçe toprağa, her zelzelede yıkılacağız sevgili derttaş. Muhabbetsiz bir bina inşa edilmez. Temeli olmaz, yıkılır dökülür.

Ne düşünürsek, ne istersek başımıza onlar gelecek.
Muhabbeti düşünüp, o güzel yolu isteyelim
Güzel işlersek bu ruhu, güzel tevafuklar bizi bulacaktır.

Eski Kafalı Sevmek

Eski kafalı diyorlar bana. Alınmıyorum. Eskilerin daha iyi kafalı olduğunu düşünüyorum. Sevmeyi seçmenin suç olduğu bir dünyaya insanları çok da ciddiye almamalıyız diye düşünüyorum.

Uzaktan bakanlar nereye yürüdüğümü soruyor,
yakından bakanlar neden ağladığımı,
okuyanlar nasıl böyle sevebildiğimi...

Gözlerimin yağmurunda temizlenen yollarda yürüyorum sevdiğime. Donuk insanların memleketinde eski kafalı sevmek biraz şiire benzetiyor adamı. Adımlarını güzel atmaya çalışıyorsun, suyu güzel içmeye, güneşin doğuşunda ayakta olmaya...

Öldüğümde eski bir yere gömün beni.
Eskilerin yanına,
derdimizi dinleyebilecek adamların yanına,
Üzerimde sevmekten anlamayan adamların yürümesini istemiyorum.
Deniz kenarına gömün beni,
sevdiğim neredeyse kokusundan tanır,
belki toprağım sevdiğimin kıyısına vurur.

Eski kafalı adamların yanına gömün beni,
nefesimiz durunca anlayanımız olur belki...

Kurtulmaya Niyet Ettikten Sonra

Ne çok fıkra dinlediği anıları vardır herkesin. Arkadaşlar bir araya geldiğinde fıkra anlatırlar birbirlerine. Bazı gazetelerin bile fıkra köşeleri vardır.

Her Türk en az bir tane Temel'e atfedilen fıkra biliyordur. Bir tane de herkes içinde anlatılmayacak bir fıkra biliyordur.

Kadınların kısır günlerinde muhakkak içlerinden bir kadın yüksek sesli kahkahalar atabilecek bir fıkra biliyordur. Benim yaşadığım yerlerde böyleydi en azından.

Bir de senarist ruhlu insanlar vardır. Ablalar. Özellikle hemen her apartmanda muhtar mizaçlı bir abla. Mahalledeki şu çocuk şunla görüşüyor deyip görmedikleri bilmedikleri şeyleri tahminlerle üretirler.

Erkekler adını bilmediğimiz futbol liglerinde, adını bilmediğimiz takımların, adını bilmediğimiz futbolcuların transfer geçmişini, aldığı paradan kesilen vergiyi, yeni transferiyle birlikte değiştirdiği sevgililerini biliyor.

Peki, siz hiç Kays ile Leyla'nın aşkını anlatan bir anne gördünüz mü? Hiçbir arkadaşınız size Şems'in Mevlânâ ile ettiği muhabbetleri anlattı mı? Zahidlikte Cüneyd-i Bağdadi'yi, terkte İbrahim Ethem'i, irfanda Beyazıd-ı Bestami'yi anlatan oldu mu?

40'lı yaşlarda peygamberlik de gelmeyeceğine göre, nasıl olacak da böyle yetiştirilen bizler bu dünya zihniyetinden kurtulacağız? Bir mucize mi bekleyeceğiz? Bir kahraman mı gelip bizi kurtaracak?

Hayır, kimse gelmeyecek.
Kimse kurtarmayacak bizi.
Biz kurtulacağız.

Yola çıkarak,
besmele çekip, o tertemiz yola çıktığımız gün kurtulacağız.

Kurtulmaya dair samimi bir niyet ettikten sonra kurtulacağız.

Her Şeysin

Ayın kaçı, günün neresi, hiç fark etmez,
Saat artık tersine dönüyor be sevgili...
Muhabbetimizi özlemiş,
yakalamaya çalışıyor o anları,
belki yakalasa duracak.
Aşk hatırına, gözyaşlarım hatırına...

Âşığın esması Ah'tır...
Ah'tan kastım, hasretle iç çekişim...
Her nefeste seni dileyişim...
Yoksa ne bu ayrılığa var bir sitemim,
ne de sana...
Sen, benim en yalın halim,
En hüzünlü ama en mutlu halim...
Evet, gidişinle bile...

Sen benim en çaresiz hem de tüm umutlarımsın...
Sen benim dünüm, bugünüm, yarınımsın...
Sen yoklukta bile var olanımsın...
Görünen de, görünmeyen de her şeyim sensin...
Sen benim en çaresiz halim hem de en şifalı halimsin...
Sen benim sol yanımsın...
En aşk halimsin.
Baştan ayağa sen halimsin...

Ne söylersem söyleyeyim, sen tüm cümlelerimin ötesinde,
beni o yola inandıransın, inancımsın...
Çünkü o güzel yola, kokunu katansın,
Sen Hak olana gidişte, kaderime yazılmış en güzel kelamsın...
Sen Fesleğenim..
Bir şeyden ötesi, sen her şeysin...

Feryat Değil Eyvallah Çek

Günlerden bir gün bir sinek, dolaşıp dururken bir bal küpünü görür. Balı görür görmez aklı kesilir ve ona doğru gider. Kapağı kapalıdır bal küpünün ve içeri giremez. Sinek için o küpten daha güzel bir şey olabilir miydi? Daha büyük, daha lezzetli bir nimet?

Keşke biri şu küpü açsa da içine girsem diye düşündü. Ve birisi sineğin muradını yerine getirdi, bal küpünün kapağını açtı. Sinek fırsat bu fırsat bal küpünün içine daldı. Daldı da çıkışı nasıl olacaktı? Dalar dalmaz bala yapıştı, artık hareket edemez oldu. Kurtulmak istedikçe daha çok yapışıyor, iyice balın içine giriyordu.

Feryat etti ve keşke biri gelse de beni bu baldan kurtarsa dedi. Az evvel balı isteyen sinek şimdi de kurtulmayı istedi.

Ne çok isteğin var değil mi şu an? Keşke olsalar. Keşke biri kapıyı açsa da dalsan içeri. Keşke biri gönlünü açsa sana da girsen içeri. Keşke sevse seni? Keşke...

Ya o kapıdan girince keşke çıkabilsem diye feryat edersen? Ya o gönüle girersen, keşke çıkabilsem diye feryat edersen? Ya çırpındıkça, feryat ettikçe daha da batarsan kederin içine?

Eyvallah de Fesleğen... Eyvallah...

Biz eyvallah diyelim de açacaksa Allah açsın o kapıyı, nasipse Allah açsın o gönülü bize. O soktu mu bizi bir kapıdan içeri, feryat yeri değil, cennet yeri eyler...

Feryat etmek istemiyorsan, önce bir eyvallah çekeceksin...

Gelsen

Gelsen...
Çok uzaklardan yollanan bir haber gibi...
Dağları dolana dolana gelen bir tren gibi...
Yalandan güneşli bu günlerime inen yaz yağmuru gibi.
Bir ikindi serinliği...
Rüzgârla her yere yayılan o fesleğen kokusu gibi...
Kıyaya vuran o dalga gibi...
Kelebek gibi...
Çiçek gibi...
Gelsen işte...

Geldiğinde sevgili,
Heybesinde aşkı ve duası olan bir sen görceksin...
Ben gitti, geri kalan seni göreceksin...
Ne varsa dilime dolanan, hepsini söyleyeceğim...
Sabahları uyanışlarımın nasıl sen koktuğundan başlayacağım...
İlk odaya dolan ışığın gözlerinin yansıması olduğunu söyleyeceğim...
Dinlediğim her şarkının adının sen,
yazdığım her harfin kokuna değdiğini söyleyeceğim...
Her gün tükeniyorum ama olsun,
Aşk yok etmiyorsa zaten aşk yoktur diyeceğim...

Gelsen sevgili,
bayrama,
başında yeni ayakkabıları ile uyanan
küçük bir çocuk gibi sevinceğim...

Masaldan Uyandıran Aşk

Bir nefes sonra ölecekmiş gibi sevmek neymiş,
Rabbim bir kulunu öyle sevdirince anladım.

Ölüm aşkla bir yürür aslında...

Çünkü aşkı bilen ölümü bilir. Ölüm gerçek aşkın gölgesidir bu dünyada. O gölge kalktı mı, yani insan öldü mü, vuslattır ona. Aşkı bilmeyen ölümü unutur. Öyle bir yaşar ki şuur tutuşur, akıl iflas eder. Sadece dünya için çalışır. Hâlbuki ancak aşk aralar Hak'la olan kapını. İçinden aşk görünür. Muhabbetten hâsıl Allah'tır. Aşk, bilmektir ölüme yâren bir safta durulacağını... Aşka götüren ölümdür. Pervane anlatmadı mı yana yana ölmeyi, yana yana sevmeyi.

Şimdi yanışımın adını yazamam ama bir kulu Hak için sevmek Rabb'e perdelerden birini daha kaldırıyor biliyorum. Her zamankinden daha fazla kapındayım. Bir kulunu bu kadar severken, seni nasıl sevdiğimi anlıyorum. Gözyaşlarım karışıyor her güne. İnsan yanışını bile kucaklıyormuş, böyle sevince.

Böyle sevince;
Ölüme gel diyorsun.
Gel al bu nefsi, al bu hırsları diyorsun.
Nefesim diyorsun, bir tek aşka tükensin.
Kalbim en son kez aşka atsın.

Reçete sende Allahım. Dua dua niyaz ediyorum.
Hayırlı değilse tüm adımlar kaysın ayağımızın altından.
Sözler dilimizde kalsın.
Biz aşka talibiz, bu dünya tebessümüne değil.
Bu masaldan uyanmaya,
Aşkınla ağlamaya talibiz...

Çıkıp Gelecekmiş Gibi

Gece diyorum, özleyenlerin başkenti. Gidenlerin ve unutabilenlerin uyku saati. İnsan neler kaçırmıyor ki bu dünyada. Elbette geceleri de kaçırıyoruz. Gecelerdeki o sırra nasiplenemiyoruz.

Gündüz yüzlerce adamla konuşamadığını gece Rabb'i ile konuşuyor insan. İçimize çekiyoruz gecenin kokusunu. Eskileri hatırlatıyor bize. Eski, temiz, el değmemiş sevdalar...

Eskiden içimize çekerdik gece soğuğu yemiş havayı. Burnumuzun uçları allanırdı. Daldık dünyaya, unuttuk nefes almayı bile.

İçimize çekiyoruz gece gece, havayı.
Sevdiğimiz kokuyor diyoruz,
inanmıyorlar.
Olsun anlaşılmak için sahiplenmiyoruz sevdamızı,
inanmasınlar.

Eski sevmeleri özleyip içimize çekiyoruz gecenin o sihirli havasını
birazdan yağmur yağacak diyoruz, inandırıyoruz kendimizi.
Seviyoruz biz, diyoruz çocuk aklımızla,
inandırıyoruz kendimizi,
bir yağmur sonrası sevdiğimiz çıkıp gelecekmiş gibi...

Havadaki Kuşlar

Evimin arka tarafında 3 katlı 150 senelik bir apartman var. En üst katında emekli Ahmet amca yaşıyor. Tek hobisi çatı katında güvercin beslemek. Onlar için sanki evini düzer gibi özenli bir kafes yapıp, onlara bakıyor, besliyor günübirlik apartmanın üzerinde uçuruyor. Güvercinler de hallerinden memnun olacaklar ki hiç ayrılmıyorlar Ahmet amcanın kümesinden...

Bir gün Ahmet amcayla sohbet ederken anlatmıştı:

Kuş her yerde vardır. Gökyüzünde, çatılarda, ağaçlarda. Ama insanlar gelir benden satın alırlar kuşlarını. Kuşu tutmak, beslemek elinde barındırmak marifet ister. Bakmak başka bir şeydir, görmek başka bir şeydir.

İbadetlerimiz de böyle, dualar da böyledir. Birileri yapar, eder, okur; gördün diye sen de o hale sahip olamazsın. Görmek yetmez, o hale bürünmek, o ibadetleri yapmak, o duaları etmek gerekir.

Halimiz, gökyüzünde gördüğün kuşları kuş pazarında satmaya benziyor. Satamazsın. Çünkü sahip olmamışsın. Sadece elinde kuşu olanlar satabilir. Havadaki kuşları kimse satamaz.

Öyle güzel kapı açtı ki bu örnek bana. Zihnimdeki birçok soru cevabını bulmuştu. Bilmek, görmek, okumak, sahip olmak anlamına gelmiyor. Nasiplenmek anlamına gelmiyor. Yapmak lazımdı. Satmak için yapmak lazımdı.

İbadetler gibi. Aşk da böyle. Biz yapmıyoruz. Bahaneler üretip, vakit geçiriyoruz. O gün geldiğinde, kuş pazarında tüm insanlık buluştuğunda ancak elinde kuş olanlar satabilecek. Yani o gün duyup yapmayanların değil, kalbim temiz deyip yapmayanların değil, hakkını vererek yaşayanların günü olacak...

Yanlış Otobüs

İnsan bir konunun içine dalınca ufak ayrıntıları göremiyor, bundan dolayı arada çıkmak lazım dışarı. Geniş bir pencereden yabancı bir kafayla bakmak lazım olan bitene. Küçük bir çocuk aklıyla düşünmek çok kez daha iyi oluyor.

Çok derin konulara çok basit örneklerle giriş yapabilirsin. Uzaktan ben bu konuları anlamam diyenlerin böyle basit kıssalar sayesinde ilgilenmediği konularla can ciğer dost olduklarını gördüm. Yine bir benzetme geldi hatıra;

Mesela, birisi İzmir'e gitmek istese; ancak yanlışlıkla Ankara obüsüne binse nereye varır? Ankara'ya tabiki. İstediği kadar düşünsün, inansın İzmir'e varamaz. Çünkü İzmir'e gitmenin gereğini yapmamıştır. İzmir otobüsüne binmemiştir. Adamın iyi niyeti o andan itibaren bir işe yaramaz. Ne kadar inanırsa inansın İzmir'e varamaz.

İzmir'e gitmek için işin gereğini yapıp, İzmir otobüsüne binmek gerekir dostlar. Binmek de yetmez, uğraşmaya, çalışmaya her an devam edeceksin.

Mesela bir dinlenme tesisine geldiniz, vaktinde doğru otobüse geri bineceksin. Yanlış otobüse binmeyeceksin.

Yani her daim bir mücadele içinde olmak lazım. İnandığın yolda, varacağın yolda çalışman lazım. Doğru işler yapman lazım.

Bir sevda içinde de haram otobüsüne bindiysen, helal sevdalar durağına varmayı beklemeyeceksin.

Bir kereden bir şey olmaz deyip,
yanlış duraklarda inmeyeceksin,
kaçırırsın o güzelim otobüsü.

Niyet ettiğin otobüse sarılacaksın.
Yolundan ayrılmayacaksın.

Perişan olursun kardeşim. Gurbetlere götürür seni o yanlış otobüsler. Perişan ederler o tertemiz yüreğini. Perişan ederler geleceğini. Binme kardeşim. Yanlış yerlere gitme kardeşim. Yaraların azar, huzursuzluk basar, geleceğin söner. Yapma kardeşim...

Varsa yanlışın tartacaksın.
Yanlışsa bindiğin otobüs, ineceksin kardeşim.
Bana güven,
Haram sevda otobüsü,
hiçbir zaman,
seni helal bir geleceğe götürmeyecek kardeşim...

Gümüş Ayna?

Ne çabuk unutuyoruz geldiğimiz yeri, eskiyi, yaşadığımız acıları, değil mi?

Zamanında bir üstat çok çalışkan bir öğrencisini mezun etmiş. Öğrenci çalışkanlığı ama kibriyle, kıskançlığıyla meşhurmuş. Yıllar geçtikten sonra o öğrencinin çok zengin bir adam olduğu haberi üstada haber gelmiş. Ama çevresindeki kimseye faydası yok, kimseye yardım etmiyor ve parasını sadece süslü hayatı için harcıyormuş.

Üstadı bu öğrencisini görmek için uzun bir yol gitmiş. Şehre vardığında evini sormuşlar ve halk o gösterişli, ihtişamlı evin şehrin en güzel köşesinde olduğunu söylemiş ve tarif etmişler.

Üstat öğrencisinin evine varmış. Kapıda birkaç görevli varmış ve üstadı içeri almak istememişler. Üstadın kıyafetleri o ihtişamlı ev için uygun değilmiş ve zengin efendilerinin arkadaşı olabilecek bir görüntüsü de yokmuş.

Tevafuk eseri tam o sırada öğrencisi hocasını kapıda görmüş ve içeri girmesine müsaade ettirmiş. Krallara layık o büyük, her yeri işlemeli odalarına çıktıklarında öğrencisi bunları nasıl başardığını, nasıl çalıştığını anlatmış. Üstadı öğrencisine pencereden dışarı bakmasını söylemiş. "Ne görüyorsun diye sormuş." Zengin adam, bahçıvanını ve bekçiyi gördüğünü söylemiş.

Ardından üstat salondaki büyük aynaya bakmasını söylemiş ve ne gördüğünü sormuş. Zengin adam da aynaya baktığında kendisini gördüğünü söylemiş.

Üstat, "Peki, ikisi de camken, pencereden baktığında insanları görmüşken, nasıl oldu da aynaya baktığında sadece kendini gördün?" demiş.

Zengin adam da, "Aynanın arkasına gümüş sürülü, ondan dolayı arkasını göstermez, sadece bakanı gösterir," demiş.

Üstat da, "İşte anladın, az da olsa gümüş sürdüğünde başkalarını görmeyi unutup, sadece kendini görmeye başlamışsın. İnsanları camın öteki tarafını unutmuşsun," demiş...

Fesleğenim;
Aynaya bakınca ruhunu göremiyorsan,
nereye baksan kendini görürsün...
Kendini gören, sevdiğini unutur,
Kendini gören, dünyanın öteki tarafını, ahiretini unutur.

Göz göre Mevlâ'yı Fesleğenim...
Göz göre ki kalp unutmaya asıl aşkı!..

Seven Korkar Mı Buluşmaktan?

Sevgilimizle düğün günümüz var, adım adım ona doğru gidiyoruz. İçimiz nasıl kıpır kıpır, yüzümüzde bir tebessümle herkesi kucaklıyoruz. Korkuyor muyuz? Hayır, korkmuyoruz. Çünkü seviyoruz. Sevdiğiyle düğünden korkar mı insan?

Sevmiyorsa endişelidir, sıkıntılıdır. Ama seviyorsa düğün günü en mutlu günüdür, sevgiliyle buluştuğu gündür.

Rabbini gerçekten aşkla seven, korkmaz ölümden. Şu an hangi Müslüman'a sorulsa, herkes, 'Evet, Hz. Muhammed'in (s.a.v) yerine ben yatardım, keşke beni öldürselerdi o yatakta,' derdi. O yatakta yatardın da, uyuyabilir miydin peki? Hz. Ali öleceğini bile bile o yatağa yattığında uyumuştu. İşte samimiyet, sevgiliye duyulan aşk.

Ölümün en sevgiliyle buluşma günü olduğunu bilenleri terk eder korku...

Hz. Mevlânâ'nın dediği gibi, 'Düğün gecesidir ölümü tattığımız gün.' Ölüm sevgiliye vuslat değil mi, ölüm de düğün değil mi?

Rabbini seven ölümün buluşma olduğunu bilir.
Sevgiliyi seven, buluşma gününü de sever.
Sevgiliyle vuslattan korkan, seviyor olabilir mi?
Rabbine âşık olan, ölümü düğün bilir.
Ölümümüz düğün ola...
Eyvallah...

İçeri Girmemize Kim Mani Oluyor?

Herkes biliyor yanlışını da neden düzeltmiyor?
Herkes biliyor sigara öldürür de neden hâlâ içiyor?
Herkes biliyor lüzumsuz işler yaptığını da neden yapıyor?
Herkes biliyor sevdiğini üzmemesi gerektiğini de neden üzüyor?
Neden sevenler hep ağlıyor?

Neden oluyor bunlar? Neden bile bile yanlışlar yapıyoruz? Gaflet etrafımızda sımsıkı sarılmış bize? Neden kurtulamıyoruz? Kim engel oluyor buna, yağmurlar neden hep hüzünlendiğimiz gecelerde yağıyor?

Vaktin birinde, bir gayrimüslimin Müslüman bir kölesi varmış. Ahlakından edebinden dolayı onu köle edinmiş. Bir gün kölesine, "Şu çuvalları al, çarşıya gideceğiz," diye emretmiş. Kölesi yüklenmiş sırtına çuvalları, yola koyulmuşlar.

Yollarının üzerinde bir mescidin önünden geçerken, kölesi efendisinden izin almış ve mescide, namaz kılmaya gitmiş. Cemaat camiden çıkmış, namaz vakti geçmiş. Yeni vakit gelmiş, o da geçmiş. Epey bir süre geçmiş.

Efendisi dayanamamış artık ve:

"Hey köle, dışarı çık artık," diye bağırmış. Köleden ses yok. Efendisi kapının eşiğine kadar gelip, tekrar bağırmış.

Ve kölesi:

"Beni bırakmıyorlar, mani oluyorlar bana," demiş.

Efendisi de kimin bırakmadığını görmek için başını uzatıp kapıdan içeri bakmış. Ama kölesinin ayakkabısı ve kölesinden başka hiçbir şey görmemiş. Bunun üzerine:

"Senin dışarı çıkmana kim mani oluyor hey köle?" demiş.

Kölesi de, "Senin içeri girmene mani olan kimse, işte o benim de dışarı çıkmama mani oluyor," demiş...

Çiçek koklayamayan Adamlar

Bir adam yolda yürürken güzel bir çiçek gördüğünde, zahmet edip eğilip koklamıyorsa, zahmet edip de bir kadını çiçek gibi seveceğini sanmayın. Ona güzel sözler söyleyeceğini düşünmeyin.

Güçsüz, zayıf bir adamın eline büyük değerli bir kılıç verseniz, onu kullanabilir mi? Hayır. Onu satmaya çalışır. Ya da taşları bilmeyen bir insana pek bilinmeyen ama çok değerli bir taş verirseniz, ona kıymet vermez. Herkesin peşinden koştuğu taşı çiçek dolu bir bahçeye fırlatır, atar.

Kadını da bilmeyen bir adam, onu Hak yolunda yürürken yanına alacağı bir yâren olarak görmek yerine, nefsi için görür ve koparıp atar. Adam da huzura eremez, koparıp attığı çiçeğe de yazık olur.

Kadını ancak bilen sevebilir. Çünkü kadın nefs değil, nefestir. Kadın çiçektir. Koparılıp sahip olunmak için değil. Sevmek içindir. Ve kadın sevildikçe güzelleşir...

Bir çiçeği sahiplenmek için koparmanıza gerek yok,
Onu kalbinizle sevdiğiniz zaman, zaten sevdiği adama ait olur.

Ulu Orta Sevmek

Ulu orta sevdiğimiz için böyle oluyor belki de. İnsanlara göstere göstere seviyoruz. Sevmenin ne olduğunu bilmeyen insanların içinde seve seve böyle oluyor. Sevmenin, sevdiğin için dua etmenin ne demek olduğunu bilmeyen insanlar içinde seviyoruz...

Sevmeyi bilmeyen, uzaktan sevmeyi bilmeyen, şükrü bilmeyen, gözünü haramdan sakınmayı bilmeyenleri sevdiğimiz için böyle oluyordur belki de?

Belki de sevmek bizim öğrendiğimizin ötesinde bir şeydir? Yazın ortasında yağmur serinliğini beklemektir. Hem de yağmurdan kaçan insanların arasında...

Bir kelebeğin bir çiçeğe konmasına şahit olmamış insanları sevince ölüyordur sevgimiz belki de?

Belki de bir ölümlüyü sevdiğimiz için böyle oluyordur? Ölecek olanı, bitecek olanı, solacak olanı, gidecek olanı, yaşlanacak olanı sevince başımıza bunlar geliyordur?

Belki de insani, beşeri, nefsi duygularla sevdiğimiz için böyle oluyordur?

Belki mesafeler de sevdaya dâhildir diyemediğimizden böyle oluyordur? Uzaktan da sevilir diyemediğimizden. Belki de Allah için sevmediğimizdendir. Allah'ı sevmeden birilerinde sevgiyi harcadığımızdandır?

Belki de Allah önce kendisini sevmemizi bekliyordur, kendisinin de sevdiği bir gül yüzlüyü bize sevdirmek için?

Siyah Yorgan

Düşlerimde de sevdiğim, Fesleğenim...
Kokusunu düşlerimde de aldığım, Fesleğenim...
Düşününce içimde mevsimler estirenim, Fesleğenim...

Hep yanımda olan ama hiç dokunamadığım...
İsmine bir ömür yazdığım, Fesleğenim...
Çiçeklerin kokusunu yitirdiği,
rüzgârın durup avuçlarından öpesi geldiği kadın,
Fesleğenim...
Kokladım kokladım durdum,
ben seni uzaklardan sevdim,
ama nasıl, ama nasıl, Fesleğenim dedim,
kokladım kokladım...
Fesleğenim!

Bismillah...

Gözlerim kapalı. Uzun zamandır anlatamadıklarımı yazmadan önce hayalinle bir kez daha konuşuyorum. Aşkın rayihası olan o fesleğen kokusunu içime çekiyorum ve bir kez daha hayal de olsa yüzün avuçlarımda. Sessizce ağlıyorum! Bir demlik çayım var, hasretinle demlenen.

Yokluğuna mektuplar yazıyorum. Kalemim bir seyyah gönlümden, bir çiçek bahçesi gönlüne yol bulmaya çalışıyor...

Her cümleme sensizliğin hüznü, acısı gölge bırakıyor. Bu yüzdendir ki yazılarımın çoğu gece gibi siyah, bir o kadar da dertli. Aydınlık satırlar adınla başlıyor; gönlüme, ömrüme Şems olan yârim.

Gece uzun, çok uzun. Düşünüyorum da geceyi bu kadar uzun yapan nedir? Sensizlikten başka cevap yok. Olmadı da. Hangi

satırı aralasam, mürekkebin rengi bile bir tutam gözlerin oluyor. Gündüzler bir şekilde geçiyor da şu gece, saatlere takılı kalan bir siyah kumaş gibi. Savrulsa da gidemiyor.

Elim solumda, duam dilimde geceye karışıyorum. Geceden dert yanmak değil, geceler dertlinin ortağı. Sabrın şükre, şükrün niyaza dönüştüğü vakitler. Lakin sığamıyorum. Öyle ki içimde bir yangın yeri.

Kelimelerden itfaiyeler kuruyorum, satır satır tutuşan cümlelerime. Susuzluğum sen olunca, hangi satırın yangını söner ki?..

Satırlar tutuşadursun, ya satırlara dökemediğim içim! Anlatmadıklarım. Gözlerine bakarak söyleyemediklerim. Sevdaya kıyılır mı, diyemedim. Şimdi hangi satır içimi temize çıkarır, hangi satır yüreğinde yankı bulur...

Ah küçüğüm, elleri fesleğen kokan yârim.

Her geceyi siyah yorgan gibi örtünüyorum üzerime. Öyle ağır ki. Nefessiz bir yaşamak nasılsa, o kadar işte. Anlatamam sensizliği. Sensizliğime tek gerçek olarak sunulan hasreti yol yaptım. Sende olan güzelliğin, sevdanın özüne giden...

Bir iki kitap okuyorum.
yarım kalıyor.

İki satır niyetleniyorum cümlelerin sonu gelmiyor.
Bardağımda çayım yarım,
Uykum yarım,
Sesim yarım,
Nefesim yarım,
Gözlerim bile kısık bakıyorum dünyaya...
Sen olmadığında tek bir tamam göremiyorum hayatımda...

Sen, diğer yarım, devamım...
Satırlarımdaki yeşil deniz,
şiirlerimdeki göçmen kuş,
ellerimde ki fesleğen kokum,
çaya demim,
ömrüme hasretim...
Canıma cananım...

Siyah yorgan gibi ağır olsa da geceler, seni özleyince uykuyu arar mı gözlerim? Seccadeler dururken rahat yataklarda dinlenir mi vücudum? Rabbimin imtihan eylediği bu gönül, geceyi sen bildi. Geceyle karışık, yâre demli bir çay eşliğinde dua dua seni istedi bu gönül...

Şimdi kelimeler titriyor.
Sensizlik kış, kışın da dibi...
Gözleri yağmura, elleri semaya duran, üşüyen küçük bir çocuğun duası gibi istiyorum seni.
Gece artık sensizliğe değil de vuslata varsa...
Elimden kalemi alsa artık bu karanlık gece,
seni bana yazsa avuçları fesleğen kokulu yârim,
seni bana yazsa...

Ağlamak Erkek İşidir

Gönül evini temiz tut, yâr gelince utanmayasın kardeşim,
Dilini temiz tut, yâr derken utanmayasın kardeşim,
Ekmeğini temiz tut, yâre ikram ederken utanmayasın kardeşim,
Ellerini temiz tut, yâr elini öperken utanmayasın kardeşim,
Yolunu temiz tut, yâre giderken utanmayasın kardeşim...

Tertemiz bir sevda ise hayalin, ağırlamanı da tertemiz yapman gerekir. Eline ilk kokuyu yârin vermelidir. Geçmişten bir koku varsa o elde, olmaz kardeşim. O çiçek orada yapamaz. Bir elde bir çiçeğin kokusu olur. Başka çiçek getirdin mi o ele, o çiçek de kırılır, o el de çiçeksiz kalır.

Adam, bir kez öper bir çiçeği ve ömrü boyunca aynı çiçeği öper.
Yâri kokar adam dediğin.
Sahibine ait bir yüreği sev.

Sahibine ait bir yürekle,
yine sahibine ait bir yüreği sev ki
sahiplik etsin size, sevgililerin en sevgilisi...

Ağla,
Allah için,
sabrettiklerin için ağla,
günahların için ağla,
ellerini, dilini, gönlünü temizlemek için ağla,
erkek adam ağlar mı hiç deseler de ağla kardeşim,
çünkü,
böyle ciddi meselelerde ağlamak, biraz da erkek işidir...

Bu Nasıl Damat?

Edeple ilgili hiç unutmadığım kıssalardan birisi;

Merv şehri kadısının dünyalar güzeli bir kızı vardı. Yüzü güneş gibi parlayan, ceylan bakışlı bir dilber...

Kaşlarının, güzellikte bir başka benzeri bulunmaz, yüzü o güzel saçlarının altında parıl parıl parlar, boyu selvi... Bu güzel kızın namı ülkenin dört bir köşesine yayılır. Devletin ileri gelen bütün zengin, makam ve mevki sahibi kimseleri ona talip olur. Merv kadısı olan babası ise biricik kızını hiç kimselere layık göremez.

Kadının 'Mübarek' adında bağ ve bahçe işlerine bakan bir kölesi vardır. Şehre geleli iki ay olmasına rağmen Mübarek, bahçeye baştan başa farklı bir görünüm kazandırır, ekinler ve meyveler olgunlaşmaya başlar, toprağa bolluk ve bereket gelir.

Bir gün efendisi Mübarek'ten üzüm ister. Çarçabuk üzüm toplayıp efendisine sunan Mübarek'in ikram ettiği üzümler, bağın en diri salkımları olmasına rağmen henüz tam olgunlaşmamıştır. Başka bir üzüm getirmesi istenir. Mübarek'in getirdiği üzümler bir türlü kadıyı tatmin etmez. "Bahçede o kadar üzüm varken, niçin böyle ekşi üzümleri koparıp getiriyorsun?" diye kızar. "Efendim, ekşisini tatlısını bilmiyorum!" der Mübarek.

Bağ sahibi kadı, "Sübhanallah! İki aydır bağdasın, daha hangi üzümün ekşi, hangisinin tatlı olduğunu bilmiyorsun," diye çıkışır. "Siz benden bağınızdaki meyvelerin muhafazasını istediniz, yememi söylemedikçe alıp yemem," der köle.

Böyle bir hadiseyle ilk defa karşılaşan kadı bu inceliğe hayran kalır. Gönlünde Mübarek'e karşı sıcak bir sevgi ve muhabbet

oluşur. Günler sonra bir vakit Mübarek'in yanına gelir ve, "Sana bir şey soracağım. Benim bir kızım var, malı, makamı yüksek pek çok kimse onu istedi. Hangisine vereceğimi bilemiyorum. Bu hususta bir fikrin olur mu?" diye sorar. Mübarek'in yanıtı bilgeliğini gösterir:

"Efendim, insanlar cahiliye devrinde damat beğenirken soya sopa, Yahudiler ve Hristiyanlar güzelliğe, Rasulullah (s.a.v) zamanında ise dindarlığa ve haramlardan sakınmaya dikkat ederdi. Zamanımızda ise mala ve makama bakılıyor. Artık bunlardan dilediğini seç!.."

Bu bilgelikten etkilenen kadı:

"Dindarlığı ve takvayı seçiyorum: kızımı seninle evlendirmek isityorum; çünkü sende haramlardan kaçma, dininc bağlılık, iyi hal, emanet ve güvenilirlik gördüm," der.

Köle bu cevap karşısında çok şaşırır. Kendisinin parayla satıldığını, böyle olunca evlenmesinin garip karşılanacağını, hem kızın buna razı olmayacağını söyler. Kadı kölenin tüm itirazlarına karşı, "Kalk, eve gidelim," der. Eve varınca kadı, hanımına:

"Bu salih, dindar, takva sahibi bir hizmetlidir. Kızımızı onunla evlendirmek istiyorum, senin fikrin ne?" deyince hanımı, "Sen bilirsin, lakin bir de kıza soralım," der. Anne, durumu kıza açıp, babasının niyetini bildirir. Kız da bu kararı anne ve babasına bıraktığını söyler. Hanım, kızın razı olduğunu eşine anlatır ve hemen nikâh kıyılır.

Fakat Mübarek, kızın yanına evlendikleri 40. gün olmasına rağmen gitmez. Bu durumu kızı annesine açar. Anne, "Kızımı kölene verdin, aradan bunca zaman geçtiği halde dönüp yüzüne bile bakmadı. Bu nasıl iş?" diyerek kadıya şikâyet ve sitemde bulunur. Bunun üzerine kadı, damadının yanına vararak:

"Ey Mübarek! Kızıma naz mı ediyorsun? Niçin yanına gitmiyorsun?" diye merakla sorar. Mübarek, mahcup bir edayla niyetini şöyle anlatır:

"Efendim! Bu nasıl söz? Sizin kerimenize naz etmek ne haddime! Lakin kadısınız. Ola ki kızınız şüpheli bir şey yemiştir. Şüpheden uzak olmak için bu zamana kadar bekledim ve ona helal yemek yedirdim. Ola ki, Allah-u Teâlâ bize salih bir evlat verir. Bundan başka düşüncem yoktur."

Bir Derdim Var Benim

Hüznüme hüzün katan,
dünyayı gözümde küçülten,
görülmeyen derdim var benim.
Yazı kış yapacak,
başı taş edecek,
saçı beyaza çevirecek bir derdim var benim.
Bağları kurutacak,
ciğerleri yakacak,
gecenin körü de olsa uyutmayacak bir derdim var benim.
Anlatsam da anlaşılmayacak
sussam, kâğıtları yakacak
tanımı yapılamayacak bir derdim var benim.

Kapılara baksam, hepsini kapatacak
yıldızlara baksam, hepsini karartacak
onsuz lokma yesem, boğazımda kalacak bir derdim var benim.
Gitse de, gelse de yakacak,
Allah demeden geçmeyecek,
ancak mezar taşıma yazılacak bir derdim var benim.

Çeşmenin Yanındaki Tas

İkindi serinliğini zeytin ağaçalarının gölgesinde karşılıyorum. Çeşmeden şarıl şarıl su akıyor. İftar vaktinide az kaldı bir tas su doldurayım da nasipleneyim şu çeşmeden akan sudan.

Bu su tasını çeşmenin altına değil de yanına koyun. Yıllar geçse torununuzun elinden tutup getirseniz o tasa su dolmuş olur mu? Hayır. Çeşmeden yıllarca su akmıştır. Peki, neden tası doldurmamıştır?

Ümmi Sinan ne güzel de dökmüş satırlara;
Bir pınarın başına
Bir testiyi koysalar
Kırk yıl orda kalırsa
Kendi dolası değil.

Tasın, çeşmenin ve suyun olması dolacağı anlamına gelmez. Çeşmeden su aksa da, tas o suyu tutabilecek halde olsa da tası suyun altına koymazsan o tas dolmaz.

Telefonlarda kayıtlı halde duran Kandiliniz hayırlı olsun mesajları attığımız kadar dua etseydik belki kandillerimiz gerçekten hayrımıza olurdu. Kandilin mübarek olsun diyip gün boyunca çalışıp akşam eve gelince televizyon karşısında önceki günün aynısını yaşamakla o su kabı dolmaz.

Kandil zaten mübarektir. Mühim olan bizim o mübarek günden nasiplenip nasiplenmeyeceğimiz.

Kandilin bereket suyu o çeşmeden muhakkak akar. Biz kabımızı suyun altına koymak yerine ne mübarek çeşme hep akacak inşallah Allah'ın izniyle diyoruz.

Sevgili Fesleğen, kabını boş yerlere koymaktan vazgeç. Gönül tasını akan çeşmelerin altına koy ki doldurasın.

Sevdanı bir odanın içinde yaşamak istiyorsan boş sokaklarda değil edep çeşmelerin altına açacaksın yüreğini.

Hakkıyla olmasını istediğin bir şey varsa tevekkül boyutunda isteyeceksin. Sen elinden geleni yapacaksın ki o sana nasipse gelecek.

Sevdiğimiz orada bekliyor,
güzel insanlar hep orada bekliyor,
edep musluğunun altına gelen herkes nasibini buluyor...

Hâlâ Umut Var!

Yağmurla gelen bir sabah...

Ezan okunurken pencereyi açıp, o serin toprak kokusunu içine çekince anlıyor insan yaşadığını. O kadar çok dünya odaklı yaşıyoruz ki unutuveriyoruz ne için yaşadığımızı.

Yağmur yağıyor sağa sola kaçışıyoruz hemen. Ezanlar okunuyor, ondan anladığımız tek şeyi, müziği kısmayı becerebiliyoruz ve bitmesini bekliyoruz bir an önce müziğin sesini tekrar açmak için.

Hadis ne diyor; 'Ya Rabbî, onlar bilmiyorlar, bilselerdi yapmazlardı.'

Bilmiyoruz. Her tarafımız dokunmatik ekranlarla dolu. Nereye baksak şarj olmayı bekleyen, bir şey sorsa da cevaplasam, diyen makineler dolu. Bu devirde böyle şartlar içinde araştırmamak, hakikati öğrenmemek kadar büyük bir utanç olabilir mi?

Sahi, neyimize güveniyoruz?

Davranışlara sızmayan sözlerimiz yağlı zemin gibi, ne zaman kayacağı belli olmayan. Bir gün kaydıracaklar ayaklarımızı, o vakit kendimize geleceğiz. Bir gün gelecek, akşam diziye, maça yetişmek için attığımız o hızlı adımlar olacak sonumuz.

Düşeceğiz bir kör kuyuya. Tek çıkış yolu kalpten bir 'Allah' demek olacak. Ama nasıl derinden, ama nasıl titreyerek. Beceremeyeceğiz, yürekten bir Allah demeyi beceremeyeceğiz. Kalacağız o kör kuyunun içinde.

Dert sahibi olmaya olmaya öyle alıştık ki kuş tüyü yataklarımıza.

Olsun bir umut var biliyorum!

Ne kadar da batsak bataklığa
aldığımız nefes canımızı yaksa da
bir umut var biliyorum...
Hâlâ güneş doğuyorsa eğer,
hâlâ dallar tomurcuklanıyorsa eğer,
hâlâ sevgilinin ismi dilime düşebiliyorsa eğer,
bir umut var, biliyorum...

Bir umut ki hüzünlensek bir dert sahibi olsak gelecek,
hüzünlü adamlar olarak, bir umut ki sözünü almışız,
'Allah mahzun (hüzünlü) olan kalplerdedir ve mahzun (hüzünlü) olan kalpleri sever.'

Dünyadan Uzaklaşmak

Dünyaya daldıkça, dünyada kaldıkça renksiz, güçsüz kalır insan. Toprağı yarıp da karanlıktan çıkamayan açamayan tohumlar gibi...

Açmaya niyet eden gülün ilk yaptığı şey, yerçekimine karşı yol almaktır. Karanlıkta zorluklara karşı mücadele edip, toprağı yarmaya çalışmaktır. Çünkü topraktan çıkamayan tohum karanlığa mahkûmdur.

Ne zaman ki deler geçer toprağı kurtuluşu olur, yeni bir âleme açar gözlerini. Kokusuna da, rengine de, güzelliğine de kavuşur...

Önce yeşil bir dalı belirir, sonra yaprakları. Topraktan uzaklaştığı her gün daha da güzel, nihayet tüm bu sabırdan sonra kıpkırmızı, kokusu, yaprağı herkesin dilinde bir çiçek olur...

İnsan da böyledir, tohumdan yükselen filiz toprağı yarana kadar acı çeker. Sıkışır, ezilir, büzülür; renksiz karanlık bir dünyadadır. Ama sıkıntılara, acılara sabredenler o toprağı delerse, yeni bir âleme açar gözlerini. Renge, ruha kavuşur.

Güller sudan alırlar gücünü,
Bazı satırlar can suyudur insana,
alır götürür başka diyarlara...

Uzaklarda bekleyen içini sızlatan hatıralarını baktığın herşeyi yorduğun sevdalara götürür. O ılık bakışlı yorar düşüncelerini. Düşünür, düşünür durursun. Umudundur, karanlık diyarlarda gözlerini açmana sebeptir. Sabret sesini işitirsin en sevdiğin satırlarda.

Sabret der sana bir şiir. Sabret ki çıkasın topraktan, sabret ki kurtuluşun olsun harama bulaşmadığın uzaklardan sevip, gözlerini açmana sebep olan sevdan.

Sabret der satırlar, kimsenin anlamayacağı bir dilde konuşarak.

Aşkla Gelene Eyvallah

Sen benim;

Ne söylesem eksik kaldığım, söylemesem yandığım ahuzarım,
Uğruna ölmekten geçip, yaşamayı seçtiğim canım...

Sen benim;
Fesleğen kokulu sabahlarım...
Varlığını her zerremde hissettiğim sevdam!
Ezelden tanıdığım, ebediyete taşıyamaya çalışacağım aşk halim...

Yüreğim hep seni anıyor gibi, nasıl da sahiplenmişti gözlerim seni, görür görmez...
Dünyanın tüm denizleri gözlerine toplamış gibiydi...
Öyle derin, öyle yeşil...
Bir ömür kokusu fesleğen, gözleri deniz, varlığı huzur...
Yokluğu aşka yazılan gönül ezberim...

Bazen umutsuzluk yokluyor yüreğimi...
Herkes aşk derdi,
kimse 'aşk derdini' söylemezdi...
Ama öğrendim,
Aşk neymiş...
Dert neymiş...
Gözümden gönlüme giden bir yolun keşfini yapınca...
Adım adım bir seyyah misali,
Gönül yolculuğuna çıkanca...

Gözün gördüğünün ötesine gidince aşk başlıyor...
Aşkı sormuşlar, Mevlânâ demiş; 'Ben ol da bil!'

Gördüm, önce aklıma değdin...
Sonra bir 'Ah!' eyledim!

Hayrandım...
Sonra yandım...
Aşk neymiş, ben o zaman anladım...
Talibim artık;
Yanışa...
Yanışıma...

Talibim ey yâr,
Vazgeçmek yakışmaz artık bana...
Ferhat ben bu dağı delemem deseydi, Ferhat olur muydu?..
Mecnun, Leylasını yana yana aramasaydı, Mecnun diye biri yoktu...
Evet, ben ne Ferhat'ım, ne Mecnun ama aşka talibim...
Her zerrem yansa da,
Gözüme kanlı yaşlar boyansa da vazgeçmek yok...
Sözümüzü verdik bir kere,
Aşkla gelene eyvallah dedik.
Aşka da muhabete de eyvallah dedik...

Kalan Nè Varsa Eywallah..

Eski mektuplar eski gazetelerden farklıydı. Biri parayla alınır, biri ancak sevgiliden alınırdı. Birinden bilir, birinden severdin. Hiçbir gazetede şiir yazdığını gördünüz mü? Hayır, çünkü birinde bilgi, birinde aşk vardır. Hiçbir gazetede ağladığınız oldu mu? Hayır; çünkü birinde ticaret vardır, diğerinde ise aşk. Yazanı da ağlatır, okuyanı da...

Bu mektuplar sana.
Bir gönül seyyahından, Fesleğenine.
Bir gönül seyyahından gönlüne bir seyyah bekleyen herkese.
Görmeden sevenlere bu mektuplar.
Bu dünyaya hâlâ daha alışamamışlara bunlar...
Ne için varsa onun için yaşayanlara bu mektuplar.
Garip bir seyyahın mektuplarıdır bunlar...

Vakit gecenin körüydü. Büyükşehirlerde yaşayanlar bilir, bu saatlerde farklı bir şeyler vardır. Gece saatleri, bilenler için köy kaçamaklarıdır. Evet, gün içinde ağzı kulaklarında insanları yatırır, üzerlerini örteriz ve gece keyfimize başlarız.

Bizler, geceyi sevenler. Hüznü sevenler. Yağmurda ıslanmanın keyfini bilenler.

O saatlerde, sanki koca şehir gider, yerine o köy sokaklarımız gelir. O kargaşa, trafik gider, sokaktaki üç beş köpeğin sesi sahip çıkar sokaklara. İnsanın insan olduğunu hatırlayası gelir.

Çocukluğumuz tutar elimizden. Bize unuttuğumuz şeyleri hatırlatmak için. Unuttuğumuz sevme tanımlarını yapar bize, saf temiz fesleğen kokulu cümlelerle.

Gözü taşar adamın, kimse bilmez içi taşar adamın. Elimizden aldıkları mutluluk gelir aklımıza, yüzümüzden aldıkları tebessüm. Dertleşeceğin kimse de yoktur, kelimeleri taşar adamın...

Her şeyimizi aldılar da şükür ki kalbimizi bize saklıyor Hakk. Orada sevenler ayrılmıyor şükür ki. Orada ayrılıklar olmuyor. Şükür ki orada sevebildiğimiz kadar seviyoruz...

İşte öyle samimi gizli yerlerden çıkar mektuplar. İşte böyle gece vakitleri yazılır mektuplar. İşte böyle derdinden anlayan insanlara yazılır mektuplar...

İnsanın mektup yazası gelir geceleri.
Ve birkaç mektup düşer gecelere,
birkaç mektup,
derdini sabır değirmeninde gözyaşlarıyla öğütmüş,
kimse görmese de yüreğinde şuurlu bir tebessüm edenlere...
Ve inananlara,
bir gün bir şeylerin düzeleceğine,
sırtımızdan vurmayacak insanların var olduğuna,
ve bir gün bir yerlerden çıkıp geleceğine inananlara,
sizlere, dostlara bu mektuplar...
Memleketin uzak yerlerine seyrekçe saçılmış,
Tefekkürü bir aşk miktarı yüreğine yâr edinmiş,
derdini anası babası gibi sevenlere. Sizlere...
Bir aşk seyyahının sizlere ve Fesleğenine yazdığı mektuplar...

Her şeyin bittiği gibi işte mektuplar da bitiyor,
işte bir muhabbet daha sırlanıyor...
Mektuplara mühürledim gözyaşlarımı,
sizin de gelirse eğer tutmayın, salın karışsın gözyaşı kardeşi olalım,

olur da bir gün sorulursa birbirimize şefaatçi olalım.
Dert dünyasında, kimsenin kimseyi anlamadığı bu dünyada, birlikte ağladığımız kardeş, abi, ana, baba diye tanıyalım birbirimizi...

Mühür ettik zaten kalbimize bu sözü,
artık ne gelse cevabımız belli,
ne gitse ona da cevabımız belli,
Küstürseler de, hakkımızı yeseler de,
kırsalar da, incitseler de,
gelirim deyip gelmeseler de,
hepsine eyvallah...

Ve son olarak düğmesine basıyorum çalışma lambamın; artık ben de, oda da sokak lambasının hafif ışığına emanetiz. Avucumun içini masamdaki fesleğene dokunduruyorum ve dakikalardır nefessizmişim gibi derin bir nefes çekiyorum içime.
Eyvallah diyorum Fesleğenime,
Eyvallah diyorum geceye,
Eyvallah diyorum kalan ne varsa her şeye,
Eyvallah, eyvallah...

Allah kabul etsin muhabbetimizi.

Konuşmadığımız ne kaldı, bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum ki,

temiz kalplerle başladıysak muhabbete

ne kaldıysa değinemediğimiz,

güzel tevafuklarla karşımıza çıkacaktır.

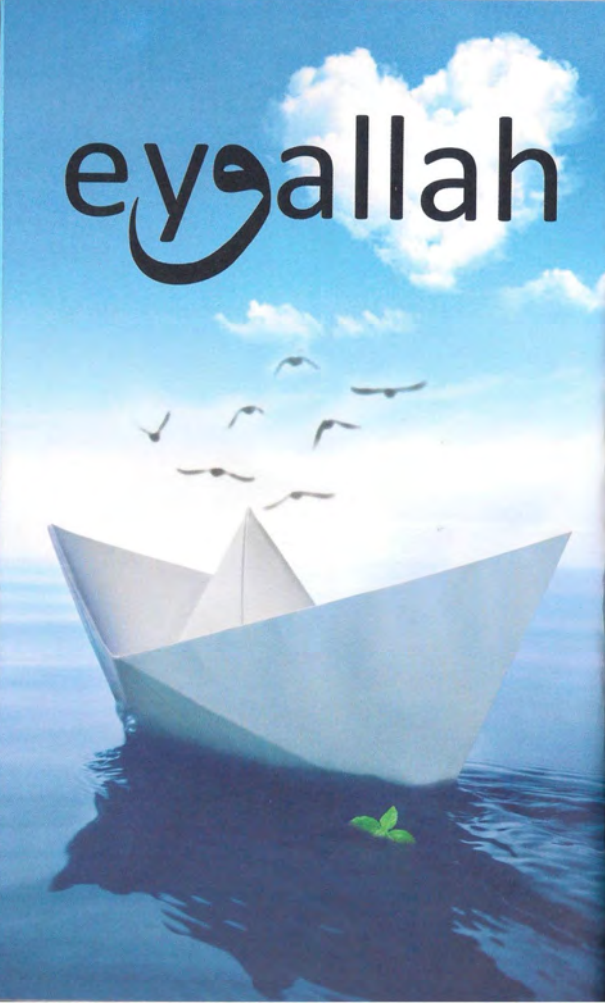
Ve son olarak,

bu sözü hayatınızın merkezine koymanız duasıyla,

eyvallah derttaşlar,

eyvallah...

eygallah

Hikmet Anıl Öztekin'den
isminize özel imzalı kitaplar için;

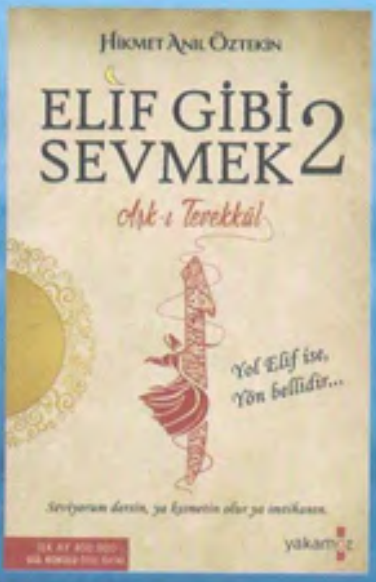
www.sufidukkan.com

Etkinlik, söyleşi ve şiir dinletileri için iletişim

www.hikmetaniloztekin.com

Yazarın diğer kitapları

'Elif gibi Sevmek' kitabının yazarı

Hikmet Anıl Öztekin

eyvallah

Herkesin bir derdi vardır. Bazıları geçer, bazıları geçmez. Bazıları anlatılır bazıları da anlatılmaz. Bazen de anlatmak istersin ama dinleyecek kimseyi bulamazsın. Bilirsin, muhabbettir ihtiyacın ama edecek kimse yoktur. İşte bu kitap bunun için, dertleşmek için yazıldı. Yalnız olmadığını bil diye yazıldı. Muhabbet için, muhabbetle yazıldı...

Biraz yağmurun, biraz da hüznün düştüğü gecelerde bu kitabı okurken şunu hissedeceksiniz;

"Hâlâ dertleşebilecek birileri varmış bir yerlerde..."

ف

Bazen solundan, soluğundan eksilirsin
yine de eyvallah dersin...

15 ₺

www.yakamoz.com.tr
Online Satış için:
www.listekitap.com

ISBN 978-605-184-874-5
9786053848745

facebook.com/Elifinhikmeti
twitter.com/Hikmetanil
instagram.com/Hikmetanil.oztekin

Hikmet Anıl Öztekin
eyvallah

yakamoz